Al optulea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

SEMNUL

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Oricât de dureros putea fi, smulse de pe mână banda de leucoplast, cu fire de păr cu tot, apoi trase acul dintr-o mișcare. Înțepătura făcu să-i dea lacrimile în timp ce soluția picura pe podea. Încercă să o oprească, apoi legă cablul și porni către baie.

După câteva secunde, auzi alarma care dădea de veste asistentelor că o perfuzie se desfăcuse. La întoarcerea de la toaletă deschise dulapul și, deși hainele lui erau acolo, telefonul nu era. În minte se formă un vid, de durere și de teamă. Ăsta era sfârșitul? Oare cineva avea să sune la numerele membrilor Armatei Pătimirilor care poate încercaseră să dea de el? Poate era deja deconspirat. Dacă ar găsi-o pe Annie și ar pleca de acolo? Dar dacă ea murise? Annie ar vrea ca el să scape, nu să-și riște viața într-o încercare inutilă de se asigura că ea nu murise."

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălțarea la Cer și Apocalipsî. El este pastor și un recunoscut autor și conferențiar pe teme legate de profețiile biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary și în literaturî la Liberty University. A scris peste patruzeci de cîrți, care au fost traduse în treizeci și trei de limbi și au fost tipîrite în peste douîzeci și douî de milioane de exemplare.

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supraviețuitorii* care cuprinde, pînî în prezent, cincisprezece titluri. A scris peste o sutî de cîrți dintre care zece au intrat în clasamentul de bestselleruri al *The New York Times* și *Publishers Weekly*. Romanele sale „apocaliptice" se bucurî de un mare succes, iar *Supraviețuitorii* a fost desemnatî Cartea Anului de cître Asociația Publiciștilor Creștini Evanghelici în 1997, 1998 și 1999.

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

SEMNUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAHAYE, TIM
Semnul / Tim LaHaye, Jerry B. Jenkins; trad.: Verginica Barbu-Mititelu. - București: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-430-0
I. Jenkins, Jerry B.
II. Barbu Mititelu, Verginica (trad.)
821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS
Left Behind #8: The Mark
© 2000 by Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Toate drepturile rezervate
Left Behind ® este marcă înregistrată a
Tyndale House Publishers, Inc.

Traducere din limba engleză
VERGINICA BARBU-MITITELU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

decembrie 2007

ISBN 978-973-103-430-0

Lindei și lui Rennie, cu recunoștință

PATRUZECI ȘI DOUĂ DE LUNI DE PĂTIMIRI; TREI ZILE DE MARI PĂTIMIRI

Credincioșii

Rayford Steele, în jur de patruzeci și cinci de ani; fost căpitan pe 747 la Pan-Continental; și-a pierdut soția și fiul în timpul Înălțării la Cer; fost pilot al Potentatului Comunității Globale Nicolae Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înființarea acesteia; exilat internațional; suspectat de asasinarea lui Nicolae Carpathia; stabilit în noua locuință de refugiu, Clădirea Strong, Chicago.

Cameron (Buck) Williams, puțin peste treizeci de ani; fost redactor principal la *Global Weekly;* fost editor la *Global Community Weekly* pentru Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înființarea acesteia; redactor la revista în format electronic *The Truth;* fugar în exil, Clădirea Strong, Chicago.

Chloe Steele Williams, puțin peste douăzeci de ani; fostă studentă la Universitatea Stanford; și-a pierdut mama și fratele în timpul Înălțării la Cer; fiica lui Rayford; soția lui Buck; mama lui Kenny Bruce, în vârstă de paisprezece luni; director al Cooperativei Internaționale de Bunuri, o rețea ascunsă de credincioși; membră în Armata Pătimirilor de la înființarea acesteia; fugară în exil, Clădirea Strong, Chicago.

Tsion Ben-Judah, aproape cincizeci de ani; fost savant rabin şi diplomat israelian; şi-a recunoscut credinţa în Isus ca Mesia la televiziunea internaţională – drept urmare, soţia şi cei doi copii adolescenţi i-au fost ucişi; a fugit în Statele Unite; lider spiritual şi profesor al Armatei Pătimirilor; are o audienţă pe internet de peste un miliard zilnic; fugar în exil, Clădirea Strong, Chicago.

Dr. Chaim Rosenzweig, aproape şaptezeci de ani; botanist şi diplomat israelian; descoperitorul formulei care a făcut deşertul israelian să înflorească; fost Omul Anului în *Global Weekly;* a mărturisit că l-a ucis pe Carpathia; Clădirea Strong, Chicago.

Mac McCullum, aproape şaizeci de ani; pilot în serviciul lui Carpathia; Noul Babilon, Statele Unite ale lui Carpathia.

David Hassid, în jur de douăzeci şi cinci de ani; director la nivel înalt în Comunitatea Globală; Noul Babilon.

Annie Christopher, puţin peste douăzeci de ani; caporal în Comunitatea Globală; şef al cargoului Phoenix 216; îndrăgostită de David Hassid; dispărută, Noul Babilon.

Leah Rose, aproape patruzeci de ani; fostă asistentă medicală şefă la Arthur Young Memorial Hospital, Palatine, Illinois; Clădirea Strong, Chicago.

Domnul şi Doamna Lukas (Laslos) Miklos, în jur de cincizeci şi cinci de ani; magnaţi ai industriei de lignit; Grecia, Statele Unite ale lui Carpathia.

Abdullah Smith, puţin peste treizeci de ani; iordanian, fost pilot de luptă; ofiţer principal, Phoenix 216; Noul Babilon.

Ming Toy, douăzeci şi doi de ani; văduvă; gardian la închisoarea Belgium Facility for Female Rehabilitation

(Buffer); în misiune la funeraliile lui Carpathia, Noul Babilon.

Chang Wong, șaptesprezece ani; fratele lui Ming Toy; locuiește în China, în Statele Unite Asiatice; se află în Noul Babilon pentru funeraliile lui Carpathia, împreună cu părinții, care nu știu că este credincios.

Pretins credincios

Al B. (cunoscut și sub numele de **Albie),** aproape cincizeci de ani; nu i se cunoaște prenumele; născut în Al Basrah, în nordul Kuwaitului; fost director la Turnul Aeroportului din Al Basrah; lucrează pe piața neagră internațională; i-a spus lui Buck Williams că a devenit credincios, renunțând la credința mozaică și studiind învățăturile lui Tsion Ben-Judah pe internet; semnul credincioșilor este vizibil pe fruntea sa; ajută Armata Pătimirilor în zona nordică din Illinois, Statele Unite Americane de Nord.

Dușmanii

Nicolae Jetty Carpathia, treizeci și șase de ani; fost președinte al României; fost secretar general, Națiunile Unite; autointitulat potentatul Comunității Globale; asasinat la Ierusalim; înviat la palatul Comunității Globale, Noul Babilon.

Leon Fortunato, puțin peste cincizeci de ani; mâna dreaptă a lui Carpathia; comandantul suprem al Comunității Globale; Noul Babilon.

Nehotărâta

Hattie Durham, puțin peste treizeci de ani; fostă asistentă de zbor pe Pan-Continental; fostă asistentă personală a lui Carpathia; ultima localizare, Statele Unite Americane de Nord.

PROLOG

Din încheierea la *Posedatul*

Crainicul anunță:

– Doamnelor și domnilor din Comunitatea Globală, Potentatul Suprem, Excelența Sa Nicolae Carpathia.

Nicolae se apropie de camera de luat vederi, obligând-o să restabilească punctul de focalizare. El privi direct în aparatul de filmat.

– Dragii mei supuși, începu el. Împreună am avut o săptămână grea, nu-i așa? Am fost adânc impresionat de milioanele de oameni care au făcut efortul de a veni în Noul Babilon pentru ceea ce, în mod plăcut, s-a dovedit a nu fi funerariile mele. Efuziunea de emoție nu a fost mai puțin încurajatoare pentru mine.

După cum știți și după cum am spus, mai rămân mici grupuri de rezistență față de cauza noastră de pace și armonie. Mai sunt chiar și dintre cei care au făcut carieră din a lansa cele mai dureroase, mai calomnioase și mai false afirmații despre mine, folosind la adresa mea termeni cu care nimeni nu ar dori vreodată să fie asociat. Cred că veți fi de acord că astăzi am dovedit cine sunt și cine nu sunt. Veți face bine să vă ascultați mintea și inima și să mă urmați în continuare. Știți ce ați văzut, iar ochii voștri nu mint. Sunt, de asemenea, nerăbdător să îi primesc în biserica unică globală pe toți foștii devotați grupurilor radicale, care s-au convins că eu nu sunt dușmanul. Dimpotrivă, pot fi însuși obiectul devoțiunii

religiei lor și mă rog să nu fie refractari la această posibilitate. În încheiere, dați-mi voie să mă adresez direct opoziției. Întotdeauna am permis, fără ranchiună sau cinism, existența unor păreri divergente. Totuși, se află printre voi unii care s-au referit la mine, în mod deschis, ca fiind Antihristul, și numind această perioadă a istoriei Pătimire. Puteți lua ceea ce voi spune în continuare ca angajamentul meu personal:

Dacă insistați să continuați cu atacurile voastre subversive la adresa mea și la adresa armoniei globale pe care am muncit din greu să o creez, cuvântul „pătimire" nu va descrie ceea ce vă așteaptă. Dacă ultimii trei ani și jumătate sunt ideea voastră de pătimire, așteptați să treceți prin Marea Pătimire.

„Vai vouă, pământule și mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci știe că timpul lui e scurt."

Apocalipsa 12:12

UNU

Era după-amiază, în Noul Babilon, iar David Hassid își ieșise din minți. Annie nu era nicăieri și nu avea vești de la ea; cu toate astea, nu-și putea dezlipi ochii de la ecranele uriașe din curtea palatului. Imaginea neobositului Nicolae Carpathia, proaspăt întors dintr-o moarte de trei zile, ocupa tot ecranul și deborda de energie. David era convins că dacă s-ar fi aflat în apropierea lui ar fi putut fi electrocutat de vreo încărcătură diabolică.

Încercând să-și concentreze atenția asupra dispariției iubitei sale, David se pomeni târât dincolo de monitoarele uriașe, gărzi și mulțime, spre marginea catafalcului pe care, cu doar câteva ore în urmă, zăcuse leșul regelui lumii.

Era oare David capabil să observe vreo dovadă că bărbatul acesta era acum posedat de Satana? Trupul, părul, tenul, înfățișarea erau aceleași. Dar o intensitate, un aer neliniștit îi izvora din priviri. Deși zâmbea și vorbea cu blândețe, avea impresia că Nicolae de-abia putea stăpâni monstrul din el. Furia controlată, violența stăpânită, răzbunarea în așteptare îi încordau mușchii gâtului și ai umerilor. David se aștepta din clipă în clipă să-i vadă costumul plesnind, apoi să-i crape pielea, înfățișându-se lumii ca un șarpe respingător ce era.

Atenția lui David fu distrasă, pentru scurt timp, de cineva care stătea lângă Carpathia, și când se uită iarăși la fața încă atrăgătoare, nu era pregătit să întâlnească privirea dușmanului său de moarte. Nicolae îl văzuse, desigur, dar privirea, deși era una

de recunoaștere, nu transmitea acceptarea și încurajarea cu care David era obișnuit. Această privire foarte binevoitoare îi tăiase mereu elanul, dar o prefera celei de acum, o privire transparentă, care părea că trece prin el, lucru care aproape că îl determină să facă un pas înainte și să-și mărturisească trădarea, a lui și a tuturor tovarășilor din Armata Pătimirilor.

David își reaminti că nici măcar Satana nu era atoateștiutor, dar îi era greu să accepte că această privire nu aparținea cuiva care îi cunoștea și cel mai mic secret. Vru să fugă, dar nu îndrăzni și fu recunoscător atunci când Nicolae reluă subiectul: rolul său de obiect al veneraţiei lumii.

David se înapoie în grabă la postul său, însă cineva își însușise mașina lui de golf și se enervă că trebuia să se folosească de poziția lui pentru a rezolva situația. Deschise telefonul, își drese glasul și, în cele din urmă, țipă la administratorul parcului de vehicule:

– Ați face bine să-mi trimiteți un vehicul în două minute, altminteri cineva o să-și...

– O mașină electrică, domnule? întrebă bărbatul, iar după accent David își dădu seama că era australian.

– Bineînțeles!

– Nu mai sunt, domnule director, dar...

– Trebuie să fie, pentru că cineva a dispărut cu a mea!

– Urma să spun că aș fi bucuros să v-o împrumut pe-a mea, având în vedere circumstanțele.

– Circumstanțele?

– Învierea, desigur! Să vă spun drept, domnule director Hassid, mi-ar plăcea să mă așez și eu la rând.

– Adu-mi...

– Credeți că aș putea, domnule? Dacă aș fi în uniformă? Știu că i-au dat afară pe civili din curte și că aceaștia sunt nemulțumiți, dar, ca angajat...

– Nu știu! Am nevoie de o mașină imediat!

– Mă lăsați și pe mine în curba palatului, înainte să mergeți unde aveți...

Da! Acum grăbește-te!

Sunteți emoționat, domnule director?

Poftim?

Bărbatul vorbi iar, cu condescendență.

- În le-gă-tu-ră cu în-vi-e-rea!

- Ești în vehicul? întrebă David.

Da, domnule.

De asta sunt emoționat.

Bărbatul încă mai vorbea, când David îi închise telefonul și sună la Serviciul de controlul al mulțimii.

- O caut pe Annie Christopher, spuse el.

- Ce sector?

– Cincizeci și trei.

– Sectorul cincizeci și trei a fost golit, domnule director. Probabil că a fost repartizată din nou sau i s-a dat drumul.

– Dacă a fost redistribuită, o aveți pe listă, nu?

– Verific.

Administratorul parcului de vehicule își făcu apariția în mașina sa, radiind. David se urcă, fără să-și întrerupă convorbirea telefonică.

– O să-l văd pe dumnezeu, spuse bărbatul.

– Da, zise David. Numai puțin.

– Vă vine să credeți? Trebuie să fie Dumnezeu. Cine altcineva ar putea fi? Am văzut cu ochii mei, mă rog, la televizor. Ridicat din morți. I-am văzut trupul neînsuflețit. Dacă îl văd personal, atunci nu va mai fi nici o îndoială, nu?

David încuviință din cap, vârându-și un deget în urechea liberă.

– Eu zic că nu este nici o îndoială, nu?

– Nici o îndoială! strigă David. Acum lasă-mă în pace un minut!

– Unde mergem?

David își lungi gâtul ca să se uite la bărbat, nevenindu-i să creadă că el încă mai continuă să vorbească.

– V-am întrebat: unde mergem? Vă las eu undeva sau mă lăsați dumneavoastră?

– Te las eu! Mergi unde vrei şi coboară!

– Scu-*ze!*

David nu obişnuia să trateze oamenii în felul ăsta, nici măcar pe cei ignoranţi. Dar trebuia să afle neapărat dacă Annie fusese repartizată şi mai ales unde era.

– Nimic, îi comunică la telefon dispecerul de la Serviciul de control al mulţimii.

– Asta înseamnă că i s-a dat drumul? zise el, uşurat.

– Probabil. Nu avem nici o informaţie în sistem despre ea.

David se gândi să sune la Serviciile Medicale, dar se dojeni pentru că exagera.

Tipul de la parcul de vehicule îşi făcu drum, cu abilitate, prin mulţimea numeroasă, care se împrăştia. Majoritatea oamenilor plecau. Păreau şocaţi. Unii erau mânioşi. Aşteptaseră ore în şir pentru a vedea trupul neînsufleţit, iar acum, când Carpathia înviase, nu aveau cum să-l vadă, fiind prea departe.

– Rolul meu se încheie aici, spuse bărbatul şi opri atât de brusc, încât David fu nevoit să se ţină. O să o aduceţi înapoi, nu, şefu'?

– Bineînţeles, răspunse David, încercând să se adune măcar pentru a-i mulţumi. În timp ce se aşeza pe locul şoferului, îl întreabă: Ai mai fost în Australia de la reorganizare?

Bărbatul se încruntă şi arătă spre David, parcă pentru a-l mustra.

– Un om cu poziţia dumneavoastră ar trebui să fie în stare să facă diferenţa între un australian şi un neozeelandez.

– Greşeala mea, se scuză David. Mulţumesc pentru vehicul.

Pe când se îndepărta, bărbatul strigă:

– Bineînţeles că acum suntem cu toţii mândri cetăţeni ai Statelor Unite ale Pacificului!

David încercă să evite contactul vizual cu numeroşii oamenii îndoliaţi, nemulţumiţi, transformaţi acum în oameni fericiţi, care încercau să-l oprească nu pentru a-i transporta, ci pentru a-i cere informaţii. Din când în când, era obligat să frâneze, pentru a nu lovi pe cineva, iar cererea era întotdeauna aceeaşi. Cu un accent sau cu altul, toţi voiau acelaşi lucru.

– Putem să intrăm ca să-l vedem pe Excelența Sa?

– Nu vă pot ajuta, zise David. Dați-vă la o parte, vă rog. Sunt cu treburi oficiale.

– Nu este corect! Am așteptat o noapte și o jumătate din zi în soare, și pentru ce?

Alții însă dansau pe străzi, compuneau cântece despre Carpathia, noul lor dumnezeu. David se uită din nou la monitoarele uriașe, care îl arătau pe Carpathia strângând mâini, în timp ce ultimele câteva mii de oameni se îmbulzeau spre el. În stânga lui David, gărzile se străduiau să-i împiedice pe cei plini de speranță să se furișeze în curte.

– Rândul s-a închis! strigau ei întruna.

Pe ecran se vedeau pelerini leșinând când se apropiau de catafalc, copleșiți de Nicolae în plină slavă. Mulți se prăbușeau doar apropiindu-se de el, devenind cataleptici. Gărzile îi susțineau, pentru a-i menține în mișcare, dar când Excelența Sa le vorbea blând și îi atingea, unii dintre ei își pierdeau cunoștința, atârnând în brațele gărzilor.

Peste murmurele lui Nicolae: „Mă bucur să vă văd. Vă mulțumesc că ați venit. Fiți binecuvântați. Fiți binecuvântați", David îl auzi pe Leon Fortunato.

– Închinați-vă regelui vostru, zise el mângâietor. Plecați-vă în fața Majestății Sale. Închinați-vă Domnului Nicolae, dumnezeul vostru.

Înghesuiala era creată de gărzile care aveau responsabilitatea de a face mulțimea care tremura să înainteze, și de a-i prinde pe oameni când se prăbușeau în extaz.

– Ridicol! bodogăneau ei, iar microfoanele deschise amplificau cuvintele lui Fortunato, ale lui Carpathia și ale celor care se plângeau, transmițându-le spre difuzoare.

– Nu vă opriți. Haideți! Așa! Ridicați-vă! Avansați!

În cele din urmă, David ajunse în sectorul 53, care era, după cum i se spusese, gol. Porțile controlorilor de mulțime fuseseră răsturnate, iar pancarta uriașă, pe care era scris numărul, fusese călcată în picioare. David stătea cu brațele pe volanul mașinii. Își dădu șapca pe spate și simți usturimea razelor soarelui.

Mâinile îi erau ca niște homari și știa că va plăti pentru orele petrecute în soare. Dar nu putea să stea la umbră până nu dădea de Annie.

În timp ce mulțimea trecea prin ceea ce fusese sectorul lui Annie, David aruncă o privire peste asfaltul care lucea. În afară de ambalajele de înghețată și de bomboane, de paharele care zăceau în căldură nemișcate, mai erau niște resturi de la obiecte de uz medical. Era gata să coboare din mașină pentru a se uita mai bine la ele, când un cuplu în vârstă urcă în vehicul și ceru să fie condus în zona microbuzelor care asigurau transportul spre aeroport.

– Ăsta nu este un vehicul pentru transportul persoanelor, le spuse el absent, având suficientă prezență de spirit încât să scoată cheia din contact înainte de se îndepărta de mașină.

– Ce nepoliticos! zise femeia.

– Haide, spuse bărbatul.

David se îndreptă cu pași repezi spre sectorul 53 și îngenunche, slăbit din cauza căldurii. La umbra sutelor de oameni care treceau pe lângă el, examină ambalajele de plastic ale bandajelor, ale tifonului, unguentului, chiar și ale tuburilor. Cineva primise îngrijire medicală acolo. Poate nu fusese Annie. Ar fi putut fi oricine. Totuși, trebuia să se asigure. Se întoarse la mașină, ale cărei locuri erau ocupate, cu excepția locului său.

– Dacă nu doriți să mergeți la Serviciul Medical, zise el formând un număr pe telefon, ați greșit mașina.

În Chicago, Rayford Steele descoperi că etajul nouă al Clădirii Strong era un loc destul de bun pentru a uita de presimțirile rele în legătură cu Albie. Adevărul despre prietenul său brunet din Orientul Mijlociu avea să iasă în curând la iveală. Albie urma să vină cu un avion de vânătoare de la Palwaukee la Kankakee, de unde Rayford avea să îl ia mai târziu, cu un elicopter al Comunității Globale.

Rayford descoperi, în afară de o cameră plină de calculatoare de ultimă generație, aflate încă în ambalajul lor original, un dormitor mic, situat lângă un birou spațios. Era utilat ca o

camera de hotel de lux; merse de la un etaj la altul şi găsi câte o încăpere similară lângă birourile de la fiecare etaj.

Avem mai mult confort decât am visat vreodată, le spuse el membrilor epuizaţi ai Armatei Pătimirilor. Până vom acoperi toate ferestrele, va trebui să scoatem câteva dintre paturi pe coridoare, lângă lifturi, unde nu pot fi văzute de afară.

Credeam că nu se apropie nimeni de locul ăsta, zise Chloe, ţinându-l în poală pe Kenny, care dormea, în timp ce Buck îşi pusese capul pe umărul ei, moţăind.

- Nu se ştie niciodată ce arată imaginile din satelit, replică Rayford. Noi am putea dormi buştean, în timp ce Forţele de Securitate ale Comunităţii Globale ne fac fotografii din stratosferă.

– Stai să-i duc pe ăştia doi într-un pat înainte să cad, spuse ea.

– Am mai mutat mobilă la viaţa mea, zise Leah, ridicându-se încet. Unde sunt paturile alea şi unde le punem?

– Aş vrea să vă pot ajuta, rosti Chaim printre dinţii încleştaţi, cu fălcile cusute.

Rayford îl opri cu un gest.

– Dacă staţi cu noi, domnule, mie îmi daţi socoteală. Avem nevoie de dumneavoastră şi de Buck sănătoşi.

– Iar eu am nevoie de tine cu burta pe carte, îi spuse Tsion. M-ai făcut să tocesc pentru destule examene. Acum e rândul tău să intri în cursa vieţii tale.

Rayford, Chloe, Leah şi Tsion petrecură o jumătate de oră mutând paturi lângă lift, pentru a improviza un cartier general pe coridorul interior de la etajul douăzeci şi cinci. Până să urce Rayford cu mare grijă, în elicopterul care se clătina pe ceea ce servea drept noul acoperiş al turnului, toţi dormeau, în afară de Tsion. Rabinul părea să fi căpătat un nou avânt, iar Rayford nu era sigur de ce.

Lăsă aprinse luminile panoului de la bord şi le stinse pe cele exterioare. Porni rotoarele, dar amână decolarea până se obişnui cu întunericul.

De o parte şi de alta a elicopterului erau şase metri de spaţiu. Un spaţiu mai redus era mai înşelător – mai ales pentru un expert

în aripi fixe, cum era Rayford – decât curenții schimbători care se ridicau asemenea unor vălătuci. Rayford văzuse elicoptere prăbușindu-se în spații deschise, largi, după ce planaseră prea mult timp deasupra unui loc. Mac McCullum încercase să dea o explicație științifică fenomenului, dar Rayford nu fusese suficient de atent pentru a înțelege. Ceva despre rotoarele care trag aer de sub aeronavă, lăsând-o fără ascensională. Până să-și dea pilotul seama că se prăbușește în vidul pe care singur îl crease, echipamentul era distrus, iar adesea, pasagerii morți.

Rayford avea nevoie de odihnă la fel de mult ca toți cei aflați în grija sa, dar trebuia să se ducă să-l ia pe Albie. Și asta nu era tot, desigur. Ar fi putut să-l sune pe prietenul său și să-i spună să aștepte la sol până a doua zi. Dar Albie nu cunoștea țara și ar fi trebuit să-și păzească pielea dacă rămânea afară, sau să se cazeze sub un nume fals într-un hotel. Cum Carpathia înviase, iar Comunitatea Globală era, cum era normal, în alertă maximă, cine știe pentru cât timp mai putea trece drept ofițer al Comunității Globale?

Oricum, Rayford trebuia să afle dacă Albie era „cu el sau împotriva lui", după cum obișnuia să spună tatăl său. Fusese încântat să vadă semnul de credincios pe fruntea lui Albie, însă multe dintre lucrurile făcute de acest bărbat înainte de ivirea zorilor îl nedumeriseră pe Rayford și îl făcuseră să-și pună întrebări. Un bărbat viclean, cu experiența străzii, ca Albie – unul care oferise atâtea, riscând foarte mult – ar fi cel mai de temut adversar. Rayford își făcea griji pentru că, fără să vrea, condusese Armata Pătimirilor în bârlogul dușmanului.

În timp ce elicopterul huruia ieșind din turn, Rayford își ținu respirația. Așezase cu grijă elicopterul, cât mai în centrul locului de aterizare, ceea ce îi permitea să folosească un colț pentru a se ghida la decolare. Dacă menținea palele la aceeași distanță de pereții acelui colț, trebuia să rămână centrat până când părăsea clădirea.

Cât de vulnerabil și de expus se poate simți cineva? Și-l imagină pe David Hassid calculând greșit, bazându-se pe informații perimate, ignorând faptul că însăși Comunitatea Globală știa că Chicago nu era un oraș periculos – nu fusese

închis din cauza radiațiilor. Rayford îl auzise pe Carpathia spunând că nu folosise radiații asupra orașului, cel puțin la început. Se întrebă dacă nu cumva Comunitatea Globală pusese în circulație astfel de informații doar pentru a-i ademeni pe insurgenți și a-i aduce astfel acolo unde voia – într-un loc din care îi puteau trimite ușor pe lumea cealaltă.

Nici după ce părăsi turnul, Rayford nu îndrăzni să aprindă luminile. Avea să zboare la altitudine joasă, sub nivelul la care putea fi detectat de radar. Voia în același timp să nu fie văzut în fotografiile de supraveghere făcute de sateliți, dar detectoarele de căldură se rafinaseră atât de mult, încât elicopterul fără lumini de semnalizare avea să fie un punct strălucitor pe un monitor.

Un fior rece îi străbătu șira spinării, în timp ce dădea frâu liber imaginației. Dacă era urmărit de șase aeronave identice cu a lui? Nu putea să le audă ori să le vadă. Ar fi putut să-l aștepte în apropiere, la sol. Cum ar putea să-și dea seama?

De când își făcea el probleme? Erau destule pericole reale, fără să mai născocească altele.

Rayford reglă luminile panoului de bord la minimum și observă că se abătuse de la drum. Era ușor să revină, dar îi cerea un efort de concentrare mai mare, chiar și într-o aeronavă ca asta. Mac îi spusese cândva că diferența dintre a pilota un elicopter și un 747 era ca mersul pe bicicletă față de condusul unei mașini sport. Din asta, Rayford înțelesese că și-ar face mai bine treaba bazându-se pe intuiție și experiență decât pe panoul de bord. Dar nu plănuise să zboare legat la ochi pe deasupra unui megalopolis părăsit, pe întuneric. Trebuia să ajungă la Kankakee, să-l ia pe Albie și să se întoarcă la turn înainte de răsăritul soarelui. Nu avea nici o clipă de pierdut. Ultimul lucru pe care îl voia era să fie văzut deasupra unei zone interzise în plină zi. Să fie detectat în toiul nopții era altceva. Ar risca, și-ar urma instinctele. Dar în timpul zilei nu se putea ascunde și mai degrabă ar fi murit decât să conducă pe cineva la noua locuință de refugiu.

În Noul Babilon, doritorii nemulțumiți formaseră un rând nou, de câteva mii de oameni, în afara Palatului Comunității

Globale. Gărzile Comunității Globale mergeau de-a lungul lui și informau lumea că Potentatul cel înviat va trebui să plece din curte după ce îi va saluta pe cei care s-au aflat la locul potrivit în momentul potrivit.

David se abătu din drumul său spre Serviciile Medicale pentru a urmări reacția mulțimii. Oamenii nu se clintiră și nu se împrăștiară. Gărzile, ale căror mesaje transmise la gigafoane fuseseră ignorate, se opriră, în cele din urmă, pentru a asculta. Nedumerit, David trase în spatele unuia dintre jeepuri, iar una dintre gărzi ridică din umeri la fel de consternată ca și directorul Hassid. Garda cu gigafon spuse:

– Faceți cum vreți, dar este inutil.

– Avem o altă idee! strigă un bărbat cu accent hispanic.

– Ascult, zise garda, iar mulțimea de lângă el tăcu.

– Ne vom închina statuii! spuse el și sute de oameni aclamară.

– Ce-a zis? Ce-a zis? Întrebarea străbătu rândul spre ambele capete.

– Nu a spus Comandantul Suprem că asta ar trebui să facem? zise bărbatul.

– De unde ești, amice? întrebă garda, cu admirație în glas.

– *Méjico!* strigă bărbatul în limba sa maternă și mulți își manifestară entuziasmul.

– Ai inima unui toreador! zise garda. Lasă-mă să verific!

Vestea se răspândi, în timp ce garda se așeză pe scaun și vorbi la telefon. Se ridică brusc în picioare și îi făcu semn bărbatului, ridicând degetul mare.

– Vi s-a dat voie să vă închinați la statuia Excelenței Sale, Potentatul înviat!

Mulțimea ovațională.

– De fapt, conducătorii voștri cred că asta e o idee nemaipomenită.

Mulțimea cântă, apropiindu-se tot mai mult de curte.

– Vă rog să păstrați ordinea! le ceru garda. Va trece mai mult de o oră până vi se va da voie înăuntru. Dar vi se va îndeplini dorința!

David clătină din cap, în timp ce întorcea vehiculul, și porni spre curte. Oamenii aflați pe marginea drumului strigară la el:

– E adevărat? Putem măcar să ne închinăm la statuie?

David îi ignoră, dar când grupurile se așezară în fața mașinii, fu obligat să frâneze, iar apoi să se strecoare printre ei. Dădea din când în când aprobator din cap, spre încântarea lor. Alergară să se așeze la rândul care se întindea deja pe mai mult de patru sute de metri. Oare avea să se termine vreodată acea zi?

DOI

Rayford se certă în sinea sa. Calculase greșit timpul necesar pentru a-l lua pe Albie, pentru a stabili poziția atât a avionului de vânătoare, cât și a celuilalt aparat de zbor, Gulfstream, și pentru a se întoarce la noua locuință de refugiu înainte de răsăritul soarelui. Soarele mijea deja deasupra orizontului. Duse mâna la buzunarul pantalonilor, în căutarea telefonului. Pipăi după el în geanta de zbor, în jachetă, pe podea.

Voia să înjure, dar de când își revenise, cu câteva zile în urmă, remarcase că era nevoie să se disciplineze din nou. Învățase de la un fost coleg din colegiu un truc pe care îl respinsese ca fiind prea ezoteric și prea afectiv. Prietenul lui lipsit de prejudecăți numise această stare „declanșatorul invers" și cât timp se afla în această dispoziție se forța să aibă o reacție diametral opusă față de ceea ce simțea. Dacă voia să strige, șoptea. Dacă voia să dea o palmă cuiva, mângâia persoana ușor pe umăr.

Rayford nu se mai gândise la acel prieten vechi și nici la ideea lui nebunească până la zborul emoționant, pe care-l efectuase singur, din Orientul Mijlociu până în Grecia și apoi până în Statele Unite Americane de Nord. Se hotărî să o pună în aplicare. Voia să se înjure pentru că era miop și-și pierduse telefonul. Se gândi în schimb la o reacție contrară. Opusă înjurăturii era binecuvântarea, dar pe cine să binecuvânteze? O altă reacție contrară era rugăciunea.

– Doamne, începu el, încă o dată am nevoie de ajutor. Sunt mâniat pe mine și am doar câteva posibilități. Sunt obosit, dar trebuie să știu ce să fac.

Aproape instantaneu, Rayford își aminti că telefonul lui era la Albie. Acesta avea și el un telefon, însă în graba în care strânseseră diverse lucruri, Rayford îi încredințase prietenului său telefonul. Cât de curând, o să aducă pe cineva să instaleze o stație radio în locuința de refugiu, cu un canal de comunicație securizat către elicopter, ca să poată lua legătura direct. Până atunci, nu putea să îi anunțe pe cei din Armata Pătimirilor unde se afla și că se va întoarce târziu în seara aceea.

Nu putea să verifice nici dacă Albie era bine. Avea să aterizeze pur și simplu, să dea numele fals turnului de control și să spere că Albie îl așteptă.

David îi lăsă lui Annie mesaje pe telefon și făcu tot ce putu ca să dea de ea. Cei de la Serviciile Medicale erau prea ocupați ca să o caute în calculatoarele lor.

– Chiar dacă ar fi aici, i se comunică, nu ar fi încă înregistrată în sistem.

– Nu le puneți coduri de bare pe ecusoane angajaților pe care îi primiți?

– De fapt, nu sunt primiți, domnule director. Toată lumea trece prin triere, cei vii sunt supuși tratamentului, iar cei morți, declarați. Catalogarea lor nu este o prioritate, dar în cele din urmă toți vor fi introduși în calculator.

– Cum aș putea afla dacă este aici?

– Puteți veni să aruncați o privire, dar nu vă amestecați și nu stați în drum.

– Unde se face trierea?

– De la cortul nostru mergeți spre est. Începem să-i triem la umbră, în trei corturi, dar nu avem spațiu, iar ei sunt aduși și apoi scoși de acolo în timpul cel mai scurt.

– Majoritatea au insolație? întrebă David.

– Majoritatea sunt fulgerați, domnule director.

– Turnul de control către elicopterul Comunității Globale! Mă auziți?

– Aici elicopterul Comunității Globale, Kankakee, spuse Rayford, încercând să ascundă că se cam pierduse cu firea. Scuzele mele. Am adormit la comandă.

– Sper că nu la propriu.

– Nu, domnule.

– Care este motivul sosirii?

– Aaa, mda, civil sub autoritatea comandantului adjunct Marcus Elbaz.

– Domnul Berry?

– Da.

– Domnul comandant adjunct Elbaz ne cere să vă liniștim în legătură cu telefonul dumneavoastră.

– Recepționat!

– Liber pentru aterizare în sud, unde vă așteptăm în hangarul 2. Vă dați seama că avem deficit de personal aici. Va trebui să vă descurcați singur cu adăpostirea și cu alimentarea aeronavei.

Zece minute mai târziu, Rayford îl întrebă pe Albie cât timp credea că mai putea păcăli Comunitatea Globală.

– Atât timp cât camaradul tău Hassid este în funcție la palat. Este un tânăr remarcabil, Rayford. Mărturisesc că a trebuit să-mi țin răsuflarea de mai multe ori aici. Au fost duri, deși duc lipsă de personal. A trebuit să trec prin două puncte de control.

Rayford îl privi cu neîncredere.

– Pe mine m-au lăsat să intru fără să mă verifice și nici măcar nu contactasem turnul de control.

– Asta pentru că ești cu mine și ești civil.

– I-ai convins, nu-i așa?

– Normal. Dar trebuie să recunosc că este meritul prietenului tău. Nu numai că m-a introdus în baza de date internațională a Comunității Globale, cu nume, grad, număr de serie, dar m-a și repartizat în această parte a Statelor Unite Americane de Nord. Sunt aici pentru că trebuie să fiu aici. Trec de inspecții mai ușor decât majoritatea personalului legitimat al Comunității Globale.

– David este bun, spuse Rayford.

– Cel mai bun. M-am agitat și am fost nerăbdător, am pretins că vor avea probleme dacă mă fac să întârzii prea mult. Dar au

fost de neclintit – până când, la al doilea punct de control, m-au băgat într-un calculator și au ajuns la baza de date a lui David. Într-o zi va trebui să-mi spună cum face asta. A introdus toate datele mele și, când au văzut că actele mele s-au potrivit cu cele de pe monitor, am fost o mină de aur. Atunci am început să dau ordine, să le spun să pregătească pista pentru tine, pentru că aveam treburi urgente și trebuia să pornim la drum.

Rayford îi spuse lui Albie că era imposibil să se întoarcă la locuința de refugiu înainte de lăsarea întunericului și că ar putea să îl ducă înapoi la Palwaukee, ca să ducă Gulfstreamul la Kankakee.

– Vrei să te distrezi? zise Albie. Vrei să vezi dacă vechea voastră locuință de refugiu a fost arsă de Comunitatea Globală și, dacă nu, să o faci tu în locul lor?

– Nu e o idee rea, răspunse Rayford. Dacă au ars-o, bine, dar dacă încep să o scotocească în căutare de dovezi, mi-e teamă să nu fi lăsat ceva pe acolo.

– Nu dispun de personal pentru asta, spuse Albie, mergând către elicopter. Ai alimentat?

Rayford încuviință din cap.

– Am alimentat și avionul de vânătoare, este pregătit.

Albie își aruncă geanta pe umăr, căută în ea telefonul lui Rayford și i-l înapoie.

– Trei apeluri pierdute, mormăi Rayford, când se îmbarcau în elicopter. Sper că totul este în ordine în Chicago. Când ai primit apelurile?

– Acum o jumătate de oră, unul după altul. N-am văzut de la ce număr veneau, așa că am considerat că nu trebuia să răspund în locul tău.

Își puseseră centurile, dar Rayford spuse:

– Ar fi bine să verific ce se petrece la locuința de refugiu.

Răspunse Tsion, năuc.

– Îmi cer scuze că te trezesc, doctore, începu Rayford.

– O, căpitane Steel, nu este nici o problemă. Tocmai adormisem. Telefonul lui Chloe suna întruna, iar ea dormea buștean. Nu s-a trezit nimeni; sunt frânți de oboseală. Eu n-am reușit să ajung

să răspund la timp, dar când a sunat din nou, m-am grăbit și m-am retras într-un loc liniștit. Rayford, era domnișoara Durham!

– Ești sigur?

– Da, și părea disperată. Am insistat să-mi spună unde se află și i-am reamintit că noi o iubim cu toții, ținem la ea și ne rugăm pentru ea, însă nu voia să vorbească decât cu tine. A zis că a încercat să te găsească pe telefonul tău și i-am spus că voi încerca și eu. Am încercat de două ori, dar degeaba. Oricum, ai numărul ei.

– Am s-o sun.

– Să mă anunți și pe mine.

– Tsion, odihnește-te. Ai atâtea de făcut, de instalat calculatoarele, trebuie să-l înveți pe Chaim...

– Ah, Rayford, sunt atât de emoționat din cauza asta, că abia mă pot stăpâni. Am atâtea lucruri să comunic audienței mele de pe internet! Dar trebuie să o suni pe domnișoara Durham și, da, ai dreptate. Dacă nu este ceva urgent, poți să ne spui când te întorci. Sincer, până acum mă așteptam să fii aici.

– Am calculat greșit, Tsion. Nu mă pot întoarce până nu se întunecă. Dar acum pot fi găsit la telefon.

– Și ai luat legătura cu prietenul tău din Orientul Mijlociu?

– Da.

– Este bine, Rayford? Iartă-mă, dar părea preocupat.

– Totul este în regulă, doctore.

– Și el este un credincios nou, nu-i așa?

– Da.

– Și o să stea cu noi?

– Probabil.

– Atunci abia aștept să-l învăț și pe el.

David se înspăimântă când ajunse la Serviciile Medicale. Vizitase baza de acolo de multe ori și, în ciuda lipsei de personal, era curată și bine întreținută. Ceea ce inițial fusese principalul punct de acordare a primului-ajutor și deservea alte zeci de puncte din toată zona în timpul priveghiului lui Carpathia arăta acum ca un spital chirurgical de campanie mobil.

Celelalte puncte de prim-ajutor erau demontate, iar răniții erau duși fie la centrul de triere din curtea palatului, fie la altă bază.

Nenumărate rânduri de paturi de campanie improvizate șerpuiau prin curtea palatului.

– De ce nu-i mutați pe oamenii ăștia înăuntru? întrebă David, aranjându-și gulerul ridicat.

– De ce nu vă vedeți de treaba dumneavoastră și nu ne lăsați pe noi să ne vedem de treburi, îi răspunse un doctor, întorcând capul de la o victimă palidă a căldurii.

– Nu intenționez să vă critic. Doar că...

– Doar că suntem cu toții aici afară, zise doctorul. Cei mai mulți dintre noi. Majoritatea cazurilor care pot fi tratate sunt insolații și deshidratări, iar majoritatea răniților sunt victime ale trăsnetului.

– O caut pe...

– Îmi pare rău, domnule director, dar indiferent pe cine ați căuta, va trebui să o găsiți singur. Pe noi nu ne interesează cum îi cheamă pe oameni sau de ce naționalitate sunt. Încercăm doar să îi ținem în viață. Ne vom ocupa de hârțoage mai târziu.

– Am avut o angajată în postul...

– Îmi pare rău! Nu e vorba că nu mi-ar păsa, dar nu vă pot ajuta! Înțelegeți?

– Ar fi știut cum să se protejeze de soare și de căldură.

– Bun. Acum, la revedere.

– Era în sectorul 53.

– Ei bine, nu vreți să știți ce s-a întâmplat în cincizeci și trei, spuse doctorul, întorcându-se cu spatele la pacient.

– Ce s-a întâmplat?

– Trăsnetul a făcut multe victime. Acolo a căzut un fulger mare.

– Unde au fost duse victimele?

Doctorul terminase de vorbit cu David. Îi făcu semn din cap unui asistent:

– Spune-i.

Un tânăr care se spăla pe mâini vorbi cu accent franțuzesc:

– În nici un loc anume. Unele au venit aici. Altele au fost tratate în acel sector. Altele înăuntru.

David porni mașina, însă curând o abandonă pentru a-și face loc printre șirurile de victime. Era imposibil. Cum să recunoască pe cineva? Annie purta uniformă și era sigur că o putea recunoaște; cum numai pantofii se zăreau de sub cearșafurile ude care răcoreau pacienții, trebuia să se uite la fiecare chip în parte. Și în felul ăsta avea să se amestece în tratamentul medical.

Mergând cu pași mărunți prin căldură, David duse mâna la curea după sticla de apă și descoperi că era goală. I se uscase gâtul și știa că setea i se va accentua în câteva minute. Când băuse oare ultima înghițitură? Când mâncase? Când dormise?

Pe ecranele uriașe îi vedea pe Viv Ivins, Leon Fortunato și Nicolae Carpathia cerându-le pelerinilor să înainteze, vorbindu-le încet, binecuvântându-i, atingându-i. Valurile de căldură care se ridicau din asfalt îi lipeau lui David uniforma de trup, ca pe o greutate umedă. Se opri și se aplecă să-și tragă sufletul, dar își simțea gâtul umflat, gura prea uscată ca să mai producă salivă, traheea contractată. „Amețit. Annie. Delirant. Fierbinte. Annie. Învârtit. Sete. Mâini roșii."

David se aplecă, iar șapca îi alunecă și se rostogoli pe jos. Mintea îi spuse să întindă mâna după ea, dar mâinile îi înțepeniră deasupra genunchilor. „Să nu cazi! Să nu cazi!" Dar nu putu opri căldura. Brațele nu se mișcau. Fața avea să suporte impactul. Nu, putea să-și pună bărbia în piept.

Lovi pământul cu fruntea, iar asfaltul zgrunțuros îi pătrunse prin păr, până la scalp. Închise ochii, anticipând durerea, și văzu dungi albe. Cu mâinile tot pe genunchi, cu șezutul în aer, se lăsă încet, încet, într-o parte și se prăbuși pe o coapsă. Deschise ochii și văzu cum sângele i se prelingea de pe față, coagulându-se repede într-o baltă pe asfaltul uscat. Încercă să se miște, să vorbească. Era în pragul leșinului și nu se putea gândi decât că era următorul într-un lung șir de victime.

– Vrei să pilotez eu, cât timp vorbești la telefon? întrebă Albie.

– Poate că ar fi mai bine, zise Rayford.

Făcură schimb de locuri, în timp ce el forma numărul lui Hattie. Aceasta răspunse imediat, cu o voce șoptită, răgușită, panicată.

– Rayford, unde ești?

– Nu vreau să spun, Hattie. Vorbește. Tu unde ești?

– În Colorado.

– Mai exact.

– La Pueblo, în nord, cred.

– Te-a prins Comunitatea Globală?

– Da. Și mă vor trimite înapoi la Buffer. Rayford tăcu. Nu mă lăsa să aștept, Rayford.

– Hattie, nu știu ce să zic.

– Poftim?!

– Ce vrei să fac?

– Vino să mă iei! Nu mă pot întoarce în Belgia! O să mor acolo.

– Ce vrei să fac?

– Ceea ce trebuie, Ray.

– Cu alte cuvinte, să-mi risc viața și să expun Armata...

Clic.

Rayford nu știa dacă ea închisese pentru că o insultase sau pentru că auzise pe cineva venind. Îi relată lui Albie conversația.

– Ce-ai să faci, prietene?

Rayford îl privi pe Albie în lumina răsăritului și clătină din cap.

– Femeia asta ne-a adus numai necazuri.

– Dar îți pasă de ea. Așa mi-ai spus cândva.

– Da?

– Exact așa. Poate mi-a spus Mac.

– Mac nu o cunoaște.

– Dar te știe pe tine, iar tu i-ai vorbit despre ea, nu?

Rayford încuviință din cap.

– Știm că i-au dat drumul de la Buffer, crezând că...

– Buffer?

– Închisoarea Belgium Facility for Female Rehabilitation.

– Aha, ar fi bine să țin minte.

– Oricum, știm că cei de acolo sperau că ea o să-i ducă la noi, la gala de la Ierusalim, însă ea...

– Scuză-mă, Rayford, dar vrei să mă îndrept spre fosta locuință de refugiu sau mergem direct spre Palwaukee?

– Depinde dacă mă hotărăsc să merg în Colorado.

– Tu alegi, dar, dacă-mi dai voie, aș vrea să fii mai hotărât. Eu doar joc un rol, dar par un conducător mai convingător decât tine. Oamenii tăi te admiră și te respectă – este evident.

– N-ar trebui să facă asta. Eu...

– Te-ai împăcat cu ei, Rayford. Ei te-au iertat. Acum devino iar conducătorul lor. Ce ai de gând să faci în legătură cu Hattie Durham? Hotărăște. Spune-mi mie, spune-le și celor de la Clădirea Strong și acționează.

– Nu știu, Albie.

– Nu vei *ști* niciodată. Cântărește posibilitățile, ia în calcul avantajele și dezavantajele și apasă pe trăgaci. Oricum locuința de refugiu este la mai puțin de zece minute de noi. Începe cu o decizie minoră.

– Hai să aruncăm o privire.

– Bravo, Rayford.

– Nu-mi vorbi de sus, Albie. Suntem într-un elicopter al Comunității Globale. Oricum nu vom trezi suspiciuni.

– Dar ai luat o decizie. Acum gândește-te cu voce tare la hotărârea mai importantă. Mergem în Colorado?

– Spuneam că, în loc să îi aducă pe cei din Comunitatea Globală la noi, s-a dus ea acolo. Nu mai are pe nimeni, dar poate s-a gândit că dă de prieteni în Colorado. Cine știe? N-aș putea să-ți spun dacă faptul că a păcălit Comunitatea Globală a fost o lovitură de geniu sau noroc chior, dar aș înclina spre ultima variantă.

– Deci poate că te aduce pe *tine* la *ei* decât invers.

Rayford își întoarse privirea de la Albie și se uită pe fereastră, rugându-se în tăcere. Nu trecuseră așa mulți ani de când atracția lui pentru Hattie Durham aproape că îl costase căsnicia. Își asumase vina pentru asta, însă, de atunci, ea nu le crease decât probleme. El și cei din Armata Pătimirilor o

iubiseră și o sfătuiseră, în ciuda protestelor ei, stăruiseră ca ea să-l primească pe Hristos. Dar ea nu se lăsa convinsă și făcea tot felul de isprăvi care puneau în pericol siguranța Armatei. Din câte știa el, din cauza ei descoperise Comunitatea Globală locuința de refugiu.

Telefonul lui Rayford sună.

– Hattie?

– Am auzit pași. M-au băgat într-o cameră mică dintr-un buncăr aflat cam la o oră de Colorado Springs, în sud.

– Sunt departe de acel loc.

– A, mulțumesc, Rayford. Știam că pot conta...

– Nu m-am hotărât ce să fac, Hattie.

– Bineînțeles că te-ai hotărât. Nu o să mă lași aici, ca să fiu trimisă iar la închisoare sau și mai rău. Ce trebuie să fac, să promit că o să devin credincioasă?

– Nu, dacă nu vrei cu adevărat.

– Ei bine, dacă *nu* vii după mine, poți să-ți iei adio de la asta.

Rayford îi închise telefonul și oftă.

– Ce idioată!

– Ea? spuse Albie. Sau tu, pentru că te gândești la ce te gândești?

– Ea! Asta e o încercare atât de evidentă a Comunității Globale de a ne atrage acolo! Odată ce vor pune mâna pe mine, vor încerca să obțină informații despre Armată. Cel pe care îl vor cu adevărat este, desigur, Tsion. Noi ceilalți suntem doar enervați. El este dușmanul.

– Deci ai de ales între această domnișoară Durham și Tsion Ben-Judah? Vrei să știi ce cred eu?

– Nu este chiar atât de ușor. Noi vrem ca ea să ajungă în împărăție, Albie. Vreau să spun, cu toții vrem asta, din tot sufletul.

– Și crezi că, dacă o abandonezi acum, nu va crede niciodată.

– Așa a spus.

– Poate o să ți se pară crud și recunosc că sunt nou în povestea asta, dar este alegerea ei, nu-i așa? Nu tu hotărăști pentru ea.

– Să mă duc acolo ar fi cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată. Au prins-o, au închis-o, au amenințat-o că o vor duce înapoi în închisoare și îi lasă telefonul. Hai, să fim serioși!

Albie privi orizontul.

– Atunci decizia ta este ușoară.

– Aș vrea eu!

– *Este.* Fie nu te duci, fie iei în calcul toate resursele de care dispui.

– Ce vrei să spui?

– Este o persoană pe care, se pare, ai uitat-o. Poate două.

– Ascult.

– Cere-i lui David Hassid să afle unde exact se află ea și să trimită un ordin de la un fals comandant ca ea să fie ținută acolo până la noi dispoziții. O suni și îi spui că nu te duci. Așa o convingi pe ea și pe cei care mai ascultă, să te creadă. Apoi îți faci apariția, un atac surpriză, tocmai când ea și Comunitatea Globală cred că ai abandonat-o.

Rayford își țuguie buzele.

– Poate că ar trebui să conduci tu Armata Pătimirilor. Dar a fi surprinzător nu garantează succesul. Tot este posibil să fiu ucis sau închis.

– Ai uitat de cealaltă resursă.

– Ascult în continuare.

– Domnule? Domnule director? Ați pățit ceva?

– Și-a pierdut cunoștința.

– Are ochii deschiși, doctore.

– A căzut în cap, doftoroaie.

– Ți-am cerut să nu-mi spui a...

– Scuze. Nu știu cum te descurcai cu vitejii din rezervație, dar ăsta a căzut ca bolovanul. Nu a putut nici măcar să închidă ochii dacă a vrut.

– Ajută-mă să-l duc...

– Iar începi, drăguță. Nu sunt infirmier.

– Iar acum începi *tu,* doctore! Putem să-l lăsăm să zacă aici și să sângereze până o muri sau îți pot aminti că pacienții noștri sunt cu mult mai numeroși decât ajutoarele.

David avea limba umflată și nu putea spune nimic. Tot ce voia era apă, dar știa că și capul lui trebuie să primească îngrijiri.

– Spray! strigă doctorița brunetă, iar cineva îi dădu o sticlă. Stropi cu trei jeturi de apă călduță fața lui David, dar el nici măcar nu putu să clipească. În comparație cu temperatura asfaltului, pe care o aproximă la 49 de grade, apa părea rece ca gheața. Câteva picături îi ajunseră și în gură, și inspiră, încercând să le înghită.

Doctorul și asistenta îl întoarseră ușor pe spate, deși în mintea lui se uita chiorâș la soarele aprig. Știa totuși că avea ochii larg deschiși și că îl ardeau. Voia să mai ceară un alt jet de apă, dar se simțea paralizat. Asistenta îi puse, cu milă, șapca pe față, iar când simți că și-a revenit, încercă să nu se miște, pentru a nu deranja șapca de la locul ei.

Dacă ar putea vorbi, ar putea întreba de Annie, dar era neajutorat. Probabil că ea îl căuta pe undeva.

Când fu ridicat pe un pat de pânză, șapca îi căzu de pe față, dar putu să clipească și, curând, ajunse la umbra unui cort aglomerat. Fusese așezat sub ultima fâșie de umbră.

– În stare critică? întrebă cineva.

– Nu, spuse doctorul. Dar coase-i capul repede.

Primul ac care îi străpunse scalpul îl făcu să tresară din tot corpul și să se cutremure, dar nu putea striga. În câteva secunde, partea superioară a capului îi amorți.

– Te descurci? întrebă doctorul.

Asistenta răspunse:

– Nu e prea arătoasă, nu?

– Coase-i ațele ca la o minge de fotbal – nu-mi pasă. O să poarte mereu pălărie.

Adevărul era că lui David nu-i păsa cum arăta capul său, ceea ce era un lucru bun, pentru că asistenta rase vreo doi centimetri de fiecare parte a rănii, împroșcă mai mult lichid și începu să desfacă un ac uriaș.

– Cât de rău? reuși David să articuleze, cu limba scoasă.

– O să trăiești, spuse ea. O rană superficială. Țeastă tare. Dar ți-ai smuls carnea de pe os. Vreo doisprezece centimetri, cel puțin, lateral, în partea superioară.

– Apă?

– Poftim.

– Puțină?

Ea desfăcu repede capacul sticlei folosite pentru spray, în care mai rămăseseră vreo două degete de apă.

– Deschide gura.

Aproape toată i se scursese pe gât, dar îi dezmorți limba.

– Caut pe ofițer Christopher, zise el.

– Nu-l cunosc, răspunse ea. Acum stai liniștit.

– E o ea. Annie Christopher.

– Domnule director, îți pot acorda vreo cinci minute și, dacă ești norocos, o să găsesc o perfuzie să te rehidratez. Dar, cât te cos, va trebui să taci și să stai nemișcat, dacă nu vrei să arăți mai rău.

– Vezi și tu ce văd eu? spuse Albie scrutând în zare.

Rayford îi urmări privirea și fu cuprins de un val de emoție. O coloană de fum negru se ridica la câțiva zeci de metri în aer.

– Crezi? zise el.

Albie dădu din cap aprobator.

– Cu siguranță.

– Apropie-te cât poți de mult, spuse Rayford. Asta a fost casa mea pentru mult timp.

– Se face. Acum, o să folosești toate resursele disponibile? Sau mi-am risipit banii pe uniforma asta și pe toate acreditările?

TREI

Buck se trezi la prânz, ora din Chicago, și se simți de două ori mai bătrân. Ca în fiecare zi de la Înălțarea la Cer, știa exact unde se afla. În trecut, i se întâmpla adesea să se trezească într-un oraș străin și să fie nevoit să-și amintească unde se afla, cine era și ce făcea acolo. Acum era altfel. Chiar și atunci când era epuizat, rănit și abia se mai putea mișca, într-un fel sau altul spiritul de autoconservare îi ținea mintea trează.

Dormise profund, dar, încă de când deschise ochii, din momentul în care se uită la ceas, știu. Totul căpătă sens într-un mod grotesc. Se uită la peretele de lângă un lift dintr-un zgârie-nori bombardat din Chicago, auzi voci înăbușite de după colț, simți miros de cafea și de bebeluș. Kenny avea propriul miros, un parfum proaspăt, de care lui Buck i se făcea dor atunci când nu era lângă el.

Dar Kenny era aici, protejat de holurile exterioare, expus ferestrelor prin care pătrundea soarele în toiul zilei. Buck se lăsă pe spate și se sprijini în coate. După toate aparențele, Kenny renunțase să mai încerce să se cațere pe bariera improvizată și se așezase mulțumit, jucându-se cu unul din șireturile sale dezlegate.

– Hei, Kenny Bruce, șopti Buck. Vino să-l vezi pe tati.

Kenny ridică repede capul și apoi se așeză în patru labe, se ridică singur și merse spre pat.

– Ta-ta.

Buck întinse mâna după el, iar ghemotocul dolofan se urcă pe el, se întinse pe stomacul şi pe pieptul lui. Buck îşi lăsă din nou capul pe pat şi-şi puse braţele în jurul lui Kenny. Băieţelul nu avea răbdare să stea să se odihnească în braţele tatălui său, dar acum aproape că adormise. Simţind inimioara copilului bătând alături de a sa, Buck îşi dori să poată sta întins acolo la nesfârşit.

– Ta-ta pa-pa? spuse Kenny, iar Buck nu-şi putu opri lacrimile.

Rayford luase o hotărâre. De fapt, mai multe. După ce văzuse fosta locuinţă de refugiu arzând din temelii, îi dădu dispoziţie lui Albie să se întoarcă la Kankakee, de unde vor zbura, cu avionul de luptă al Comunităţii Globale, spre Colorado.

– Acum mai vii de-acasă, căpitane, spuse Albie.

– Da, bombăni Rayford. Probabil că aşa o să-i duc pe toţi la moarte.

– Faci ce trebuie.

Pentru că nu-l putea contacta pe David în Noul Babilon, Rayford îi lăsă un mesaj, în care îi cerea să ia legătura cu ei pentru a le comunica locaţia exactă a lui Hattie. De asemenea, îi mai cerea lui David să informeze personalul Comunităţii Globale care o avea pe Hattie, în cazul în care operaţia lor curentă eşuează, să o ţină pe Hattie acolo până când va veni după ea cineva desemnat de la centru.

Deseori, David folosea alte sisteme ale Comunităţii Globale pentru a trimite astfel de directive, astfel încât să nu se descopere că el le trimisese. El era cel care distribuia codurile de siguranţă pentru a proteja astfel de transmisiuni de „duşmanii Comunităţii Globale", aşa că putea folosi canalele fără a fi detectat.

– Cât de repede poţi, fu o parte din mesajul pe care Rayford îl lăsă pe robotul telefonic al lui David, ia legătura cu mine sau cu Albie, pentru a confirma că ne-ai pregătit drumul.

Nu trecu mult până când Rayford trebui să-i trimită lui David Hassid fotografia sa, cu noua înfăţişare şi cu numele cel nou, pentru ca tânărul israelian să-l „pună pe lista" Forţelor de

Menținere a Păcii ale Comunității Globale. Între timp, el și Albie vor ateriza la ceea ce fusese cândva Baza Forțelor Aeriene din Peterson, vor lua un jeep al Comunității Globale pe care li-l va rezerva David, vor urma instrucțiunile până la buncăr și vor lua prizoniera.

Albie nu ateriză până când avionul de vânătoare nu rămase fără combustibil. Între timp, Rayford dormise mai mult de două ore. Albie îl trezi, anunțându-l că încă nu fuseseră contactați de David.

– Nu e bine, spuse Rayford, sunând iar la Noul Babilon. Nu răspunse nimeni. Albie, ai un calculator?

– Un laptop mic, dar se poate conecta la satelit.

– Este programat să comunice cu David?

– Dacă ai coordonatele lui, îl pot face să funcționeze.

Rayford găsi calculatorul în geanta de zbor a lui Albie.

– Bateria e pe terminate, anunță el.

– Conectează-l la alimentarea avionului, zise Albie. Oricum nu o să solicit mult bateria.

– Lasă sursa de alimentare pornită și după ce aterizăm, îi spuse Rayford. Treaba asta ar putea dura o vreme.

Albie dădu din cap în semn că a înțeles și potrivi radioul pe frecvența avanpostului Comunității Globale.

– Comunitatea Globală NB4047 către turnul de control din Peterson.

– Trebuia să știți că acum suntem Carpathia Memorial, Comunitate Globală, veni răspunsul.

– Îmi cer scuze pentru greșeală, zise Albie. Sunt pentru prima oară aici și nu știu pentru cât timp.

Îi făcu cu ochiul lui Rayford, care ridică privirea de la calculator. Albie nu mai fusese niciodată în State.

– Ar trebui să renunțăm la „Memorial" din titulatura noastră, nu-i așa, 4047?

– Repetați?

– El a înviat.

Albie se uită la Rayford.

– Da, am auzit. Este extraordinar, nu-i așa?

– Ar trebui să răspundeți cu „Adevărat a-nviat!"

Rayford schiță un gest de lehamite. Albie clătină din cap.

– Ei bine, cu siguranță cred asta, turn, spuse el, privindu-l pe Rayford și arătând în sus.

– Cu ce treabă pe aici?

– Comandant adjunct cu ordine confidențiale.

– Numele?

– Marcus Elbaz.

– O clipă.

– Nu prea mai am combustibil, turn.

– Nu prea mai avem oameni aici, comandante Elbaz. Lăsați-mă un minut.

– Aterizăm oricum, îi spuse Albie lui Rayford, care era ocupat cu orientarea sistemului de poziționare globală de pe laptopul lui Rayford spre un satelit care să-l lege la calculatorul lui David.

– Gata, domnule, zise turnul de control. V-am găsit în sistem.

– Recepționat.

– Totuși nu se menționează că sunteți trimis în misiune aici. Ați fost la Kankakee?

– De acolo vin.

– Și ce treabă aveți aici?

– Repet, ordine confidențiale.

– A, da, scuze. Vă putem ajuta cu ceva?

– Cu realimentarea și ar fi trebuit să ni se fi pregătit un vehicul terestru.

– După cum vă spuneam, domnule, nu am găsit dispoziția dumneavoastră. Vă putem realimenta cu combustibil, nici o problemă, folosind codul de autorizare corect. Transportul terestru este deficitar.

– Am încredere că veți găsi ceva.

– Nu prea avem personal și...

– Ați mai spus asta.

– ... și, sincer, domnule, nu este nici un ofițer de rang înalt aici.

– Atunci mă aștept ca oricine ar fi la comandă să-mi asculte ordinul și să-mi găsească un vehicul.

Urmă o pauză lungă.

– O să... ă... transmit ordinul, domnule.

– Mulțumesc.

– Și aveți permisiune de aterizare.

David se trezi în spitalul palatului; capul îi zvâcnea atât de tare, că abia putea deschide ochii. În salon mai erau doi pacienți, care dormeau. Fusese dezbrăcat de hainele sale și acum purta haine de spital, vechi, avea o perfuzie în mână, iar ceasul era pe un dulăpior de lângă el. Îl ridică să se uite la el, cu privirea încețoșată, dar era un efort supraomenesc pentru el. Ora nouă seara. Era imposibil!

Încercă să se ridice în șezut și își dădu seama că avea bandaje în jurul capului și peste urechi. Își auzi pulsul, iar la fiecare bătaie avea dureri. Afară era întuneric, dar la un monitor de televiziune, dat încet, văzu că pelerinii erau tot în curte, treceau pe la statuia lui Nicolae, îngenuncheau, făceau plecăciuni, se închinau, se rugau.

Telecomanda era în partea cealaltă. Nu voia să-i trezească pe ceilalți pacienți, dar subtitrarea era în arabă. Selectă limba engleză; subtitrarea reda cântecele care se auzeau în curte, în timp ce oamenii treceau, încet, prin fața camerei de luat vederi. Cadrul se mări și arătă o masă de oameni, după câte se părea la fel de mare ca cea de la funeralii, șerpuind pe o lungime de un kilometru și jumătate în afara palatului.

David se panică. Stătuse departe de telefonul și de calculatorul său mai mult decât i se întâmplase vreodată în luni de zile. Își răsuci gâtul în căutarea telefonului, însă durerea îl făcu să se lase iar pe pernă. Trase de un șnur care era părea conectat la cabinetul asistentelor, dar nu veni nimeni. Știa că raportul asistente-pacienți era ridicol de mic, dar cu siguranță că ele știau că el era director. Asta trebuia să însemne ceva.

Oricare ar fi fost metoda prin care îl hidratau, funcționa, pentru că simțea într-un mod neplăcut nevoia să se ușureze. Nu

avea ploscă. Se jucă la butoanele de lângă pat până când una dintre bare se lăsă în jos. Făcu o grimasă, în timp ce își dădu picioarele la o parte, oprindu-se un pic pentru ca zvâcniturile să se domolească și să-și recapete răsuflarea.

În cele din urmă, se prinse cu mâinile de marginea patului și alunecă ușor pe podea. Marmura era foarte rece pentru o zonă atât de fierbinte a lumii, dar era plăcută. Se ridică în picioare, legănându-se, ametit, așteptând să-și recapete echilibrul. Când se simți mai sigur, o luă spre baie, însă smucitura de la încheietura mâinii îi aminti că avea și perfuzia. Se întoarse și trase suportul de metal pe roți de lângă perete, de la capătul patului, însă ceva nu-i dădea voie să înainteze.

Un cablu de control era prins în perete. Încercă să-l scoată, dar nu se clintea nici din perete, nici din suport. David știa că probabil avea un mecanism simplu. Poate că era înșurubat în sens invers decât cel normal sau trebuia să împingi și apoi să-l tragi sau ceva de genul ăsta. Tot ce știa era că trebuia să meargă la toaletă. Oricât de dureros putea fi, smulse de pe mână banda de leucoplast, cu fire de păr cu tot, apoi trase acul dintr-o mișcare. Înțepătura făcu să-i dea lacrimile în timp ce soluția picura pe podea. Încercă să o oprească, apoi legă cablul și porni către baie.

După câteva secunde, auzi alarma care dădea de veste asistentelor că o perfuzie se desfăcuse. La întoarcerea de la toaletă deschise dulapul și, deși hainele lui erau acolo, telefonul nu era. În minte se formă un vid, de durere și de teamă. Ăsta era sfârșitul? Oare cineva avea să sune la numerele membrilor Armatei Pătimirilor care poate încercaseră să dea de el? Poate era deja deconspirat. Dacă ar găsi-o pe Annie și ar pleca de acolo? Dar dacă ea murise? Annie ar vrea ca el să scape, nu să-și riște viața într-o încercare inutilă de se asigura că ea nu murise.

Nici o șansă. Nu va pleca fără ea sau fără să afle dacă era moartă.

– Ce faceți jos din pat? Nu era o asistentă, ci o femeie de serviciu.

– Am fost la toaletă, spuse el.

– Înapoi în pat, zise ea. Ce-ați făcut cu perfuzia?

– Sunt bine, răspunse el.

– Avem ploști și...

– Am fost deja... acum doar...

– Domnule! Șșt! Eu vă aud și la fel toți cei de la acest etaj. Colegii dumneavoastră de salon dorm.

– Am nevoie doar de...

– Domnule, vreți să aduc aici pe cineva care să vă potolească? Faceți liniște!

– Fac liniște! Acum... Brusc, își dădu seama că bandajele de pe urechi îl făceau să vorbească mai tare. Îmi cer scuze, spuse el. Sunt directorul Hassid. Trebuie să o găsesc...

– A! *Dumneavoastră* sunteți directorul. Sunteți o victimă a trăsnetului?

– Da, mi-a trecut un trăsnet prin vârful capului și iată-mă.

– Nu trebuie să...

– Îmi cer scuze. De fapt, am leșinat din cauza căldurii, dar acum mă simt bine.

– Ați fost operat.

– Ceva minor, acum...

– Domnule, dacă dumneavoastră sunteți directorul, trebuie să anunț pe cineva când vă treziți.

– De ce?

Și de ce îl întrebase de trăsnet? Annie se număra printre victime, iar ei făcuseră cumva legătura între ei doi? Nu voia să o ia razna.

– Nu știu, domnule. Eu fac doar ce mi se spune. Șase asistente și două ajutoare se ocupă de tot etajul ăsta, iar unele etaje au și mai puțin personal decât noi, așa că...

– Vreau să știu unde îmi este telefonul. Îl port întotdeauna cu mine și nu este în uniforma mea. Știu că o să-mi spuneți să stau departe de uniformă, dar...

– Dimpotrivă, domnule. Ați fost spălat cu buretele când ați fost adus aici și, dacă puteți merge, cred că ar trebui să vă îmbrăcați.

– Credeți? Asta nu părea în regulă. Era ceva dubios la mijloc. Ar fi trebuit să se furișeze afară, însă acum era dat afară.

– O s-o chem pe șefa mea, însă puteți să începeți să vă îmbrăcați. Vă descurcați singur?

– Bineînțeles, dar...

– Atunci nu mai zăboviți. Mă întorc imediat. Sau o să vină ea.

David își supraestimase puterea. Își luă hainele din dulap și se așeză pe un scaun ca să se îmbrace, însă, curând, nu mai putu respira și se simți mai amețit ca oricând. Parcă tot capul îi luase foc și ceva i se scurgea din rană pe urechi, dar, când pipăi pe sub bandaj nu simți nimic. Nu voia să se gândească la ce se întâmplase când îl scosese prima oară.

Îmbrăcat în uniformă, fără șosete și pantofi, David deschise ușa larg, pentru a lăsa lumina de pe hol să pătrundă în salon. Se uită în oglindă și se cutremură. Având în jur de douăzeci și cinci de ani, pielea netedă, curată, închisă la culoare, părul și ochii aproape negri, fusese adesea confundat cu un adolescent. Așa ceva nu avea să se mai întâmple. Când îmbătrânise atât de mult?

Fața îi era slabă, trasă și, da, mai deschisă la culoare. Își înclină capul și se uită în creștet, unde, pe bandaj, se vede sânge și puroi. Bandajul îi acoperea urechile și cobora până sub barbă, amintindu-i de pacienții de la stomatologie, din filmele vechi. Capul părea să-i zvâcnească sub bandajul strâns și, când își puse cu grijă șapca de la uniformă, știu că nu era doar imaginația lui. Nu știa cât de groase erau bandajele, dar, fie din cauza lor, fie a umflăturii de la cap, șapca îi stătea de parcă ar fi fost cu câteva numere mai mică. Toate încercările de acoperire a semnelor cusăturii se dovediră inutile. Poate va putea găsi o șapcă mai mare – mult mai mare –, dar tot nu avea cum să ascundă bandajul care cobora sub bărbie.

Asistenta-șefă ciocăni ușor și intră tocmai când David își punea șosetele. Era blondă, înaltă, slabă, de două ori mai în vârstă decât el. Trebui să se îndrepte pentru a respira și a domoli durerea.

– Daţi-mi voie să vă ajut, spuse ea cu un accent scandinav; îngenunche şi îl încălţă cu şosetele şi cu pantofii şi îi legă şireturile.

David fu atât de impresionat, încât aproape că îi dădură lacrimile. Era posibil să fie creştină? Voia să întrebe. Oricine dispus să ajute în acest fel fie era creştin, fie urma să devină.

– Doamnă, zise el, încercând să-şi amintească să vorbească încet. Ea se uită la el, iar el îi studie fruntea, căutând, sperând, să găsească semnul credincioşilor. Nu era. Vă mulţumesc.

– Cu plăcere, spuse ea repede. Mă bucur că vă pot ajuta şi aş vrea să pot face mai mult. Dacă ar fi după mine, aţi mai sta aici cel puţin vreo două zile, poate mai mult.

– Eu aş pleca cât mai curând. Eu...

– A, sunt sigură. Nimeni nu vrea să rămână şi cine poate să vă învinovăţească? Având în vedere emoţiile, învierea şi tot restul. Dar Potentatul a convocat o şedinţă cu directorii şi cu superiorii lor în biroul său, la ora 22:00. Sunteţi aşteptat.

– Da?

– Când s-a aflat la cabinetul său că aţi căzut victima căldurii, că v-aţi rănit şi aţi fost operat, am fost informaţi că, dacă sunteţi în viaţă şi puteţi să vă deplasaţi, trebuie să mergeţi acolo.

– Înţeleg.

– Mă bucur că înţelege cineva. Dumneavoastră, domnule, ar trebui să vă purtaţi ca un pacient. Eu nu aş alerga pe aici atât de repede.

– Mi s-a spus că a fost o operaţie minoră, superficială.

– O operaţie minoră este o operaţie făcută altcuiva. Aţi mai auzit asta, sunt sigură. Ştiţi că o asistentă a făcut operaţia şi, pentru că este pricepută, a fost obligată de datorie...

– O cunoaşteţi? Sunt destul de sigur că era indi...

– Hannah Palemoon, răspunse ea.

– Mă întreb dacă telefonul meu este la ea. Era în...

– Mă îndoiesc, domnule director. Vă veţi găsi portofelul, cheile şi actele neatinse. Ştim prea bine că nu putem confisca lucruri de la cineva de rangul dumneavoastră.

– Sunt recunoscător pentru asta, dar...

– Nu v-a luat nimeni telefonul, domnule. Poate că l-aţi scăpat acolo unde aţi căzut, poate l-aţi lăsat în vehicul?

David înalţă capul. Posibil, însă improbabil. Nu vorbea la telefon când a căzut, din câte îşi amintea, aşa că telefonul trebuia să fie în buzunar.

– Unde aş putea-o găsi pe asistenta Palem...

– V-am spus, domnule director. Nu v-a luat telefonul şi nu am să vă spun unde este. Aici se lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar acum este liberă. Dacă este ca mine, doarme în primele douăsprezece ore din cele douăzeci şi patru libere şi ar trebui să fie lăsată să se odihnească.

David încuviinţă din cap, dar abia aştepta să se întoarcă la calculatorul lui şi să o caute în fişierele cu personalul.

– Doamnă, trebuie să găsesc o angajată în privinţa căreia îmi fac griji. Numele ei este Annie Christopher. Şefă a cargoului Phoenix, repartizată la controlul mulţimii în sectorul 53 astăzi.

– Asta nu este bine.

– Aşa am auzit şi eu. A trăsnit acolo?

– Rău. S-au înregistrat câţiva morţi şi răniţi. Pot verifica să văd dacă este în sistemul nostru. Dumneavoastră puteţi verifica la morgă.

David se înfioră.

– V-aş fi recunoscător dacă aţi verifica în sistemul dumneavoastră.

– Am să verific. Atunci mai bine mergeţi în apartamentul dumneavoastră şi relaxaţi-vă înainte de şedinţă. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu sunteţi în cea mai bună formă să staţi la o masă de şedinţe, oricât de emoţionant ar fi să vă întâlniţi cu un om care dimineaţa era mort, iar seara este viu. Urmaţi-mă. Îl conduse în cabinetul asistentelor, unde ea căută în calculator. Nici un Christopher, zise ea, însă unele date au fost introduse cu întârziere.

– Ar fi purtat un ecuson de angajat, spuse David.

– Şi acesta ar fi fost distrus de trăsnet.

– Deci la morgă? întrebă el, încercând din nou să-şi ascundă emoţia.

– Luați partea bună a lucrurilor, zise ea. Poate că nu a pățit nimic.

Asta ar fi și mai rău, hotărî David. De ce nu putea da de ea și de ce nu încercase ea să-l contacteze? Ei bine, poate încercase. Trebuia să-și găsească telefonul înainte de întâlnire.

– Nimic, spuse Rayford. David nu și-a deschis calculatorul de câteva ore, iar la telefonul lui nu răspunde nimeni. Acum nici măcar nu-mi dă voie să las un mesaj, de parcă ar fi închis.

– Ciudat, zise Albie. Deci Pueblo nici măcar nu știe că venim.

– Nu ne ducem dacă nu știm unde este.

– Vom afla.

– Ești un tip ingenios, Albie, dar...

– Iubesc situațiile imposibile. Dar tu ești șeful. Am nevoie de permisiunea ta.

– Care este planul tău?

– Să aflu dacă noua ta înfățișare și noile tale acte merg.

– Oh, Doamne!

– Haide. Încredere.

– Planul, Albie.

– Jos voi fi ofițerul cu cel mai mare grad. Voi pune întârzierea din calculator pe seama emoției care a cuprins Noul Babilon și a incompetenței. Cine poate să mă contrazică? Tu ești cu mine. Dacă îți cer un act de identitate, ai. Nu mai ești doar un civil care dă o mână de ajutor. Ești un recrut, unul care se pregătește.

– Îhî.

– Nu numai că voi insista să ni se dea o mașină, dar voi scoate de la ei și adresa buncărului.

– Trebuie să văd asta.

– Îmi place să mă dau mare.

Rayford închise calculatorul lui Albie.

– Mie-mi spui!

Kenny Bruce încercă să-l tragă pe Buck spre barieră, de parcă ar fi știut că tatăl său putea să-l treacă de ea. Dar Buck nu

se putea ridica din pat. Se simțea de parcă ar fi supraviețuit unei prăbușiri cu avionul. Sau nu ar fi supraviețuit. Parcă i s-ar fi tasat coloana vertebrală, iar mușchii, oasele, încheieturile și tendoanele erau de plastilină. Stătea acolo, încercând să-și adune puterile pentru a se ridica, a se întinde și a se duce la soția sa și la ceilalți.

Kenny păru să-și piardă răbdarea, se urcă în poala tatălui și îi puse mâinile pe obraji. Se uită în ochii lui Buck și spuse:

– Mama?

– O să o vedem pe mama într-o clipă, dragule, zise Buck. Kenny își trecu degetele lui micuțe peste cicatricele adânci de pe fața lui Buck. Nu te deranjează, nu-i așa, amice?

– Ta-ta, spuse Kenny. Mama.

Buck se ridică cu băiețelul în brațe. Kenny depărtă picioarele și le așeză pe șoldul lui Buck, își încolăci brațele în jurul lui și își lăsă capul pe pieptul tatălui său.

– Aș vrea să te pot lua cu mine oriunde merg, zise Buck, șchiopătând, cu piciorul țeapăn și șontorog.

– Mama, ta-ta.

– Da. Mergem, amice.

Buck se pregăti să facă față jenantului salut cu care era întâmpinat cel care se scula ultimul, însă când se apropie de ceilalți locatari ai locuinței de refugiu, nimeni nu-i acordă atenție. Leah stătea jos, înfășurată într-un halat, sprijinită de un perete, moțăind, cu părul ei vopsit blond, cu rădăcinile roșcate, înfășurat într-un prosop. Chaim se uita la masa din fața lui, cu capul în mâini, cu un pai în ceașca de cafea. Tsion stătea în apropierea ferestrei, ferit, cu capul plecat, rugându-se încet.

Chloe se plimba de colo-colo cu telefonul la ureche, în lacrimi. Îl privi pe Buck în ochi, ca și cum i-ar fi transmis că știa că este acolo. Când Kenny încercă să se întindă spre ea, Buck șopti:

– Stai cu tati o clipă, da?

Chloe spunea:

– Înțeleg, Zeke... Știu, dragule, știu. Dumnezeu știe... Va fi bine. Vom veni să te luăm, nu-ți face griji... Zeke, Dumnezeu

știe...Va fi după lăsarea întunericului, dar nu-ți pierde speranța, auzi?

În cele din urmă închise telefonul, iar toți ceilalți se uitară la ea.

– Marele Zeke a fost prins, îi anunță ea.

– Zeke senior? întrebă Tsion. În ciuda faptului că Zeke junior era mult mai înalt decât tatăl său, erau cunoscuți ca Marele Zeke și Micul Zeke.

Ea încuviință din cap.

– L-au prins imbecilii din Comunitatea Globală azi-dimineață, i-au pus cătușe, l-au acuzat de activitate subversivă și l-au săltat.

– Cum de l-au ratat pe Zeke junior? întrebă Buck, lăsându-l jos pe Kenny.

– Zeke! spuse Kenny, chicotind.

Chloe ridică din umeri.

– Adăpostul lor subteran e mai bine ascuns decât al nostru și nu cred că Micul Zeke a ieșit vreodată din el.

– Zeke! repetă Kenny.

– Micul Zeke vine aici? întrebă Leah.

– Unde altundeva să se ducă? Spune că locul este împânzit de cei din Comunitatea Globală, care îi verifică pe toți care opresc să alimenteze cu benzină.

– De unde are informația asta?

– Are un fel de monitor, pe care îl folosea pentru a-l supraveghea pe tatăl său. Așa a știut că Marele Zeke a fost arestat. Știe că tatăl lui nu-l va trăda, dar mai știe și că nu poate să rămână acolo. Își face bagajul.

– Da, zise Buck, tot ce mai lipsește este ca fișierele și arsenalul său de fabricare a documentelor să încapă pe mâna Comunității Globale.

– E bine să-l avem aici, spuse Tsion. Va fi în siguranță și va putea face multe lucruri pentru o groază de oameni. Cameron, cum te simți?

– Mai bine decât Chaim, după câte se pare.

Bătrânul înălță capul și încercă să zâmbească.

– Mă voi face bine, îi asigură, cu fălcile încleștate. Gata cu giumbușlucurile. Sunt nerăbdător să studiez și să învăț.

Tsion se îndepărtă de fereastră.

– Eu sunt mulțumit cu un elev care nu poate vorbi. Trebuie să asculți și să citești. Vei deveni un bun cunoscător al istoriei poporului nostru înainte să-ți dai seama. Poporul ales al lui Dumnezeu. Ce încântare să ții lecții pe tema asta! Voi folosi același material ca în orele mele de pe internet, în care îl denunț pe Carpathia ca fiind Antihristul.

– O să folosești și asta? întrebă Buck.

– Bineînțeles, răspunse rabinul. Gata cu fineturile, cum vă place vouă, americanilor, să spuneți. Nu mai este nici o îndoială în privința lui și nici nu ar trebui să fie. Sunt convins că Leon este profetul lui cel mincinos și voi spune și asta. Cei care au urechi de auzit nu vor fi amăgiți. Nu va trece mult până când fiara stăpânită de Satana își va arăta mânia împotriva evreilor.

Chaim ridică o mână. Buck rosti întrebarea, cu un glas înăbușit.

– Și noi ce vom face? Nu ne putem măsura puterile cu el.

– O să vezi, prietene, spuse Tsion. Vei învăța astăzi nu doar istoria evreilor, dar și viitorul lor. Dumnezeu își va proteja aleșii, acum și întotdeauna.

– Deja îmi place să fiu credincios, reuși Chaim să articuleze.

– Buck, zise Chloe, mergând lângă el ca să-l îmbrățișeze, trebuie să punem la punct planul pentru salvarea lui Zeke.

– Exact ce-mi trebuie, altă misiune.

– Ai dormit, nu-i așa?

– Ca un mort.

– Nu spune asta.

– Păi...

– Ori tu, ori eu, amice, spuse Chloe. Dacă mai ai nevoie de o zi pentru a te recup...

– Voi fi gata, zise Buck.

– Pot ajuta și eu, se oferi Leah. Sunt în formă.

– Atunci poate voi doi o să vă ocupați de asta, spuse Chloe. Eu trebuie să trimit vești la cooperativă, ca oamenii să continue să lucreze împreună.

– O să avem nevoie de un pilot, zise Buck. Aterizăm cu elicopterul Comunității Globale exact în mijlocul pazei lor, îi mustruluim că au ratat un suspect, îl arestăm pe Zeke junior și îl aducem aici. Ce s-a întâmplat? De ce vă uitați așa?

– Până diseară nu avem elicopter, iubitule, îl informă Chloe. Probabil nu vom avea până mâine-seară și nu putem risca să-l facem pe Zeke să aștepte atât de mult.

– Bine, atunci taică-tu unde e? Și Albie?

PATRU

David se grăbi spre biroul său și îi telefonă lui Annie. Nu răspunse. Apoi sună la Departamentul de vehicule. Bărbatul care îi dăduse mașina nu era de serviciu, iar cel care răspunse la telefon îi spuse:

– Nu, domnule, nici un telefon. Acolo nu a rămas nimic. Am găsit mașina, dar v-am pierdut urma, iar șeful meu a fost destul de supărat până când a dat de dumneavoastră la Serviciile Medicale. Simțiți bine?

– Da.

– Aveți nevoie mașină?

– Nu.

– Pot face ceva pen...

Dar David închisese. Își deschise calculatorul și văzu că primise mesaje urgente și, judecând după cuvintele și numerele de cod, erau de la prietenii săi din Armata Pătimirilor. Le va citi când va putea, dar acum, înainte de ședința infernală, trebuia să-și recupereze telefonul și să afle unde era Annie.

Se uită la ceas: 21.35. Căută în baza de date a Comunității Globale după Personal, Medical, Asistent, Femeie, cu litera P. Iat-o: „Palemoon, Hannah L., camera și interiorul 4223". După ce telefonul sună de cinci ori auzi un salut obosit.

– Doamna asistentă Palemoon?

– Da, cine sunteți?

– Îmi cer scuze că vă sun atât de târziu și că vă trezesc, dar...

– Hassid?

– Da, iertați-mă, dar...

– Telefonul dumneavoastră este la mine.

– O, mulțumesc lui... bunătății dumitale. Este deschis?

– Nu, domnule, l-am închis. Veniți să-l luați ca să mă pot culca la loc?

– Aș putea? Dacă nu vă deranjez, aș...

– Oricum trebuie să vă arăt ceva.

Ce putea fi? I se înscena ceva? De ce era atât de nerăbdătoare ca el să se ducă și să ia telefonul? Și de ce i l-a luat, în primul rând? Pentru mai multă siguranță, se duse înapoi la calculator și porni dispozitivul care avea să le înregistreze conversația de pe coridor, în afara camerei asistentei.

Când ieși din program, văzu că primise iar niște mesaje urgente. Rayford și Albie probabil încercaseră disperați să dea de el. Nu avea timp să se ocupe de ele acum, dar dacă ei aflaseră ceva despre Annie? Trebuia să le citească.

Cererile lor îl uluiră. Era mult prea târziu să le vină în ajutor, însă degetele îi zburau pe tastatură. Îl durea capul, rana îi supura și clipea furios. Introduse combinația de cifre care îi permise să treacă de codurile de securitate ale Forțelor de Menținere a Păcii. Sub numele său fals de comandant de nivel înalt al unei unități a Comunității Globale din Noul Babilon, îl trimise pe Marcus Elbaz la Aeroportul Carpathia Memorial, în Colorado Springs. De asemenea, îl autoriză să primească, temporar, un vehicul cu care să preia custodia unei evadate din închisoarea Belgium Facility for Female Rehabilitation, care se afla în prezent închisă într-un buncăr din partea de nord din Pueblo. Mai apăsă pe câteva taste și obținu coordonatele exacte ale acelei închisori și numele directorului adjunct în exercițiu – Pinkerton Stephens. Din fericire, Stephens avea un rang mai mic decât comandantul adjunct Elbaz.

David avea să mai lucreze la numele, gradul, codul numeric al lui Rayford ceva mai târziu, cu speranța că cei doi vor putea să păcălească între timp Comunitatea Globală. Era 21.50, Hannah Palemoon îl aștepta, iar el nu putea să întârzie la ședință. Dacă ar fi fost sănătos și în formă, ar fi fost o provocare să

ajungă în camera ei, să-și recupereze telefonul și să ajungă la timp în biroul lui Carpathia, însă așa rănit cum era, nu prea știa cum va face toate acestea.

Putea să-l sune pe Fortunato în ultima clipă și să-i explice că va întârzia câteva minute, venind direct din spital. Dar nu voia să rateze ședința. Încuie ușa și porni repede spre lift, se clătină și trebui să se țină de perete. „Nu te grăbi, își spuse. Mai bine să ajungi acolo mai târziu decât niciodată."

– Dă-mi aparatul de ras, zise Albie. Va fi greu să rezolv problema dacă nu mă conformez regulamentului.

– O să aterizezi în mai puțin de un minut, răspunse Rayford.

– Am copilot, nu-i așa?

Rayford scoase aparatul electric de ras din geanta lui Albie și preluă comanda, în timp ce Albie se bărbierea și-și strângea cravata. Când controlorul de la sol confirmă aterizarea, Albie răspunse, apoi își scoase căștile și își puse șapca de la uniformă. Când coborâră din avion, Rayford fu din nou surprins de faptul că acest bărbat din Orientul Mijlociu, mic de statură, părea mai înalt, mai impunător.

– Vă pot arăta unde este zona de alimentare ca să puteți face plinul înainte de decolare, domnule comandant Elbaz.

– Nu poți face tu asta, atâta timp cât eu sunt în misiune?

– Îmi pare rău, domnule, nu avem...

– Știu. Să mergem mai departe.

Rayford rămase cu un pas în urma lui Albie, pe când se îndreptau spre birouri, sperând că, odată ce David îl va înregistra în Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale, îi va da un grad și mai mare. Cum putea să supravegheze pe cineva care era mai mare în grad decât el și deghizat pe deasupra?

Ofițerul de la birou salută și spuse:

– I-am spus șefului meu că nu v-am găsit în calculator, așa că trebuie să vă descurcați pe cont propriu în ceea ce privește transportul terestru. Dacă îmi dați numărul de ordin pentru alimentare, mă ocup eu de formalități, iar dumneavoastră va trebui...

– Pardon? zise Albie.

– Va trebui să alimentați singuri, pentru că...

– Știu toate astea. Am nevoie de un vehicul pentru o misiune importantă și asta chiar acum. Vă așteptați să închiriez o mașină?

– Domnule, vă comunic doar ce a spus șeful meu. Eu...

– Adu-l aici.

– Este o ea, domnule.

– Poate să fie și o gorilă. Adu-l sau adu-o aici.

Șefa aeroportului își făcu apariția înainte să fie chemată. Salută, dar nu zâmbi.

– Judy Hamilton la comanda dumneavoastră, domnule comandant.

– Nu cu totul la comanda mea, mi-e teamă.

– Pot face doar ceea ce îmi stă în putință, domnule, dar sunt deschisă la sugestii.

– Aveți un vehicul?

– Nici unul disponibil, domnule.

– Îmi trebuie pentru o jumătate de zi.

– Nici unul, domnule.

– Dumneavoastră personal?

– Eu, domnule?

Albie vorbi, pe nas tare.

– Înțelegeți englezește, Hamilton? Dumneavoastră-personal-aveți-un-vehicul?

– Nu mi-a fost dată o mașină a Comunității Globale, domnule.

– Nu asta v-am întrebat. Cum ajungeți la serviciu?

– Conduc.

– Atunci aveți un vehicul.

– Al meu personal, da, domnule.

– Asta înseamnă *personal,* Ju-dy. Voi împrumuta mașina dumitale personală în după-amiaza asta, iar Comunitatea Globală îți va fi recunoscătoare. De fapt, vom fi datori cu doi *nicks* pe trei kilometri.

Ea ridică din sprânceană.

– Manualul zice jumătate din această sumă, domnule.

– Sunt conștient de asta, spuse Albie. Voi autoriza suma, datorită cooperării dumitale.

– Nici o reducere pentru prostie, domnule?

– Doar pentru nesubordonare, Hamilton, care pentru mine este o formă de sarcasm.

– Deci o să-mi plătiți doi *nicks* pentru trei kilometri pentru că îmi folosiți mașina.

– Prindeți repede.

– Nu.

– Nu?

– Nu, nu îmi veți folosi mașina.

– Poftim, Hamilton?

– Am o întâlnire la Monument peste două ore, iar C-25 a fost deschis doar pentru o săptămână și nu toate străzile sunt accesibile. Trebuie să plec acum.

– Și credeți că întâlnirea dumitale este mai importantă decât cea a unui comandant adjunct?

– Astăzi, da, domnule, din cauza atitudinii dumitale.

– Refuzați să mă lăsați să vă folosesc mașina?

– Prindeți repede.

Albie se uită neîncrezător la ea, roșind.

– O să raportez asta, Hamilton. Veți fi trasă la răspundere.

– Cu siguranță nu în această după-amiază. Veți fi tras la răspundere și dumneavoastră.

– Eu? spuse Albie.

– Cât timp a trecut de la învierea Potentatului și dumneavoastră ați uitat să ne salutați cu noua formulă.

– Sunt ocupat și n-am dormit de ore întregi.

– Nu știți că ne salutăm cu „El a înviat", la care se răspunde cu „Adevărat a-nviat"?

– Bineînțeles că știu, dar... doamnă, trebuie să aflu localizarea exactă a închisorii din partea de nord din Pueblo, unde...

– Nu aveți ordine complete, domnule?

– Din nefericire, nu.

– Caporal, mai verifică o dată în calculator. Arată-mi toate datele despre comandantul adjunct Elbaz și dacă putem adăuga fanfaronada și intimidarea la profilului dumnealui.

– Hamilton, eu...

Ea îi făcu semn cu mâna să tacă.

– Hei, spuse sergentul, asta nu era aici înainte. Direct de la ofițerii din Noul Babilon. Uitați.

Hamilton se uită atentă la ecran și se albi la față. Rayford răsuflă ușurat. Femeia își drese glasul.

– Se pare că totul este în ordine, domnule comandant. Eu, ă, aș vrea să vă propun un armistițiu.

– Ascult.

– O să completez formalitățile și pentru un vehicul. Vom găsi unul pentru dumneavoastră, deși aș fi încântată să folosesc eu jeepul dacă mai vreți să folosiți mașina mea.

– Îmi dați voie?

– Nu doar că vă dau voie să-mi folosiți mașina, dar voi fi de acord să nu raportez că ați încălcat protocolul, dacă rămâne între noi ce credeți dumneavoastră despre insubordonarea mea.

Buck și Chloe lăsară copilul în grija lui Leah, în timp ce Tsion și Chaim studiau. Cei doi soți merseră la parterul turnului, unde Buck parcase Land Roverul printre multe alte vehicule.

– Putem să fim recunoscători că acest loc a avut o clientelă selectă, spuse Chloe. Uită-te la mașinile astea!

Diferența dintre ele și Roverul murdar, lovit, care nu era chiar atât de vechiîl făcu pe Buck să zâmbească. Îl lovi cu palma pe capotă și zgomotul răsună prin parcare.

– Bătrâna Bessie a văzut destule la viața ei, nu-i așa?

Chloe clătină din cap.

– Voi, bărbații, și tendința voastră de a atribui caracteristici feminine mașinilor pe care le conduceți!

Buck se sprijini de un stâlp și îi făcu semn lui Chloe să vină la el. O îmbrățișă.

– Gândește-te puțin, spuse el. N-aș putea face mașinii sau femeilor un compliment mai frumos.

– Sapă mai adânc. În curând o să ai nevoie de un excavator.

– Nu dacă te gândeşti la ce ţi-am spus.

Se rezemă şi ea de stâlp, înălţă capul, arătând spre tâmplă.

– Hm, să vedem dacă eu şi bătrânul Charlie putem să prindem ideea. Botezându-mi creierul cu un nume de bărbat fac cel mai frumos compliment atât lui, cât şi bărbaţilor.

– Haide, zise Buck. Gândeşte-te prin câte a trecut maşina asta. Ne-a dus prin trafic atunci când a izbucnit războiul. Ai scăpat cu viaţă atunci când ai intrat într-un copac. A intrat cu mine într-o crăpătură din pământ şi am ieşit de acolo, ca să nu mai amintesc faptul că am trecut peste toate obstacolele care ne-au apărut în cale de-a lungul timpului.

– Ai dreptate, spuse ea. Nici un om nu ar fi putut face asta.

– Tu şi Charlie aţi ajuns singuri la concluzia asta?

– Da. Şi vrei să mai ştii ceva? Cred că un Humvee ar fi potrivit de data asta.

– Este vreunul pe-aici?

– Două. Acolo, după colţ, lângă maşinile de lux.

Îl trase într-o zonă mai întunecată.

– Toate locurile sunt numerotate şi coincid cu numerele de pe panoul cu chei din ghereta îngrijitorului. Nu găseşti o maşină aici care să aibă rezervorul gol; majoritatea au plinul făcut.

– Probabil că oamenii erau pregătiţi.

– Unii au dat crezare zvonurilor despre război, se pare.

Buck o mângâie pe cap.

– Îţi mulţumesc, Charlie. Inspectă vehiculele – zeci, majoritatea noi – şi fluieră. Când Dumnezeu binecuvântează, o face din plin. Dar Chloe tăcea. La ce te gândeşti? o întrebă.

Ea îşi ţuguie buzele şi îşi îndesă mâinile în buzunarele de la jachetă.

– La cât de mult ne-am fi distrat dacă am fi fost îndrăgostiţi în alt moment al istoriei.

El aprobă din cap.

– Nu am fi fost credincioşi.

– Cineva ne-ar fi convins să fim. Uită-te la noi. Nu ne-am mai distrat aşa de mult timp. Parcă am fi venit la un vânzător de

mașini și ar fi rândul nostru să alegem. Avem un copil frumos și o doică gratis, iar noi nu trebuie decât să ne hotărâm ce model sau ce culoare de mașină vrem.

Se sprijini de un Hummer alb, iar Buck o imită. Ea clătină din cap.

– Suntem îmbătrâniți înainte de vreme, suntem răniți, avem cicatrice și suntem speriați. Nu va mai trece mult până când ne vom petrece timpul căutând modalități de supraviețuire. Îmi fac griji pentru tine tot timpul. Este și așa destul de greu să trăiești, dar n-aș putea merge mai departe fără tine.

– Cred că ai putea.

– Nu aș vrea. Tu ai vrea să continui fără mine? Poate nu ar trebui să te întreb așa ceva.

– Chlo', știu ce vrei să spui. Avem un scop, o misiune, iar totul pare foarte clar. Să știi că nici eu nu aș vrea să merg mai departe fără tine. *Dar aș merge.* Aș *fi obligat* să o fac. Pentru Kenny. Pentru Dumnezeu. Pentru membrii Armatei Pătimirilor. Cum spune Tsion, pentru împărăție. Tu ai fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, dacă nu ai fi viața mea. Dar ești. Hai să avem grijă unul de celălalt și să rămânem în viață. Mai avem trei ani și jumătate, dar vreau să trăiesc până la sfârșitul lor. Tu nu vrei același lucru?

– Ba da.

Se întoarse și îl strânse în brațe îndelung, apoi se sărutară pătimaș.

Când David ajunse la etajul al patrulea din turnul unde locuiau angajații, găsi ușa camerei 4223 întredeschisă, lăsând să se strecoare o rază de lumină. Se pregătea să bată în ușă, când o mână cu pielea închisă la culoare, acoperită de un material matlasat, apăru prin deschizătură și îi întinse telefonul.

– Mulțumesc, doamnă, zise. Trebuie să plec.

– *Doamnă?* reacționă asistenta Palemoon. Nu se poate să fiu *mult* mai bătrână decât tine, băiete. Câți ani *ai?*

– De ce?

Deschise ușa și se sprijini obosită de toc. Avea părul strâns într-o coadă, ochii somnoroși, obrajii durdulii. David fu surprins cât de secundă era.

– Nu am nici măcar treizeci, spuse ea, așa că nu-mi mai spune doamnă, ai înțeles?

– Mi se pare corect. Ascultă, întârzii la ședință. Voiam să-ți mulțumesc și...

– Ți-am spus că vreau să-ți arăt ceva.

– Îmi amintesc. Despre ce este vorba? Și de ce mi-ai luat telefonul.

– Ei bine, cam despre asta era vorba când am zis că vreau să-ți arăt ceva.

David nu voia să fie nepoliticos, dar ce fel de joc era ăsta? Stătea acolo, cu brațele încrucișate, se uita la el, ridicând din sprâncene.

– Bun, zise el. Ce?

Ea nu se mișcă. „Dumnezeule, își spuse el în gând. Sper că nu încearcă să se dea la mine. Te rog!"

Puse telefonul în buzunar și gesticulă ridicând palmele.

– Ah, exclamă ea. Stai pe întuneric.

„Normal că da."

Ea se întoarse și apăsă întrerupătorul din cameră. Lumina slabă de deasupra ușii căzu deasupra amândurora. Imită gestul lui, iar el rămase fără răsuflare. „Probabil glumești!" Vedea foarte clar semnul de pe fruntea ei.

– Verifică-l, îl îndemnă. Nu te voi învinovăți. *Știu* că al tău este adevărat. L-am frecat cu alcool.

David se uită, în stânga și în dreapta, își ceru iertare, își înmuie degetul mare în gură și îl apăsă pe fruntea ei, în timp ce ea se apleca spre el. Se mai uită o dată în ambele părți și se întinse să o îmbrățișeze scurt.

– Soră, șopti. Mă bucur să te văd! Nu știam că avem pe cineva la Serviciile Medicale.

– Nu mai știu pe nimeni care să aibă semnul, zise ea. Însă, când l-am văzut pe al tău și am aflat ce rang ai, m-am gândit la telefonul tău.

– Ești extraordinară! îi spuse.

– Cu plăcere.

– O să te mai caut.

– Sunt sigură.

– Și mulțumesc, doamnă asistentă P...

– Hannah, zise ea. Te rog, David.

Pe drumul spre lift, își verifică telefonul. Avea câteva mesaje, nici unul de la Annie. O să viziteze morga numai ca ultimă variantă. Sună la biroul comandantului suprem și îi răspunse Sandra, asistenta comună a lui Carpathia și a lui Fortunato.

– Mă bucur că v-ați făcut bine, îi spuse aceasta. Sunteți așteptat. Am să-i anunț că sosiți în câteva minute.

Pentru că David introdusese în sistem permisiunea pentru Albie, Rayford bănui că trimisese și locația buncărului din Pueblo și când ieși, fugi la avionul de vânătoare pentru a lua laptopul lui Albie.

– Ăsta era un teritoriu interstatal, zise el, la volanul mașinii lui Judy Hamilton, conducând spre sud pe drumul C-25. Până când totul a fost redenumit St. Nick.

Albie accesa datele.

– Este aici, zise. Intersecțiile și ieșirile sunt încă în construcție, așa că uită-te după un drum la stânga către Pueblo. De acolo te ghidez eu. Hm. Pinkerton Stephens. Este o ocazie pentru tine. Tipul pe care vrem să-l vedem acolo.

– Ai auzit de el?

Albie clătină din cap.

– Întreabă-mă mâine.

Câteva minute mai târziu trecură pe lângă construcția de tablă ondulată aflată la mare distanță de marginea șoselei. Rayford zise:

– Întrebare. De ce să nu venim aici cu un jeep al Comunității Globale – pentru a completa imaginea?

– Surpriză. I-ai spus domnișoarei Durham în termeni clari că nu vii, știind că ei ascultau conversația. Așa că ei nu așteaptă pe

nimeni. Lasă-i să se întrebe cine vine. Îmi fac apariția în uniformă, cu un grad mai mare decât al tuturor; nu vor recunoaște un civil. Vor fi mult mai preocupați să ne impresioneze decât să inventeze o poveste. Oricum, nu vreau să o transportăm pe femeia asta într-un jeep deschis, nu ești de aceeași părere?

Rayford clătină din cap.

– Chiar crezi că-i vom lua prin surprindere?

– Doar puțin. Portarul îi va anunța că vine un superior.

Rayford întoarse mașina și se îndreptă spre intrare. Portarul îl întrebă cu ce treburi.

– Îl aduc aici pe comandantul adjunct.

Paznicul se aplecă pentru a-l privi pe Albie, apoi salută.

– Cu cine trebuie să vă întâlniți, domnule?

– Stephens și, dacă nu te superi, sunt în întârziere.

– Semnați aici, vă rog.

Rayford semnă „Marvin Berry" și li se făcu semn să intre.

Când intrară în biroul din față, o femeie asculta o voce ciudată la un interfon. Avea un timbru înalt, nazal, iar Rayford n-ar fi putut spune dacă era a unei femei sau a unui bărbat.

– Un comandant adjunct să mă vadă pe mine? spuse vocea.

– Da, domnule Stephens. Am verificat numele în baza de date a Comunității Globale și singurul Marvin Berry angajat de noi nu este în Forțele de Menținere a Păcii. Este un bătrân pescar din Canada.

– Îmi miroase a intrus, spuse vocea.

„Deci este un bărbat, dar ce a pățit?" se întrebă Rayford.

– O clipă, domnule, zise femeia, ridicându-se în picioare când îl văzu pe comandantul adjunct în spatele lui Rayford. Numele dumneavoastră este Berry?

– Berry este șoferul meu, urlă Albie. Caută Elbaz în calculator. Nimeni din familia mea nu știe să pescuiască.

– Am dezlegat misterul, domnule Stephens, îl anunță femeia prin interfon. Portarul l-a pus pe șofer să semneze.

– Incompetentul! se auzi vocea bizară a lui Stephens în cutia ce scotea sunete stridente. Trimite-l înăuntru.

– Pe portar?

– Pe comandantul adjunct!

Femeia îi arătă prima ușă pe stânga, pe un coridor mic, dar când Rayford îl urmă, ea spuse:

– Doar comandantul adjunct, vă rog.

– Este cu mine, zise Albie. O să clarific situația cu șeful.

– Ah, nu știu.

– Știu eu, spuse Albie. Se opri la ușă și ciocăni.

– Intră, se auzi vocea.

– Intră? repetă Albie în șoaptă. Oare va fi jenat când își va da seama că nu i-a deschis ușa unui ofițer superior?

Albie deschise ușa, intră și ezită, ceea ce-l făcu pe Rayford să dea peste el.

– Scuze, mormăi Rayford. Nu-l putea vedea pe Stephens, dar auzi zgomotul unui motor electric.

– Scuzați lipsa de protocol, se auzi vocea, în timp ce Stephens își făcea apariția într-un scaun cu rotile. Rayford fu surprins. Bărbatul avea doar un picior, celălalt fiind un ciot, tăiat deasupra genunchiului; mâna dreaptă avea niște mici protuberanțe în loc de degete, iar cealaltă, deși întreagă, suferise arsuri severe.

– M-aș ridica în picioare, dar nu pot.

– Înțeles, spuse Albie, scuturând mâna dreaptă a bărbatului, ezitând.

Rayford făcu același lucru și apoi, invitați de Stephens, se așezară pe două scaune care umpleau biroul micuț. Ce se întâmplase cu fața lui? Gâtul era complet roșu și acoperit de cicatrice, la fel obrajii și urechile. Era evident că purta o mește. Cu excepția buzelor, partea centrală a feței – bărbia, nasul, orbitele și partea centrală a frunții – păreau dintr-o bucată, de culoarea unei proteze auditive de plastic.

– Nu vă cunosc, domnule Elbaz, spuse Stephens, și vocea îi răsună ca a unui om fără limbă și fără nas. Dumneata, Berry, îmi pari familiar. Ești din Comunitatea Globală?

– Nu, domnule.

– Am venit aici cu treburi, îmi zise Albie. Nu am o copie a ordinelor mele, însă...

– Scuzați-mă, domnule comandant adjunct, dar ajung și la dumneavoastră. Vă grăbiți?

– Nu, dar...

– Acordați-mi o clipă. Vreau să spun, știu că sunteți mai mare în grad decât mine, dar, dacă nu vă grăbiți prea tare, aveți răbdare cu mine. Povestea dumneavoastră se verifică. Am să vă acord tot ajutorul de care sunt capabil. Acum, Berry, ai fost *vreodată* în Comunitatea Globală?

Rayford, tulburat de vederea corpului mutilat și de sunetul vocii, ezită.

– Nu, ă, nu, domnule. Oricum, nu am făcut parte din Forțele de Menținere a Păcii.

– Dar ai fost undeva.

– Nu am vrut să spun asta.

– Dar ai fost. Ai avut legături cu ce din Comunitatea Globală? Îmi pari cunoscut. Te știu sau am auzit de tine sau pun pariu că îl cunosc pe unul dintre prietenii tăi.

Albie îi aruncă o privire lui Rayford, iar acesta tăcu. Ignorând întrebarea, Rayford se uita la bărbat, storcându-și creierul. Unde îl întâlnise pe Pinkerton Stephens și cum de-și amintea de el, dacă se cunoscuseră?

– Eram un om întreg atunci, domnule Berry. Dacă ăsta este adevăratul nume.

Cu fiecare secundă care trecea, Rayford era tot mai stânjenit. Oare li se întindea o cursă? Va mai ieși vreodată de aici? Și ce era cu Hattie? Albie părea încordat și nu era mai liniștit decât el.

Stephens înălță capul, ca să se mai uite o dată la Rayford, apoi își îndreptă privirea spre Albie.

– Acum, domnule comandant adjunct Elbaz. Ce treabă aveți cu mine?

– Am fost însărcinat cu preluarea custodiei prizonierei dumneavoastră, domnule.

– Și cine v-a spus că am o prizonieră?

– Un ofițer superior, domnule. A spus că subiectul nu cooperează, că un plan sau o misiune a eșuat și că trebuie să o ducem înapoi la Buffer.

– Buffer? Ce este asta?

– Știți ce este, domnule Stephens, dacă sunteți cine susțineți că sunteți.

– Nu puteți înțelege cum e posibil ca o jumătate de om să dețină o funcție de conducere în Comunitatea Globală? întrebă Stephens.

– Nu am afirmat așa ceva.

– Dar nu are sens, nu-i așa?

– Nu pot spune că are.

– Nu ați mai văzut niciodată pe cineva ca mine în rândul ofițerilor, nu-i așa, domnule Elbaz?

– Nu, domnule, nu am mai văzut.

– Ei bine, sunt în legitimitate, fie că vă place, fie că nu vă place, și veți avea de-a face cu mine.

– Sunt fericit, domnule, și, dacă mă verificați, veți vedea că totul este în ordine și că...

– Am spus eu că găzduim o prizonieră aici, domnule comandant adjunct?

– Nu, domnule, dar eu știu că așa este.

– Știți că așa este.

– Da, domnule.

– Buffer este o închisoare pentru femei, domnule. Aveți impresia că eu am o femeie încarcerată aici?

Albie încuviință din cap.

– Acesta vi se pare un centru de detenție?

– Poate lua înfățișări diferite în vremuri diferite.

– Într-adevăr. Există vreun motiv, domnule, pentru care nu m-ați salutat conform noului protocol?

– Nu reușesc să reținasta, domnule Stephens.

– Chiar așa? Vă dați seama, domnule, că aveți o pată pe frunte?

Albie tresări. Rayford se înfioră. Un membru al Forțelor de Menținere a Păcii ale Comunității Globale putea vedea semnul lui Albie? Lucrurile se desfășurară cu atâta repeziciune, încât Rayford abia putea să țină pasul. Fuseseră compromiși? Albie știa totul!

– Am? spuse Albie, inocent. Își șterse fruntea cu palma.

– Așa, acum este mai bine, zise Stephens.

Albie își mișcă mâna încet și o așeză lângă arma de pe șold. Dacă ar fi avut și Rayford una!

– Domnilor, anunță Stephens, dacă aveți amabilitatea de a mă urma, aș vrea să o luăm de la început în altă încăpere. De data aceasta, vom începe cu protocolul cuvenit – ce spuneți?

Trecu pe lângă Rayford și pe lângă Albie, deschise ușa și trecu repede pragul, înainte ca ea să se închidă. Albie se ridică și o prinse, iar Rayford merse după el pe hol. Albie desfăcu centura de care era prins pistolul de 9 mm. Rayford se întrebă dacă avea timp să fugă și să iasă pe ușa din față, la mașină, înainte ca Albie să-și dea seama că a dispărut. Ezită, sperând că zgomotul roților scaunului îl va acoperi, dacă se va hotărî.

Dar Albie se întoarse și îi făcu semn să meargă în fața lui, după scaunul care se deplasa rapid. Chiar dacă ar scăpa, Hattie era pierdută. Nu avea de ales, trebuia să rămână și să-și joace rolul până la capăt.

CINCI

Buck alese Hummerul alb, confirmă că rezervorul era plin, verifică anvelopele, găsi cheile, verifică motorul și îl porni.

– Ce nume îi dăm? întrebă Chloe.

– Este o mașină mare, numai mușchi, zise el. Chloe scrie pe ea.

Mai erau câteva ore până la lăsarea întunericului și trebuia să păstreze legătura cu Zeke pentru a afla ce știa despre localizarea pazei din Comunitatea Globală. Aceștia căutau rebeli care alimentau la benzinăria tatălui său și nu se așteptau ca Zeke junior să fie acolo. Putea Buck să-l scoată de acolo fără ca ei să-i vadă?

Când se întoarseră, Kenny se culcase, iar Leah citea.

– Tsion a spus că puteți să stați cu el și cu Chaim, îi anunță ea. Chloe urma să mă implice în treburile cooperativei.

– Trebuie să vorbesc cu toată lumea, zise Chloe, pornind calculatorul, în timp ce Leah își trăgea un scaun mai aproape. Buck urcă la celălalt etaj, în ascunzătoarea lui Tsion.

Își aranjase un loc pe cinste. O cameră în care intra numai un birou în formă de U; viziuna lui Tsion semăna cu o cabină de pilotaj, în care tot ce îi trebuia era la o lungime de braț distanță. Era pregătit, stând la calculator cu Biblia și comentariile pe un raft de deasupra capului. Buck fu uimit de numărul mic al cărților pe care le adusese cu el, însă Ben-Judah îi explică faptul că toate materialele de care avea nevoie fuseseră scanate și le avea în calculator.

Chaim stătea pe un scaun comod dar părea să nu se simtă deloc în largul lui. Suferise răni mai grave decât Buck la prăbuşirea avionului şi totuşi stătea acolo şi-şi ştergea lacrimile, care păreau să fie de bucurie, în timp ce Tsion se grăbea să-l înveţe.

– Majoritatea lucrurilor pe care le vei auzi le ştii de când erai tânăr, Chaim, spuse rabinul, dar acum, când Dumnezeu ţi-a deschis ochii şi ştiind că Isus este Mesia, vei fi uimit cum toate se leagă şi capătă un sens.

Chaim se legănă, plângând, şi dădu din cap.

– Înţeleg, înţeleg, repetă el..

Buck încremenise, auzind într-un singur discurs multe dintre lucrurile pe care el le învăţase de-a lungul ultimilor trei ani din mesajele de pe internet ale lui Tsion. Din când în când, rabinul însuşi era copleşit şi trebuia să se oprească şi să se bucure:

– Chaim, nu ştii cât ne-am rugat pentru tine, în repetate rânduri, ca Dumnezeu să-ţi deschidă ochii. Ai nevoie de o pauză, frate?

Chaim clătină din cap, însă ridică o mână, încercând să se facă înţeles, în ciuda cusăturii de la falcă.

– Dumnezeu îmi deschide ochii să văd atât de multe lucruri, reuşi el să spună. Cameron, apropie-te. Trebuie să te întreb ceva.

Buck se uită la Tsion, care încuviinţă din cap, şi-şi trase scaunul mai aproape de Chaim.

– Întotdeauna m-am întrebat de ce nu ai venit la prima întâlnire a lui Nicolae cu noua sa echipă de conducere de la Naţiunile Unite. Îţi aminteşti?

– Desigur.

– Iartă-mă că te stropesc cu salivă, Cameron, dar nu pot să vorbesc altfel.

– Nu te mai gândi la asta.

– Nu puteam să înţeleg! Privilegiul vieţii, oportunitatea pe care nici un ziarist care se respectă nu o putea rata. Ai fost invitat. Eu te-am invitat! Ai spus că vei veni şi totuşi nu ai apărut. Era discursul de la New York. Ai fost retrogradat pentru asta. De ce? De ce nu ai venit?

– Am fost acolo, Chaim.

– Nu te-a văzut nimeni! Nicolae a fost dezamăgit, furios. Toată lumea a întrebat de tine. Șeful tău, cum îl chema?

– Steve Plank.

– Domnului Plank nu-i venea să creadă! Hattie Durham a fost acolo! Tu ai fost cel care i-a prezentat-o lui Carpathia și totuși nu ai fost acolo când ea te aștepta.

– Am fost acolo, Chaim.

– Și eu am fost acolo, Cameron. Locul tău la masă a fost gol.

Buck era gata să repete că a fost acolo, însă își dădu seama ce se întâmpla și de ce Chaim aducea în discuție acest episod, după atât timp.

– Ochii tăi sunt într-adevăr deschiși, Chaim?

Bătrânul puse mâna tremurândă pe genunchiul lui Buck.

– Nu am putut să înțeleg. Nu avea nici o noimă. Jonathan Stonagal l-a făcut pe Nicolae să se simtă prost când a plecat după tine. Nicolae l-a făcut de rușine, determinându-l să se sinucidă, nu înainte de a-l ucide pe Joshua Todd-Cothran.

Buck voi să spună că văzuse asta și că nu așa se petrecuseră lucrurile, dar așteptă.

– Nimic nu a avut sens, se văită Rosenzweig. Nimic. Dar ochii nu mint. Stonagal a înșfăcat arma de la o gardă, a tras în colegul lui și apoi s-a împușcat.

– Nu, Chaim, șopti Buck. Ochii nu mint. Dar Antihristul, da.

Rosenzweig începu să tremure din tot corpul. Își acoperi fața cu mâinile, pentru a-și opri buzele din tremurat.

– De ce nu ai fost acolo, Cameron?

– De ce nu aș fi fost acolo, domnule? Ce m-ar fi putut reține?

– Nu-mi pot imagina!

– Nici eu.

– Atunci de ce? De ce?

Buck nu răspunse. Nu mai încerca să-l convingă pe bătrân.

– Am fost desemnat să fiu acolo; șeful meu se aștepta să merg.

– Da, da!

– Era cea mai importantă știre de primă pagină pentru revista cu cel mai mare tiraj din istorie. Era punctul culminant al carierei mele. I-aș fi dat cu piciorul?

Rosenzweig clătină din cap. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, mâinile îi tremurau.

– Nu i-ai fi dat.

– Bineînțeles că nu. Cine i-ar fi dat?

– Poate că ajunseseși să crezi că Nicolae era Antihristul și nu voiai să te afli în preajma lui?

– Atunci știam, da, sau credeam că știu. Nu m-aș fi dus acolo fără protecția lui Dumnezeu.

– Și nu o aveai?

– Ba da.

– Și atunci de ce nu te-ai dus? Ai fi fost singurul de acolo cu mâna lui Dumnezeu asupra sa.

Buck doar aprobă din cap. Ochii lui Rosenzweig se limpeziră și părea că privește ceva la mii de kilometri distanță. Pupilele i se măreau și i se micșorau.

– Ai fost acolo!

– Da, am fost.

– Ai fost acolo, nu-i așa, Cameron?

– Așa este, domnule.

– Și ai văzut totul!

– Am văzut totul.

– Dar tu nu ai văzut ce am văzut noi!

– Am văzut ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Am văzut adevărul.

Chaim își flutură mâinile și, printre dinții încleștați, descrise ceea ce văzuse cândva și ceea ce vedea acum din nou.

– Nicolae! Nicolae i-a ucis pe bărbații aceia! El l-a făcut pe Stonagal să îngenuncheze în fața lui, i-a băgat arma în ureche și i-a împușcat pe amândoi cu un singur glonț!

– Asta s-a întâmplat.

– Nicolae ne-a spus ce văzuserăm și ce să ținem minte, iar pentru noi cuvintele lui au devenit realitate!

Chaim se întoarse și îngenunche, sprijinindu-și coatele de scaun și luându-și capul fragil în mâini.

– O, Doamne! O, Doamne! se rugă, deschide-mi ochii. Ajută-mă să văd întotdeauna adevărul, adevărul tău. Nu mă lăsa condus de un nebun, înșelat de un mincinos. Îți mulțumesc, Iehova Dumnezeule!

Se ridică încet și îl îmbrățișă pe Buck, apoi se întoarse spre Tsion.

– Cu adevărat Nicolae este Antihristul, spuse. Trebuie oprit. Vreau să fac tot ce trebuie pentru asta.

Tsion zâmbi trist.

– Îmi dai voie să-ți amintesc că ai încercat deja?

– Da, dar nu din motivele pentru care aș încerca astăzi.

– Ce te face să crezi că profunzimea viciilor acestui om îți sunt cunoscute? zise Tsion. Așteaptă până ajungem la ceea ce plănuiește împotriva poporului ales de Dumnezeu.

Chaim se așeză și întinse mâna după un carnețel.

– Treci peste asta, Tsion. Te rog.

– Când o să vină timpul, prietene. Mai trebuie să treacă vreo câteva mii de ani până atunci.

În ciuda durerii, David era odihnit. Ar fi putut profita mai mult de repaus, dar dormise somnul unui drogat. Cel puțin, avea mintea limpede. Din nefericire, acest lucru nu îl ajuta să separe teama pentru soarta lui Annie de prudența față de Carpathia cel posedat. Se aflase de multe ori în prezența răului, însă niciodată în compania lui Satana însuși. Rosti o rugăciune pentru Annie, mulțumi pentru asistenta Palemoon, pentru Tsion, care îl învățase că Satana – deși mai puternic decât orice om – nu se putea compara cu Dumnezeu.

– Nu este atotștiutor, îl învățase Tsion. Nu este omniprezent. Înșelător, convingător, controlează, ademenește, posedă, este opresiv, da, dar mai mare este cel care este în sufletul tău decât ce care este în lume.

– Vă așteaptă, îi spuse Sandra. Se pare că Potentatul înviat nu vrea să piardă nimic.

– Păi, e bine, atunci.

– Acum că ați venit, pot să plec. Și asta este bine. A fost o zi lungă.

– Pentru amândoi.

– Vă simțiți bine? Am auzit că ați căzut.

– Mai bine.

– Noapte bună, domnule director Hassid. Și, a, da. El a înviat.

David o fixă cu privirea și fu uimit că nu avea nimic pe frunte, spre deosebire de asistenta neagră pe care tocmai o cunoscuse.

– Adevărat a înviat, îi răspunse acesta, acordând cuvintelor sale sensul lor propriu.

Ciocăni, intră și fu uluit când văzu că toată lumea, Carpathia, Fortunato, directorii, stătea în picioare.

– Dragul meu David, începu Carpathia, ce bine că ai reușit să ajungi.

– Vă mulțumesc, zise David, în timp ce directorul Serviciului Secret, Jim Hickman, îi trase un scaun de sub masă ca să se așeze.

– Da, spuse Hickman. Ce bine!

Radia și se uită la Carpathia să vadă dacă își mulțumise șeful. Potentatul strânse din buze și privi printre gene, ignorându-l pe Hickman. Lui David i se păru că făcuse asta intenționat. Hickman era alegerea lui Fortunato, iar Carpathia nu își ascunsese părerea despre acest om, pe care îl credea un bufon.

Cei douăzeci și patru de directori, Nicolae și Leon se așezară în jurul unei mese uriașe, de mahon, din biroul lui Nicolae. Era prima oară când David se afla acolo pentru o întâlnire de asemenea proporții. Când se așeză, David avu o presimțire și se cutremură văzând o Biblie uzată pe masă, în fața lui Nicolae. Ceilalți se așezară odată cu David, doar Carpathia rămase în picioare. Radia de energie, respira repede, gâfâind, aproape scoțând fluierături printre dinți. Parcă ar fi fost un fotbalist închis în vestiar înainte de începerea unui meci de campionat.

– Domnilor și doamnelor, începu el, am un nou contract cu viața!

Camera explodă de râs, iar când se potoli, Nicolae încă mai râdea.

– Credeți-mă, *nimic* nu se compară cu ridicarea din morți!

Ceilalți încuviințară din cap și zâmbiră. David simțea că era privit de șeful Securității, Walter Moon, așa că aprobă și el din cap superficial.

– Ah, am fost mort, oameni buni, ca să nu existe nici o umbră de îndoială. Oamenii clătinară din cap. Domnule Fortunato, vom publica fotografii de la autopsie, de la raportul medicului legist, de la înviere. Întotdeauna vor exista sceptici, însă toți cei care au fost acolo cunosc adevărul.

– Îl cunoaștem, spuseră câțiva.

David simțea cum răul emana din Carpathia împrăștiindu-se peste tot; îl făcea să stea țeapăn și își făcea griji să nu leșine. Dintr-odată, Nicolae se întoarse spre el.

– Domnule director Hassid, dumneata ai fost acolo.

– Am fost, domnule.

– Ai văzut bine din locul în care stăteai?

– Perfect, domnule.

– M-ai văzut ridicându-mă din morți.

– Nu voi nega asta niciodată.

Carpathia râse satisfăcut. Se îndreptă cu pași mari spre biroul său și se opri în spatele scaunului uriaș, din piele roșie. Îl mângâie.

– Parcă l-aș vedea pentru prima oară, le zise celor douăzeci și patru de perechi de ochi care îl priveau admirativ. Leon, ce era deasupra biroului meu?

– Păi, nimic, domnule. Suntem la etajul al optsprezecelea, ultimul.

– Nici o cameră de serviciu, nici o casă a liftului?

– Nimic, domnule.

– Vreau mai mult spațiu, Leon. Notezi?

– Da, domnule.

– Ce ai notat până acum?

– Fotografii de la autopsie, raportul medicului legist, învierea.

– Adaugă mărirea biroului meu. Vreau să fie de două ori mai înalt, cu tavan transparent, ca să fiu mai aproape de ceruri.

– Considerați treaba ca și făcută, Excelență.

– Cât de repede? întrebă Carpathia. Cine poate răspunde la întrebarea asta?

Fortunato arătă către directorul de construcții, care făcu un semn, timid, cu mâna.

– Da, domnule, insistă Nicolae, și pot considera că aceasta va fi o prioritate absolută?

– Jur pe viața dumneavoastră, răspunse acesta, iar Carpathia aproape se prăbuși de râs.

– Dați-mi voie să vă spun ceva, domnule director. Știu că va trebui să mă mutați în altă parte pentru câteva zile, din cauza mizeriei care se va face în urma lucrărilor. Dar vreau ca treaba asta să fie făcută cât de repede este omenește posibil, și știți de ce?

– Am o idee, domnule.

– Chiar așa?

Bărbatul încuviință din cap.

– Te rog, spune-ne și nouă!

– Pentru că nu cred că mai sunteți om și pentru că sunt sigur că ați putea face totul mai repede decât echipa mea în cea mai bună zi a ei.

– Numai Dumnezeu oferă o asemenea înțelepciune, domnule director!

– Cred că mă aflu în prezența lui, domnule potentat.

Nicolae zâmbi.

– Și eu cred la fel. Se întoarse și începu să gesticuleze. Când am murit și am zăcut timp de trei zile, spiritul meu a fost atât de puternic, încât am știut, am știut că va veni vremea mea. Când moartea s-a bucurat de victoria asupra mea, mi-am dorit să trăiesc iar. Am înviat, oameni buni. M-am întors din nou la viață.

Un murmur umplu sala, în timp ce bărbații și femeile îl aprobau cu glas tare și își împreunau mâinile, de parcă se rugau lui sau i se închinau.

Nicolae ridică Biblia cu un gest care i se păru lui David plin de iubire.

– Poate vă întrebați ce caută aici, spuse el. O deschise și o lăsă să cadă cu zgomot pe masă. Aceasta este cartea cu care se joacă cei care mi se opun. Este cartea sfântă a celor care nu mă recunosc și care nu mă vor recunoaște, în ciuda celor văzute cu ochii lor. Lovi cartea cu pumnul. Conține minciunile despre poporul ales de Dumnezeu și minciuna supremă că există cineva mai puternic decât mine.

Echipa sa, cu excepția unuia, murmură, manifestându-și dezaprobarea.

Carpathia se ridică de la capătul mesei, își încrucișă brațele și-și depărtă picioarele.

– Ne vom folosi de planul lor pentru a-i îngenunchea. Evreii care îl slăvesc pe Mesia al lor care va veni în Țara lor Sfântă, în orașul lor iubit, în care au catadicsit să mă ucidă. Mă voi întoarce acolo victorios, iar ei vor avea o șansă de a se căi și de a vedea lumina.

Iar cei din semințiа lui Iuda, care cred că Mesia a venit deja și a plecat, care cred că Isus este Mântuitorul lor – și pe care nu îl văd nicăieri; voi îl vedeți? – își trag moștenirea tot din Ierusalim. Dacă vor să-l vadă pe adevăratul dumnezeu în viață, lăsați-i să meargă acolo, pentru că acolo voi fi eu în curând. Dacă templul cel sfânt este reședința celui mai mare dumnezeu, atunci cel mai mare dumnezeu trebuie să stea acolo sus, pe tron. În orașul în care m-au ucis mă vor vedea înviat.

Mulți dintre directori ridicară pumnul în semn de victorie și de încurajare.

– Acum, câteva planuri. Pentru că am convins pe toată lumea cu judecată de natura mea nemuritoare, nu mai simt nevoia unei distanțe între mine și echipa mea. Deși dragul meu tovarăș, comandantul suprem Leon Fortunato, m-a secondat cu iscusință de când am ajuns la putere, am nevoie de el acum în alt rol crucial, unul pe care l-a acceptat deja cu entuziasm. Ceea ce cândva a fost o încercare extraordinară, din păcate eșuată, va fi acum o acțiune incununată de succes și glorie.

Religia Unică Globală Enigma Babilonului a eșuat, pentru că, în ciuda scopului său înalt de a unifica religiile lumii, nu slăvea nici un dumnezeu, decât pe ea însăși. Urmărea uniunea; cu toate acestea, scopul nu a fost atins niciodată. Dumnezeul său a fost impersonal și fără formă. Dar cu Leon Fortunato în calitate de Cel Mai Înalt Reverend al Carpathianismului, evlavioșii lumii vor avea, în sfârșit, un dumnezeu personal, ale cărui putere și slavă au fost demonstrate prin învierea *lui însuși* din morți.

Mulți aplaudară, iar Carpathia îi făcu semn lui Leon să se ridice și să vorbească, iar el se retrase, dar rămase în picioare.

– Sunt profund mișcat de pornirea acestei sarcini, spuse Leon, mergând spre Nicolae, căzând în genunchi și sărutând mâinile Potentatului. Apoi se ridică și se așeză în capul mesei. Dați-mi voie să lămuresc un lucru, nu pentru că Excelența Sa ar avea nevoie de ajutor de la un biet muritor, ci pentru că numele noii religii a fost ideea mea. Dar a fost o sclipire de geniu. Cum altfel am putea numi o credință în care obiectul venerării este Excelența Sa?

Efuziunea de emoție din partea cetățenilor, de astăzi, sprijină ideea că ar trebui să reproducem imaginea Excelenței Sale, marea statuie, și să o înălțăm în toate marile orașe din întreaga lume. Au fost trimise deja planuri și fiecare oraș trebuie să construiască statuia. Vor avea doar un sfert din dimensiunea originalului, care, după cum știți, are de patru ori mărimea naturală. Nu este nevoie să fii om de știință ca să-ți dai seama că replica va fi în mărime naturală.

În timp ce iubitul nostru Potentat era mort, mi-a insuflat puterea de a pogorî focul ceresc pentru a-i ucide pe cei care i se opun. M-a binecuvântat cu puterea de a da grai statuii, ca să-i auzim vocea inimii. Asta mi-a întărit dorința de a-l sluji ca pe dumnezeul meu pentru tot restul zilelor și așa voi face atât timp cât Nicolae Carpathia mă va ține în viață.

– Îți mulțumesc, iubitul meu slujitor, spuse Nicolae, în timp ce Leon lua loc. Acum, binecuvântați tovarăși, am trasat sarcini pentru fiecare. Ele au fost pregătite înainte de decesul meu, iar acum vor avea mai mult sens pentru voi decât odinioară. În

primul rând, unul dintre cei mai vechi și mai dragi prieteni ai mei, o femeie mai aproape de sufletul meu, vă va da niște explicații. Domnișoară Ivins, vă rog să veniți.

Viv Ivins, dichisită, cu părul cărunt strâns în vârful capului, merse în capul mesei și îl îmbrățișă pe Nicolae. În timp ce împărțea dosare cu numele fiecărui director scris pe copertă, Nicolae spuse:

– Mulți dintre voi știu că domnișoara Ivins m-a ajutat să înviez. Într-adevăr, timp de mulți ani, am crezut că era mătușa mea – atât de apropiați eram. A lucrat la un proiect care mă va ajuta să stabilesc anumite controale, din nefericire necesare, asupra cetățenilor. Majoritatea oamenilor îmi sunt devotați – știm asta. Mulți dintre cei care nu-mi erau devotați sau care erau nehotărâți s-au decis acum să fie de partea noastră și, veți fi de acord cu mine, dintr-un motiv întemeiat.

Dar există acele facțiuni, în primul rând cele două pe care le-am amintit deja, care nu-mi sunt loiale. Poate că acum au înțeles că au apucat pe o cale greșită și de azi înainte îmi vor fi loiali. Dacă este așa, nu vor avea probleme cu măsurile de securitate pe care simt că trebuie să le inițiez. Le cer celor care sunt loiali Comunității Globale, adică mie și credinței unificate, să poarte de bunăvoie un semn al loialității.

Walter Moon se ridică în picioare.

– Domnule, vă implor, dați-mi voie să fiu primul care poartă semnul dumneavoastră.

– Să nu ne grăbim, frate, zise Nicolae. Dorința ți se poate îndeplini și, deși eu sunt mișcat de dăruirea ta, cum poți să știi că nu te voi însemna cu un fier ca pe o vită?

Moon își întinse mâinile pe masă și înclină capul.

– Domnul meu, dumneavoastră sunteți martorul meu; voi îndura și voi purta semnul cu mândrie.

– Vai, vai, spuse Nicolae, dacă entuziasmul domnului director Moon este împărtășit de populație, nu vom avea nevoie de măsuri de constrângere, nu-i așa?

David se uită la dosarul din fața lui și îl răsfoi, până când ochii îi căzură asupra unui cuvânt înspăimântător.

– Ghilotine? rosti el cu voce tare, înainte să se poată controla.

– Te-ai cam pripit, zise Nicolae. Nu este nevoie să mai spun că aceasta va fi măsura ultimă și mă rog să nu fie niciodată nevoie de ea.

– Mi-aș oferi capul cu drag, grăi Moon, dacă aș fi atât de prost încât să nu-mi recunosc stăpânul.

Nicolae se întoarse spre David.

– Dumneata ești responsabil cu achizițiile tehnice, așa este?

David aprobă din cap.

– Îmi imaginez că nu avem un furnizor adecvat de astfel de mecanisme imediat pentru cei îndărătnici. Trebuie să studiem posibilele necesități și să fim pregătiți. Așa cum v-am spus, visul meu cel mai mare este ca toată lumea să accepte semnul loialității. Domnișoară Ivins, vă rog.

– Prima pagină a dosarelor dumneavoastră, începu ea, pe un ton clar, în care se putea ghici accentul ei românesc, cu mult înainte să ajungeți la ghilotine – făcu o pauză pentru chicotelile cărora David nu se alătură – conține o listă cu zece regiuni ale lumii și a numerelor care le corespund. Este rezultatul unei ecuații matematice care identifică regiunile și relația lor cu Excelența Sa Potentatul. Semnul loialității, pe care vi-l voi explica în detaliu, va începe cu aceste numere, pentru a identifica regiunea de origine a fiecărui cetățean. Celelalte numere, înscrise într-un biocip implantat sub piele, vor identifica persoana.

Deodată, de parcă ar fi fost în transă, Leon se ridică în picioare și începu să vorbească.

– Fiecare bărbat, femeie și copil, indiferent de statutul social, va purta semnul pe mâna dreaptă sau pe frunte. Cei care vor neglija să obțină semnul când el va fi disponibil, nu vor avea voie să cumpere sau să vândă nimic până când nu îl vor primi. Cei care refuză fățiș vor fi condamnați la moarte și fiecare cetățean loial, care poartă semnul, va avea dreptul și responsabilitatea de a-i reclama. Semnul va consta în numele Excelenței Sale sau în numărul prescris.

Cu asta, Leon se așeză pe scaun. Viv Ivins zâmbi cu bunăvoință și spuse:

– O, mulțumesc, reverende, ceea ce îi făcu pe toți, inclusiv pe Leon, să râdă.

David se temea ca bătăile inimii și tremuratul mâinilor sale să nu atragă atenția celorlalți. Dacă îi venea cuiva strălucita idee de a aplica acest semn celor de la centru chiar în acea noapte? Poate că va ajunge în rai înainte ca Annie să afle că a murit.

– Am hotărât ce tehnologie să folosim, continuă Viv. Biocipul în dimensiuni foarte mici cu numerele sufix înscrise în el poate fi implantat la fel de nedureros ca un vaccin, în câteva secunde. Cetățenii pot alege oricare din cele două locuri; nu se va vedea decât o cicatrice subțire, de aproape un centimetru și jumătate, iar la stânga ei, cu cerneală neagră și cu un corp de literă de mărime șase – imposibil de înlăturat fără a răspunde în fața legii – numărul care desemnează regiunea de origine a individului. Numărul poate fi inclus în cipul implantat, dacă persoana preferă ca una dintre variantele numelui Potentatului să apară pe pielea sa.

– Variante? întrebă cineva.

– Da. Majoritatea, bănuim, vor prefera ca numerele să apară lângă cicatrice. Dar pot alege inițialele mici – de mărimea numerelor – *NJC*. Poate fi folosit prenumele sau numele, inclusiv o versiune a lui *Nicolae,* care va acoperi partea stângă a frunții.

– Pentru cei mai loiali, spuse Nicolae rânjind. Cineva ca domnul director Hickman, de pildă.

Hickman roși, dar strigă:

– Contează pe mine, Viv!

– Frumusețea cipului implantat este dublă, continuă ea. În primul rând, lasă la vedere dovada loialității față de Potentat și, în al doilea rând, servește ca metodă de plată și de încasare la cumpărare și la vânzare. Scanerele de la nivelul ochiului vor permite clienților și negustorilor doar să treacă și vor face imediat plata sau vor încasa banii.

Se auziră câteva fluierături de admirație. Lui David îi zvâcnea capul. Ridică mâna.

– Domnul director Hassid, zise Viv.

– Când va demara acțiunea?

– Sunteți îngrijorat că în capul dumneavoastră nu va mai pătrunde nimic acum? spuse ea, zâmbind.

– Am avut și o perfuzie în mână.

– Nu vă faceți griji, zise ea. Deoarece Potentatul și fostul comandant suprem consideră un lucru valoros ca angajații să servească drept model pentru restul lumii, aveți la dispoziție treizeci de zile, începând de mâine, să vă îndepliniți obligația.

– O voi îndeplini în seara asta, spuse cineva, și nici măcar nu sunt Hickman!

„O lună, se gândi David. O lună pentru a găsi o soluție." Ce se va întâmpla cu el, cu Annie, Mac și Abdullah? Și cu Hannah Palemoon?

Viv îi anunță că în următoarele zile ea va avea grijă ca fiecare director să-și cunoască rolul în răspândirea statuilor lui Carpathia și în aplicarea semnului loialității.

– Până atunci, spuse ea, Excelența Sa are câteva cuvinte de încheiere.

– Mulțumesc, Viv, zise Nicolae. Dați-mi voie să vă povestesc ceva despre o familie pe care am cunoscut-o astăzi și voi știți că am cunoscut mii. Avem un nucleu extraordinar de cetățeni loiali! Aceasta era o familie asiatică loială, pe nume Wong.

David încercă să-și păstreze calmul.

– Fiica lor lucrează deja pentru noi la Buffer, în Bruxelles. Părinții sunt înstăriți și sunt mari susținători ai Comunității Globale. Tatăl era destul de mândru de familia sa și de loialitatea sa. Dar fiul său de șaptesprezece ani, Chang, m-a impresionat cel mai mult. Este un băiat care, după spusele tatălui, mă iubește și iubește și lumea așa cum o vedem noi astăzi. Tot ce vrea este să lucreze pentru mine, aici, la palat, și, deși mai are un an de liceu, e nerăbdător să-și pună talentele în slujba noastră.

Și ce talente! Voi aranja să-și termine școala aici, pentru că este un geniu! Poate programa orice calculator, poate analiza și rezolva orice problemă procedurală, operațională sau de sistem. Și nu este vorba doar de lăudăroșenia tatălui. Mi-a

arătat documente, calificative, scrisori de recomandare. Tinerii ca el sunt viitorul nostru, iar viitorul nostru nu a arătat niciodată mai luminos.

„Băiatul acela, se gândi David, va muri înainte să primească semnul".

ȘASE

Mergând pe hol, în urma scaunului cu rotile, abia respirând, lui Rayford îi treceau prin minte greșelile pe care le făcuse. Dacă va scăpa din asta, va fi cel mai hotărât lider pe care Armata Pătimirilor și-l putea imagina.

Ajunseră într-un birou mai mic decât cel din care plecaseră. Pinkerton Stephens deschise ușa și roti scaunul cu dexteritate, ca să o țină deschisă pentru Rayford și Albie. Îi făcu semn celui dintâi spre un scaun gri, din oțel, de lângă perete, cu fața spre biroul de aceeași culoare și din același material. Albie se așeză la stânga lui Rayford.

Stephens lăsă ușa să se închidă și o încuie, bâigui ceva în legătură cu securitatea camerei și cu faptul că nu erau microfoane, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a biroului, înlăturând un scaun din drum. Își manevră scaunul cu rotile până la birou și sub el, se aplecă în față, își puse coatele pe planșeta acestuia și își încrucișă mâinile sub bărbie.

Pe de o parte, Rayford nu putea să-l privească; pe de alta, nu-și putea dezlipi ochii de la el.

– Acum, începu încet Stephens, domnule comandant adjunct Elbaz – dacă acesta este numele dumneavoastră – vă puteți închide tocul armei și vă puteți lua mâna de pe ea. Amândoi suntem în aceeași tabără și nu aveți de ce să vă temeți. În ceea ce vă privește pe dumneavoastră, domnule Berry, atâta vreme cât nu sunteți în uniformă și probabil folosiți un nume fals, nici

dumneavoastră nu aveți de ce să vă temeți. Veți fi plăcut surprinși să aflați că toți trei suntem în aceeași tabără.

Rayford vru să spună: „Mă îndoiesc", însă se temu că nu va putea rosti nici un cuvânt, dacă ar fi încercat.

– O luăm de la început, domnilor? întrebă Stephens.

„Cel puțin dacă... ", se gândi Rayford.

– Domnule Elbaz, în calitate de ofițer superior, cred că vă revine dumneavoastră misiunea de a deschide întâlnirea după protocolul obișnuit.

– El a înviat, zise Albie cu o voce tare, jalnică, după părerea lui Rayford.

– Cine a înviat cu adevărat? răspunse Stephens, iar Rayford puse formularea greșită pe seama bolii de care suferea acesta, indiferent care ar fi fost ea.

Albie se uita la Stephens. Rayford observă că, deși Albie nu mai stătea cu mâna pe armă, nu își închisese tocul. Se întrebă dacă putea să înșface arma, să-i omoare pe amândoi și să fugă cu Hattie.

– Domnule comandant Elbaz, aveți treabă aici, iar eu am să vă las să vă rezolvați problema după ce am să satisfac curiozitatea amândurora. Îmi dau seama că este greu pentru cineva să mă privească, că probabil vă întrebați amândoi ce am pățit și că, așa cum vorbesc prea tare, întâmpin dificultăți în înțelegere. A mai văzut vreunul din voi pe cineva căruia să-i lipsească aproape toată fața?

Cei doi clătinară din cap, iar Stephens puse degetul mare sub bărbie.

– Odată ce îmi voi îndepărta proteza, nu voi mai putea fi înțeles deloc, așa că nu voi mai încerca să vorbesc.

Poc!

Rayford tresări când Stephens făcu să pocnească proteza de plastic de sub bărbie.

Poc! Poc!

Continuând, văzură că proteza era dintr-o singură bucată, și înlocuia aproape toată bărbia, nasul, orbitele și fruntea. Era prinsă

în niște copci de metal încastrate în ceea ce mai rămăsese din oasele faciale. Stephens își ținu fața cu mâna schilodită și spuse:

– Pregătiți-vă; nu o să vă las să vă uitați mult timp.

Albie ridică o mînă.

– Domnule Stephens, nu este necesar. Noi am venit aici cu treburi, da, și nu văd de ce trebuie să...

Se opri când Stephens își îndepărtă proteza de pe față, lăsând să se vadă o gaură monstruoasă. Doar ce mai rămăsese din buze mai sugera ceva uman, iar Rayford se forță să nu-și pună mâinile la ochi. Omul acesta nu avea nas și i se vedeau globii oculari în întregime. Prin găurile din frunte, Rayford avu impresia că vede creierul.

Rayford respiră din nou numai după ce Stephens își puse proteza la loc.

– Iertați-mă, domnilor, zise el, dar, așa cum am bănuit, nici unul din dumneavoastră nu a văzut ceea ce am vrut să vedeți.

– Despre ce vorbea? întrebă Albie, îngrozit.

– Ceva ce explică ce văd pe fețele voastre.

– Sunt pierdut, spuse Rayford.

– O, nu sunteți, zise Stephens, zâmbind deformat. Ați fost cândva pierdut, dar acum v-ați regăsit. Vreți să dau jos proteza iar și...

– Nu, rostiră la unison Rayford și Albie. Cel din urmă adăugă: Treceți la subiect.

Pinkerton își încrucișă iar mâinile sub bărbie, privindu-l pătrunzător pe Albie.

– Cum am răspuns când ați spus „El a înviat"?

Albie părea să-și fi recăpătat glasul și calmul.

– Mi s-a părut că ați spus, „Cine a înviat cu adevărat?"

– Exact asta am spus. Care este răspunsul dumneavoastră?

Albie se mișcă în scaun și își drese glasul.

– Cred că protocolul cere să răspundeți cu „Adevărat a înviat" dacă eu spun „El a înviat".

– Corect, însă nu mi-ați răspuns la întrebare. Cine a înviat cu adevărat?

„Deci, conchise Rayford, pe mine mă vrea." Și totuși tăcu, știind că sosise momentul adevărului și așteptând să vadă ce se va întâmpla.

– Faceți-mi plăcerea încă o dată, domnule comandant.

Albie oftă și se uită la Rayford. Semnul lui Albie părea adevărat.

– El a înviat, murmură Albie.

– Cine a înviat cu adevărat? repetă Stephens, forțându-se să zâmbească din nou cu buzele diforme.

– O, vă rog! zise Albie. M-am săturat de jocul ăsta.

– Hristos! șopti entuziast Stephens. Haideți, fraților! Răspunsul la întrebare este „Hristos"! Hristos a înviat cu adevărat! Văd semnul credincioșilor pe frunțile voastre! Voi nu l-ați văzut pe al meu din cauza slușteniei feței mele. Uitați-vă acum!

De data asta, își desfăcu proteza din partea superioară, și trase puțin de ea. Rayford și Albie se aplecară în față și, în mijlocul găurii, era semnul. În timp ce Stephens își prindea la loc proteza, Rayford se întoarse și îl prinse pe Albie de cap. Îl ținu de ceafă cu mâna stângă și îi frecă fruntea cu dreapta.

– Ești mulțumit? întrebă Albie, zâmbind.

Rayford simți că se topește. Se așeză pe scaun gâfâind, incapabil să se miște.

– Deci cine sunteți? îi întrebă Stephens.

Rayford se aplecă în față:

– Eu sunt...

– A, știu cine sunteți dumneavoastră. Am știut aproape imediat și îmi place noua înfățișare. Dar el cine este?

Albie se prezentă singur.

Stephens se întinse și dădu mâna cu el. Apoi încuviință din cap către Rayford.

– L-am lăsat cu gura căscată pe domnul Steele, nu-i așa?

– Puțin spus, zise Rayford.

– Noi doi am lucrat pentru Carpathia în aceeași perioadă, Rayford, iar, înainte de asta, ginerele tău a lucrat pentru mine.

– Steve Plank?

– În carne și oase sau ce a mai rămas din el. Strivit, tăiat, ars și aproape omorât de urgia cutremurului Mielului. Am fost pe muchie săptămâni întregi, citind articolele lui Buck, dându-mi seama de anumite lucruri despre Carpathia. Mi-a zis că, dacă Buck și alți credincioși aveau dreptate în privința cutremurului global, voi deveni și eu credincios de la prima zdruncinătură. Îmi spuneam rugăciunea când clădirea s-a dărâmat.

Rayford clătină din cap.

– De ce ai recurs la acest vicleșug? De ce lucrezi din nou pentru Comunitatea Globală?

– Ideea mi-a venit în spital. Nimeni, nici măcar eu, nu știa cine sunt. Când memoria mi-a revenit, mi-am inventat un nume și un trecut. Asta se întâmpla acum douăzeci și una de luni, dar, pe parcursul unui an întreg de terapie și de recuperare, am avut timp să mă gândesc unde voiam să ajung. Voiam să-l dobor pe Carpathia din interior.

– De ce nu ai spus nimănui? Toți au crezut că ai murit.

– Cele mai bune secrete sunt păstrate de doi oameni, cu condiția ca unul dintre ei să fie mort. Unul dintre lucrurile cele mai rușinoase făcute de Carpathia a fost felul în care a tratat-o pe Hattie Durham. Am intrat în Forțele de Menținere a Păcii și am supravegheat-o până aici. M-am rugat să vină ziua asta. Voi îndeplini ordinele, voi respecta regulile, îmi voi face treaba, iar voi o veți salva.

David se panică. După ce participase la reprezentația suprarealistă dată de Carpathia, Fortunato și de Viv Ivins, stătea la coadă să iasă, alături de ceilalți. Carpathia era la ușă, primind îmbrățișări, sărutări, plecăciuni, dând mâna cu fiecare director. Nerușinatul de Hickman căzu în genunchi și îmbrățișă picioarele lui Carpathia, plângând în hohote. Potentatul își roti ochii și îi aruncă o privire grea lui Fortunato.

Când mai rămăseseră doar cinci persoane în fața lui, David se rugă cu disperare. Ce să facă? Cu trupul voia să joace acest teatru, pentru a nu fi descoperit și a nu pune în pericol restul Armatei. Dar nu putea, nu voia să facă o plecăciune la picioarele Antihristului. Încălcarea etichetei nu avea cum să treacă

neobservată. Din câte își dădea seama, se părea că el va fi singurul director care nu și-a manifestat sentimentele față de conducătorul înviat.

„Doamne, ajută-mă!" se ruga în tăcere. Acesta era sfârșitul? Să fugă și să spere la ce era mai bine? Sau să dea mâna cu Carpathia și să rostească ceva neutru: „Mă bucur că vă simțiți mai bine după toată chestia aia cu moartea"? „Bine ați revenit"?

În afară de dezgustul pe care îl provoca Hickman, Carpathia radia bunăvoință și umilință, în timp ce oamenii săi îi adresau dulcegării.

– O, mulțumesc. Vă sunt recunoscător pentru că-mi sunteți alături și mă sprijiniți. Ne așteaptă zile grozave. Da. Da.

Când ajunse al doilea în rând, lui David i se făcu greață. La propriu. Pielea capului îi pulsa pe sub bandaje, la fiecare bătaie a inimii. Încercă să se roage, să înțeleagă ce voia Dumnezeu să facă. Dar, când directorul din fața lui se desprinse din îmbrățișarea lungă a Potentatului, David rămase în picioare, cu privirea în gol.

Carpathia își desfăcu brațele și zise:

– David, iubitul meu David.

Nu se putu mișca și simți cum toate capetele celor din apropiere se întorc spre el. Carpathia privea încurcat și părea că-i face semn. David grăi:

– Poten – potent – Excel...

Și se prăbuși. Ultimul lucru pe care și-l amintea înainte să cadă pe podea și să se lovească cu capul de marmură, era că vomitase pe Carpathia.

– Ce faci, Zeke? îl întrebă Buck.

Și-l imagină pe falsificatorul îmbrăcat complet în negru, slab, ghemuit în subteran, la benzinăria cu o singură pompă a tatălui său, din pustiita zonă Des Plaines.

– Bine, se auzi, șoptit, răspunsul. Mă uit la televizor, ca să nu mă plictisesc și am tot felul de mâncăruri pe aici. Deși e cam întuneric. Și, bineînțeles, nu pot să văd decât vechiturile astea cu Carpathia.

– I-ai supravegheat pe cei din Comunitatea Globală?

– Da, de câte ori aud o mașină, mă duc fuga la monitor și urmăresc ce fac. Unii dintre oamenii ăștia nici măcar nu sunt clienții noștri obișnuiți. Văd pompa și opresc în dreptul ei. În momentul ăla, Comunitatea Globală vine de peste drum și parchează chiar în fața lor.

– Sunt într-un jeep?

– Nu, o mașină mică, cu patru uși, neagră.

– Bine.

– De ce este bine, domnule Williams?

– Pentru că atunci când voi veni după tine voi fi într-un Hummer alb și voi strivi mașina Comunității Globale ca pe o broscuță.

– Nu este un Volkswagen, domnule. Este...

– Era doar un fel de a spune, Zeke.

– A, am înțeles.

– Deci nu opresc în fața și în spatele mașinii?

– Nu, nu este decât o mașină a Comunității Globale aici. M-am uitat.

– Te-ai uitat?

– Da. Știu că nu trebuia, dar mă plictisisem foarte tare, așa că m-am furișat pe scări și am înaintat evitând zonele limitate până am putut să văd vizavi. Știți că drumul acesta nu a fost niciodată refăcut. Au aruncat niște asfalt pe el cam acum un an, dar nu a fost turnată o fundație, așa că s-au format gropi, iar acum nu mai sunt decât petice de șosea. Nu este mult trafic pe aici.

– Crezi că cei din Comunitatea Globală nu știu că ești acolo?

– Nu, și sunt sigur că nu știu de existența subsolului. Aici nu a fost un subsol de la început. L-am săpat eu și cu tata.

– Unde sunt resturile?

– În spate, le-am scos prin ușa de la service.

– Hm, nu le-am observat niciodată. Cât de aproape sunt scările secrete care duc în subteran?

– Poate la vreo trei metri. Sunt ascunse în colț.

– Deci, dacă aș veni cu mașina în spatele benzinăriei, aș vedea o ușă la care tu poți ajunge furișându-te pe scări și mergând trei metri de-a lungul peretelui.

– Da.

– Deci dacă ai ști exact când aș veni, te-ai putea furișa afară, în spate, fără să te vadă tipii care supraveghează benzinăria.

– Probabil te vor vedea pe tine.

– O să am grijă. Nu vrem să știe că ai fost în subteran. Ieși, te strecori în spate și o să am o pătură sub care să te ascunzi.

– O să am multe lucruri de-ale mele.

– Nu-i nimic. Dacă mă văd și mă opresc, o să scap eu cumva de ei, dar am de gând să vin să te iau fără ca ei să știe că sunt acolo.

Se auzi un bip, care îl anunța pe Buck că îl suna cineva. Era Rayford.

– Zeke, te sun mai târziu. S-ar putea să dureze un pic, așa că fii pregătit. Apăsă pe buton. Aici Buck.

– Buck, nu o să-ți vină să crezi împreună cu cine m-am rugat.

– Cu Hattie?

– Nu, nu o să ghicești niciodată.

David își reveni la spitalul palatului, în zori, când simți că cineva îl mângâia pe mână.

– Nu vorbi, șopti ea. Era asistenta Palemoon. Ești o vedetă.

– Da?

– Șșt. Tot palatul știe că ai vomitat pe Carpathia.

David avea din nou perfuzia. Se simțea mai bine.

– Mi-ai schimbat hainele?

– Da, acum fă liniște.

– Am crezut că nu lucrezi.

– Și eu, dar m-au chemat aici, pentru că eu te-am cusut și știi că nu sculau din pat nici un doctor.

– Hannah, trebuie să plec de aici.

– Nu, oricum trebuia să stai aici câteva zile, iar acum s-a ivit ocazia.

– Nu pot și nici tu nu poți. Îi șopti repede ce aflase la întâlnire. Trebuie să plecăm de aici în treizeci de zile începând de acum sau trebuie să ne pregătim să înfruntăm consecințele.

– Sunt pregătită, David. Tu nu ești?

– Știi ce vreau să spun. Trebuie să o găsesc pe logodnica mea și pe piloții mei și, dacă mai ai cunoștință și de alți credincioși...

– Logodnica?

– Șeful cargoului Phoenix, Annie Christopher.

– Nu știu ce să-ți spun, David. Dacă ar fi aici, numele ei ar figura în sistem.

– Vrei să mai verifici o dată pentru mine? Și să vezi dacă poți să-i aduci pe Mac McCullum și pe Abdullah Smith în vizită.

– Este un nume fals destul de bun, Albie, afirmă Plank. Vrei să raportez că un comandant adjunct pe nume Elbaz a venit aici cu acte în regulă și că am urmat litera legii?

– Sunt atât de vizibil în baza de date a Comunității Globale, că nu se va îndoi nimeni, răspunse Albie. Probabil se întreabă de ce nu m-au întâlnit încă.

– Și, în curând, spuse Rayford, voi fi și eu în baza de date și voi avea grijă ca Albie să-mi fie subordonat. Mi-e teamă să nu-l compromitem pe omul nostru din interior, cel care aranjează treburile astea pentru noi.

– Cum vor putea să ajungă la el sau măcar la palat? întrebă Albie.

– Nu știu. Poate că nu vor ajunge, însă va trebui să-i dăm de știre ce se petrece.

Plank îi conduse la ușă și apoi pe hol, trecură de recepție și ajunseră aproape de celulă.

– Am auzit un zgomot acolo acum un minut, strigă domnișoara Garner de la birou.

– Probleme?

– Niște zgomote, doar atât.

Plank îi conduse pe cei doi la ușa lui Hattie, ciocăni, dar nu auzi nici un răspuns.

– Doamnă, strigă el, reprezentanții Comunității Globale au venit să vă ducă înapoi la Buffer. Le făcu cu ochiul lui Rayford și lui Albie. Pot intra, doamnă?

Plank scoase un inel cu chei, descuie ușa, o deschise vreo doi centimetri, când ceva o blocă. Albie și Rayford veniră să ajute, însă Plank zise:

– Mă descurc.

Își dădu scaunul înapoi, apoi se avântă, se izbi de ușă și o împinse, deplasând patul care fusese pus în spatele ei.

– O, nu! spuse el. Rayford se duse și împinse ușa cu umărul, ca să poată intra.

Camera era întunecată, dar când apăsă întrerupătorul, săriră scântei din tavan, acolo unde fusese becul. La lumina care venea din hol se vedea becul pe jos, înnodat la capătul unui cearșaf. Celălalt capăt era strâns în jurul gâtului lui Hattie, iar ea zăcea în convulsii.

– A încercat să se spânzure de un bec, zise Plank.

Albie sări pe lângă el și se strecură până la Hattie, apoi se lăsă în genunchi. Cu ajutorul lui Rayford, traseră de cearșaf până îl slăbiră. Rayford o așeză cu grijă pe spate, iar ea se lăsă de parcă ar fi fost moartă. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, văzu că femeia avea ochii deschiși, pupilele dilatate.

– Se mișcă! șopti Albie, apucând-o de curea și ridicându-i șoldurile de pe podea.

Rayford îi strânse nările, îi deschise gura și își lipi buzele de ale ei. Corpul ei mic se ridica și cobora, în timp îi făcea respirație gură la gură, iar Albie apăsă pe torace, ca să o ajute să respire.

– Închide ușa, îi spuse Albie lui Plank.

– Nu aveți nevoie de lumină?

– Închide-o! șopti el. O să o salvăm pe fata asta, însă nimeni altcineva nu va ști.

Plank se deplasă cu scaunul ca să dea patul la o parte din ușă, apoi o închise.

– Are puls, zise Albie. Mai poți, Ray? Vrei să continui eu?

Rayford clătină din cap și nu încetă până când Hattie nu începu să tușească. În sfârșit, respira adânc. Rayford se lăsă greoi pe podea, cu spatele sprijinit de perete. Hattie plângea și înjura.

– Nici măcar să mă omor nu sunt în stare, spuse ea printre dinți. De ce nu m-ați lăsat să mor? Nu mă pot întoarce la Buffer!

Se prăbuși în lacrimi și se sprijini în coate și în genunchi pe podea, legănându-se.

– Nu recunoaște pe nimeni, spuse Albie.

Hattie își ridică privirea și se uită neîncrezătoare. Rayford se aplecă spre ea și aprinse o lanternă mică.

– Nu, nu recunosc, zise ea, uitându-se atentă la Albie și privindu-l pe Rayford. Știu că aici este domnul comandant Pinkerton, dar voi, rataților, cine sunteți?

Albie arătă către Rayford.

– El ți-a salvat viața. Eu sunt doar prietenul lui ratat.

Hattie se așează în mijlocul podelei, cu genunchii ridicați și cu mâinile în jurul lor. Înjură iar.

– Nu mergi la Buffer, Hattie, spuse Rayford în cele din urmă și era evident că ea îi recunoscuse vocea.

– Poftim? întrebă ea, mirată.

– Da, eu sunt, zise Rayford. Nu sunt secrete în camera asta.

– Ai venit? scânci ea, târându-se spre el și încercând să-l îmbrățișeze.

El o ținu la distanță. Ea se uită la Plank.

– Dar...

– Toți suntem implicați în asta, zise Rayford obosit.

– Aproape m-am sinucis, spuse ea.

– De fapt, o corectă Albie, chiar ai făcut-o.

– Ce?

– Ești moartă.

– Despre ce vorbești?

– Vrei să ieși de aici? Vrei să nu te mai urmărească Comunitatea Globală? Ieși de aici moartă.

– Ce spui?

– L-ai chemat pe vechiul tău prieten să te salveze. El a refuzat. Erai deznădăjduită. Când ai renunțat să mai speri și ai

fost convinsă că te vei duce înapoi la Buffer, ți-ai pierdut toată speranța, ai scris un bilet și te-ai spânzurat. Noi am venit să te luăm, te-am găsit prea târziu și ce mai puteam face? Raportăm că te-ai sinucis și scăpăm de cadavru.

– Chiar am scris un bilet, zise ea. Vedeți? Arătă spre o bucată de hârtie care căzuse de pe pat.

Rayford o ridică și o citi la lumina lanternei.

„Vă mulțumesc pentru nimic, vechi PRIETENI!!! scrisese ea. Am jurat să nu mă mai întorc vreodată la Buffer și am vorbit serios. Nu puteți să îi aveți pe toți."

– Semneaz-o, spuse Rayford.

Hattie își masă gâtul și încercă să-și dreagă glasul. Își găsi pixul și semnă biletul.

– Cât timp poți să-ți ții respirația? o întrebă Albie.

– Se pare că nu destul de mult pentru a mă sinucide.

– O să te scoatem de aici învelită într-un cearșaf și trebuie să faci pe moarta când te vom urca în avion. Te descurci?

– O să fac orice va fi nevoie. Se uită la Plank. Și dumneata ești implicat în asta?

– Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine, îi răspunse el. Se uită la Albie, apoi la Rayford. Nu trebuie să știe nimic, în ceea ce mă privește. Ei încuviințară.

Plank le spuse să lase cearșaful așa cum era, cu becul prins la unul din capete.

– Folosiți celălalt cearșaf ca să o acoperiți și grăbiți-vă.

Rayford trase cearșaful de pe pat, iar Hattie se întinse pe salteaua goală. O acoperi cu cearșaful. Plank deschise ușa.

– Doamnă Garner! strigă el. S-a petrecut o tragedie aici!

– O...

– Nu, nu veniți! Stați unde sunteți. Prizoniera s-a spânzurat, iar Comunitatea Globală va scoate cadavrul de aici.

– O, domnule comandant! Eu... asta am auzit?

– Posibil.

– Puteam face ceva? Trebuia?

– Nu puteați face nimic, doamnă. Să le dăm voie oamenilor acestora să-și facă treaba. Aduceți targa pe roți din depozit.

– Nu trebuie să mă uit, nu-i așa, domnule?

– Mă descurc eu. Aduceți-o aici. Vă voi dicta un raport mai târziu.

În ciuda expresiei sale pământii și a protestelor, Rayford observă că doamna Garner se uită la „cadavru" până fu urcat în mașină. Îl uimi ușurința cu care Hattie stătea nemișcată sub cearșaf.

Plank fu de acord să sune la fostul Aeroport Carpathia Memorial, pentru a se elibera drumul pentru comandantul adjunct Elbaz. Șoferul lui avea să ducă mașina lui Judy Hamilton până la avionul de vânătoare ca să încarce un cadavru pentru a fi transportat. Nu, nu vor avea nevoie de ajutor și le vor fi recunoscători dacă se va face cât mai puțină vâlvă în legătură cu asta.

Hattie se băgă din nou sub cearșaf cu câțiva kilometri înainte de a ajunge la aeroport și, deși priviri curioase străpungeau ferestrele, Rayford și Albie o urcară la bord fără să trezească prea multe suspiciuni.

ȘAPTE

După lăsarea întunericului, Buck scoase Hummerul, cu farurile stinse, din garajul situat la subsolul Clădirii Strong. Își petrecuse după-amiaza meșterind la o conexiune specială a lămpilor de frânare în marșarier. Odată intrat în traficul din afara orașului Chicago, nu voia să riște să fie oprit pentru că nu-i funcționau lămpile din spate, dar nu voia nici ca aceste lumini să se aprindă atunci când va opri la Zeke.

Acesta se pricepea la astfel de treburi și îl ghidase pe Buck prin telefon. Va fi grozav când Zeke se va ascunde în noua locuință de refugiu, gata să ofere informații de genul ăsta. Lămpile de frânare erau acum deconectate, iar Buck trebuia să le pună în funcțiune manual atunci când frâna. Un cablu subțire era tras din spate până la locul șoferului. De și-ar aminti să le acționeze!

Nu știa nimeni cât timp, echipament și forță de muncă investea Comunitatea Globală ca să survoleze orașul aflat în carantină, despre care baza lor de date spunea că era puternic iradiat. Nu avea nici un sens să stea cineva în zonă. Dacă datele erau corecte – iar David Hassid și Armata Pătimirilor știau că nu sunt – nimeni nu putea supraviețui acolo pentru mult timp.

Cu toate astea, planul lui Rayford era să vină și să plece cu elicopterul din turn pe întuneric. Iar Buck sau cei care veneau sau plecau din garaj aveau să respecte aceeași regulă. Era dificil de condus, pentru că, în oraș, nu funcționa nici o sursă de

iluminare. Dacă nu ar fi fost lumina lunii, ar fi fost aproape imposibil de văzut ceva în întuneric, pe străzi.

Buck porni încet; Hummerul uriaș se mișcă ușor pe terenul denivelat. Buck voia să se obișnuiască cu mașina, cea mai mare din câte condusese până atunci. Era surprinzător de confortabilă, previzibil de puternică și – spre încântarea lui – uimitor de silențioasă. Se temuse că va fi gălăgioasă ca un tanc.

Nu era chip să se obișnuiască cu mașina conducând prin Chicago, pe întuneric. Avea nevoie de un drum deschis și de certitudinea că nu era urmărit. O jumătate de oră mai târziu, ajunse la marginea orașului și o porni pe un drum pustiu, care îl ducea în suburbii. Aprinse farurile și așeză butonul de iluminare manuală a lămpilor de frânare cât mai aproape de mâna stângă.

În apropiere de Park Ridge, o porțiune reconstruită avea numai câțiva kilometri de asfalt nou și vreo două semafoare funcționale. În rest, partea de nord din Illinois părea să fi regresat la zilele de la începutul erei automobilului. Mașinile își făceau singure drum printre pietre, iar ploaia făcea uneori rutele impracticabile.

Buck văzu vreo două mașini ale unui echipaj al Comunității Globale, însă traficul era lejer. Când se simți în siguranță, testă puterea Hummerului și luă câteva viraje la diferite viteze. Cu cât mergea mai repede și cu cât erau mai strânse virajele, cu atât mai violent îi era strâns corpul în centura de siguranță. Părea însă că nimic nu putea răsturna Hummerul. Găsi o zonă părăsită, unde era sigur că nu-l putea vedea nimeni și încercă vreo două viraje, cu înclinări. Hummerul părea să poată mai mult. Date fiind lățimea, greutatea și puterea, avea o manevrabilitate nemaiîntâlnită. Buck se simțea ca un actor dintr-o reclamă.

Acceleră la maximum, rulă cu aproape 130 km/h pe noroiul întărit, frână brusc și trase de volan. Sistemul pentru prevenirea blocării la frânare nu permise mașinii să patineze. Abia aștepta să se ia la întrecere cu jucăria pe care o folosea echipajul Comunității Globale care stătea de pază la Des Plaines.

Buck trebui să se liniștească. Planul era să-l ia pe Zeke fără să fie observați. Se gândi să oprească la benzinărie ca orice client

obișnuit și să lovească mașina Comunității Globale, dacă veneau să-l controleze. Dar aveau telefoane, radiouri și o rețea de comunicație cu care l-ar fi încolțit. Dacă ar găsi o modalitate de a se apropia de benzinărie din spate, cu farurile stinse, poate că nu îl vor vedea deloc, chiar și după ce îl va lua pe Zeke.

Îi sună telefonul. Era Zeke.

– Ești prin apropiere? întrebă tânărul.

– Da. Ce s-a întâmplat?

– Va trebui să incendiem locul ăsta.

– De ce?

– Când vor considera că au curățat toți rebelii care obișnuiau să-și alimenteze mașinile aici, îl vor incendia, nu?

– Poate, spuse Buck. Atunci de ce să nu-i lăsăm pe ei?

– Ar putea să facă o percheziție înainte.

– Și ce ar putea să găsească?

– Subteranul, desigur. Nici măcar nu pot să mă gândesc să iau de aici toate lucrurile care ar putea să-l incrimineze pe tata.

– Ce mai pot face?

– Deocamdată au dovezi că vindea carburant fără aprobarea Comunității Globale. Îl amendează ori îl țin închis o lună sau două. Dacă află că aveam aici o afacere de falsificare a documentelor rebelilor, devine dușman al statului.

– Bine gândit.

Felul în care aborda Zeke problemele nu înceta să-l uimească pe Buck. Cine ar fi zis că fostul artist de tatuaje va fi cel mai bun falsificator de acte din breaslă?

– Și nu uita, domnule Williams. Noi îi alimentam și pe oamenii de aici. Articolele de băcănie și altele. Știi despre ce vorbesc. Ai cumpărat și dumneata. Bun, iată la ce mă gândesc. Fixez un cronometru la un dispozitiv cu aprindere. Știi dumneata, oricum nu benzina este cea care arde.

– Poftim? Buck se simțea ca un prost. Fusese jurnalist în misiune pe tot globul, iar un ignorant încerca să-i spună că focurile de benzină nu sunt ceea ce par?

– Da, nu benzina arde. Când lucram afară, ajutându-l pe tata la benzinărie, pe vremea când funcționa legal, obișnuiam să-mi

arunc ţigările într-o găleată de benzină, pe care o ţineam în sala de service.

– Nu se poate.

– Jur.

– Ţigări aprinse?

– Jur pe... adică vorbesc serios. Aşa le stingeam. Fâsâiau ca atunci când le arunci într-o găleată de apă.

– Nu înţeleg.

– Păstram benzină acolo ca să ne curăţăm pe mâini. Înlătură grăsimea. De pildă, lucrezi la o osie şi apoi trebuie să umpli un rezervor sau să scrii o chitanţă pentru o plată cu carte de credit sau altele.

– Vreau să spun că nu înţeleg cum puteai arunca o ţigară într-un vas cu benzină.

– Mulţi oameni nu ştiu asta sau nu cred aşa ceva.

– Cum de nu aţi sărit în aer?

– Ei bine, dacă benzina din găleată era proaspătă, trebuia să aştepţi puţin. Dacă ai văzut vapori deasupra ei, ca atunci când o torni sau când îţi umpli rezervorul, nu trebuie să umbli cu foc deschis prin preajmă.

– Dar, odată aşezată, vaporii dispar?

– Atunci ne aruncam chiştoacele în ea.

– Deci vaporii sunt periculoşi.

– Da, vaporii ard.

– Înţeleg. La ce te gândeai?

– La fel este şi motorul. Un motor cu injecţie împroaşcă un jet subţire de benzină în cilindri, iar bujiile fac scânteie şi pornesc motorul, însă nu jetul arde.

– Jetul emite vapori şi ei ard, explodând în cilindri, spuse Buck.

– Acum înţelegi.

– Bun. Vin spre tine, aşa că treci la subiect.

– Bun. Am mutat două cutii mari cu lucruri lângă grămada de gunoi din spate şi mai am o geantă mare din pânză. Dosarele mele, echipamentul, totul este acolo. A încăput şi nişte mâncare.

– Avem destulă mâncare, Zeke.

– Niciodată nu este destulă mâncare. Oricum, lucrurile mele sunt acolo, afară, și așteaptă. Cred că, dacă nu ești văzut venind, pot să te aștept și să-mi încarc lucrurile în mașină repede, înainte să urc.

– Sună ca un plan bun. Să revenim la incendiere.

– Da. Aici, jos, sunt niște piese de mașini. Am făcut o derivație de la o țeavă care duce la tancul de benzină, și care trece chiar pe lângă peretele săpat de noi și am prins în ea un injector de combustibil. Când plec, deschid robinetul, iar benzina trece prin injectorul de combustibil, care începe să împroaște benzină.

– În scurt timp, camera subterană este plină de benzină.

– De vapori.

– Exact. Și tu ce faci? Arunci un chibrit de pe scări, când vii spre mașină?

Zeke râse.

– Șșt.

– Da, nu mă pot auzi. Dacă dau foc, atunci sar și eu în aer până la Chicago. Te scutesc de un drum, nu?

– Atunci cum îi dai foc?

– Leg o bujie la un cronometru. Îmi las un avans de vreo cinci minute, pentru orice eventualitate. La momentul potrivit, buum!

– Buum!

– Exact.

– Zeke, chiar dacă aș fi de acord, nu o să ai timp să pregătești toate astea. Sunt la mai puțin de zece minute de tine.

– M-am gândit eu că o să fii de acord.

– Și?

– Totul e gata.

– Glumești!

– Nu. Dacă ești la zece minute distanță, programez cronometrul la cincisprezece și, când plec, deschid robinetul.

– Dar știu că-ți merge mintea!

– Mă pricep la diverse lucruri.

– Cu siguranță! Fă-mi, te rog, o favoare.

– Spune.

– Pune cronometrul la cinci minute, dar nu-i da drumul înainte să deschizi robinetul, la ieșirea de acolo. De acord?

– De acord.

– A, și încă ceva. Asigură-te că am ajuns acolo înainte să deschizi robinetul.

– A, da, corect. Asta este foarte important.

– Buum, Zeke.

– Bravo.

– Te sun când ajung acolo.

– Numele ei nu apare în sistemul nostru, David, spuse asistenta Palemoon. El încercă să se ridice în șezut, dar ea îi făcu semn să stea liniștit. Nu trebuie să te gândești la ce este mai rău.

– Cum poți spune așa ceva? S-a făcut dimineață, iar eu nu am aflat nimic despre ea. Ar fi luat legătura cu mine, dacă ar fi putut!

– David, trebuie să te liniștești. Camera asta este goală, dar nu este sigură. Prietenii tăi sunt pe drum, dar nu poți avea încrede în nimeni altcineva.

– Mie-mi spui! Hannah, trebuie să mă scoți de aici. Nu pot să mai stau aici câteva zile. Trebuie să fac o mulțime de lucruri înainte să părăsesc Noul Babilon.

– Îți pot face rost de alte medicamente și de pansamente și voi încerca să mă asigur că stai în pat, însă vei avea dureri.

– Nu din cauza asta îmi fac griji. Vrei să... Dar vorbele i se opriră în gât și nu le mai putu rosti. Ă, vrei să...

– Vrei să verific la morgă? întrebă ea cu atâta compasiune că aproape se sfârși auzind-o.

Încuviință din cap.

– Mă întorc imediat. Dacă prietenii tăi ajung aici cât sunt plecată, amintește-le că sunt urechi pretutindeni.

Rayford, Albie și încărcătura lor umană din Colorado opriră pe o pistă mică de aterizare de lângă Bozeman, Montana, pentru a se odihni înainte de a se întoarce la Kankakee. Albie induse în

eroare și micul contingent al Comunității Globale de aici, zbierând la ei. Cei de acolo înghițiră povestea lui despre transportul unui criminal și îi lăsară pe toți trei să împrumute un jeep pentru a ajunge în oraș.

În Bozeman mai rămăseseră doar câteva locuri care dispuneau de facilități, iar unul dintre ele era un motel aproape părăsit, unde închiriară două camere.

– Cred că nu trebuie să ne facem griji că fugi, îi spuse Rayford lui Hattie.

– În comparație cu Buffer, zise ea, noua locuință de refugiu pare a fi raiul.

– Vei petrece acolo cele mai importante clipe ale vieții tale, afirmă el. Suntem mulți, iar tu vei fi ținta noastră principală.

– Aș putea doar să ascult la început, afirmă ea.

– Nu vorbi cu atâta ușurință.

– Nu mai spun nimic cu ușurință.

Hattie avea milioane de întrebări despre Pinkerton Stephens, însă Rayford și Albie îi spuseră doar că „este unul de-ai noștri". Apoi vru să audă povestea lui Albie, iar acesta îi povesti cum devenise credincios după ce toată viața fusese musulman.

– Deci știi la cine mă refer când spun Tsion Ben-Judah, nu-i așa? o întrebă el.

– Dacă știu? repetă ea. Îl cunosc personal. Vorbești despre un om care iubește ceea ce nu poate fi iubit....

– Vorbești despre tine, domnișoară?

Pufni și încuviință din cap.

– Despre cine altcineva?

– Dă-mi voie să-ți spun ceva. Eu am fost o persoană care nu putea fi iubită. Nu am fost soț sau tată. Familia mea a murit. Am fost criminal, iar singurii cărora le-a păsat de mine m-au plătit bine ca să le aduc ce le trebuia pentru activități ilegale. Am început să-mi pun întrebări despre viața mea când piața neagră a fost folosită împotriva noului conducător mondial malefic. Dar nu l-aș fi numit Antihrist, nici măcar nu aș fi știut termenul. Mă ocupam cu aceleași afaceri când lumea era doar haotică, nu atât de rea. Dumnezeul meu erau banii și știam cum să-i obțin.

Când Mac și Rayford au apelat la serviciile mele, m-a liniștit gândul că păreau oameni buni. Nu le mai eram de folos doar criminalilor. I-am privit, i-am ascultat. Erau proscriși în ochii Comunității Globale, însă, pentru mine, asta era o medalie de onoare.

Când toate prezicerile despre care îmi spuseseră Mac și Rayford au început să se adeverească, nu am putut să nu recunosc în fața lor că eram intrigat. Mai mult decât atât, m-am speriat. Dacă toate astea erau adevărate, atunci eu eram un străin. Nu eram credincios. Am început să urmăresc mesajele de pe internet ale doctorului Ben-Judah, fără să le spun prietenilor mei. Încă eram mândru. Ce m-a uimit cel mai mult a fost faptul că doctorul Ben-Judah spunea atât de clar că Dumnezeu îi iubea pe păcătoși. Am știut că asta eram. Doar că nu puteam accepta să mă iubească cineva și pe mine.

Am descărcat o Biblie pe calculator și parcurgeam, alternativ, paginile ei și mesajele doctorului Ben-Judah. Am înțeles de unde își procura informațiile, însă înțelegerea lor de unde venea?! Probabil doar de la Dumnezeu. Ceea ce învățam nu se potrivea cu nimic din ceea ce auzisem sau fusesem învățat vreodată. Prima mea rugăciune a fost atât de puerilă, că nu aș mai fi rostit-o niciodată cu glas tare, în prezența altcuiva.

I-am spus lui Dumnezeu că știam că sunt păcătos și că voiam să cred că el mă iubește și că mă va ierta. I-am spus că religia celor din vest – așa mi se părea mie – îmi era atât de străină, încât nu știam dacă o voi putea înțelege vreodată. Însă, i-am spus lui Dumnezeu, dacă tu ești Dumnezeu cel adevărat și viu, te rog, ajută-mă să o înțeleg. I-am spus că îmi regretam toată viața și că el era singura mea speranță. Asta a fost tot. Nu am simțit nimic, poate doar că m-am simțit cam aiurea. Însă, în noaptea aceea am dormit mai bine ca niciodată.

Să nu mă înțelegi greșit. *Nu* eram sigur că ajunsesem până la Dumnezeu. *Nu* eram sigur că el era, de fapt, cel care doctorul Ben-Judah și alții credeau că este. Dar știam că făcusem tot ce-mi stătea în putință. Fusesem sincer cu mine însumi și, dacă

era cine credeam eu, probabil că mă auzise. Era cel mai bun lucru la care mă puteam aștepta.

Albie se rezemă și inspiră adânc.

– Asta e tot? întrebă Hattie. Asta e tot?

El zâmbi.

– M-am gândit să fac o pauză și să verific dacă te-am plictisit și ai adormit.

– Voi doi nu ați dormit toată noaptea. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Ei bine, m-am trezit a doua zi cu așteptarea în suflet. Nu știam ce să înțeleg. Înainte să mănânc, am simțit că-mi era o foame și o sete – nu am alte cuvinte pentru asta – de Biblie. Credeam cu toată ființa mea că era Cuvântul lui Dumnezeu și că trebuia să o citesc. Am deschis-o, pe calculator, și am citit mult. Nu-ți pot spune cum mă umplea! Am înțeles-o! Voiam mai mult! Nu mă mai săturam! Abia după-amiază, când m-am simțit slăbit de foame, mi-am dat seama că nu mâncasem încă.

I-am mulțumit lui Dumnezeu de mai multe ori pentru Cuvântul său, pentru adevărul său, pentru că mi-a răspuns la rugăciune și pentru că mi s-a arătat. Din când în când întrerupeam lectura Bibliei și verificam dacă doctorul Ben-Judah postase vreun mesaj. Nu era nici un mesaj nou, dar am accesat câteva linkuri pe care le-am găsit la pagina sa și-am dat peste un site care îl conduce pe cititor prin ceea ce rabinul numește rugăciunea păcătosului. Am citit-o și mi-am dat seama că era ceea ce făcusem eu. Eram credincios, copil al lui Dumnezeu, păcătos iertat și iubit.

Hattie părea incapabilă să mai scoată o vorbă, dar Rayford o mai văzuse în starea asta. Îi povestiseră mulți cum au devenit credincioși. Ea cunoștea adevărul și calea. Pur și simplu nu le acceptase niciodată.

– Am vrut să-ți povestesc asta, dintr-un motiv anume, zise Albie. Nu doar pentru că vreau să te conving, și recunosc asta. Noi cei care am descoperit adevărul vrem ca și ceilalți să îl dețină. Ci din cauza lucrurilor pe care le-ai spus despre tine. Ai afirmat că doctorul Ben-Judah îi iubește pe cei care nu pot fi

iubiți. Așa este, bineînțeles. E o virtute creștinească, o calitate a lui Isus. Însă ai vorbit despre propria persoană ca despre cineva care nu poate fi iubit, iar eu m-am identificat cu tine.

Mai mult decât atât, domnișoară Durham, dă-mi voie să folosesc o expresie a doctorului Ben-Judah. Adeseori el spune că un adevăr sau altul transformă în minciună niște afirmații false. L-ai auzit spunând asta? Și știi ce înseamnă?

Ea încuviință din cap.

– Ei bine, se aplică în cazul tău, femeie dragă. Abia te-am cunoscut, iar Dumnezeu m-a făcut să te iubesc. Rayford, familia și prietenii lui vorbesc adesea despre tine și despre iubirea pe care ți-o poartă. Asta transformă în minciună afirmația că ești o persoană care nu poate fi iubită.

– Nu ar trebui să mă iubească, zise ea, aproape în șoaptă.

– Bineînțeles că nu ar trebui. Asta o știi și tu. Îți cunoști egoismul, păcatul. Nici Dumnezeu nu ar trebui să ne iubească și totuși o face. Numai datorită lui ne putem iubi unul pe celălalt. Nu există o explicație omenească pentru asta.

Rayford se ruga pentru Hattie în tăcere, cu disperare. Era posibil ca ea să-l fi respins cu atâta putere pe Hristos, încât Dumnezeu o lăsase în încăpățânarea ei? Oare nu putea să vadă adevărul, să se răzgândească? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce îi pedepsea Dumnezeu, pe el și pe prietenii săi, să-și facă atâtea griji pentru ea?

Hattie se ridică brusc și păși către Rayford. Se aplecă și îl sărută pe creștet. Se întoarse și făcu la fel cu Albie, căruia îi luă fața în palme.

– Să nu vă faceți griji pentru mine în noaptea asta, le zise. Voi fi aici dimineață.

– Nu ai nici un motiv să nu fii, îi spuse Albie. Nu ești în custodia noastră. De fapt, ești moartă.

– Oricum, grăi Rayford, ridicându-se în picioare și întinzându-se, unde te vei adăposti? Ce loc e mai sigur decât acela unde te vom duce noi?

– Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața, zise ea, pregătindu-se să plece în camera ei.

După ce închise ușa, Rayford spuse:

– Sper că nu a fost în zadar.

Auziră ușa de la camera ei deschizându-se, apoi închizându-se și o auziră mișcându-se prin cameră.

– Nu a fost, îi răspunse Albie.

Rayford era obosit. Se dezbrăca pregătindu-se de culcare, când i se păru că aude ceva, în afară de zgomotul pe care îl făcea Albie la duș. Din camera vecină se auzeau voci. Se apropie de perete. Nu erau mai multe voci, ci una singură. Plânset. Suspin. Vaiet. Hattie plângea înăbușit, probabil cu fața în pernă sau în pătură.

În timp ce el adormea, o jumătate de oră mai târziu, prin perete încă mai răzbăteau suspinele lui Hattie. Rayford îl auzi pe Albie întorcându-se, aranjându-și perna și așezându-se la loc.

– Doamne, șopti el, salveaz-o pe fata asta.

Buck trecu pe lângă mica benzinărie, prefăcându-se că nu zărise mașina Comunității Globale, care supraveghea locul din mijlocul unui pâlc de copaci de vizavi. Nu încetini, ca să nu le atragă atenția. Din câte își dădu seama, erau numai două gărzi în mașină.

Îl sună pe Zeke.

– Mai ai treabă?

– Nu. Tu ai trecut adineauri? Tare mașina!

– O să ocolesc ca să văd dacă pot să mă apropii din spate, cu luminile stinse. S-ar putea să dureze zece minute. Te sun când ajung.

Buck merse până când nu mai zări benzinăria în oglinda retrovizoare, presupunând că nici cei din Comunitatea Globală nu îl puteau vedea. Stinse farurile, viră la dreapta, croindu-și încet calea pe drumul accidentat. Era la câțiva kilometri de benzinărie și voia să fie sigur că nu dădea de un gard ascuns sau de vreun canal care să îi murdărească Hummerul.

La un moment dat, după ce mai viră de două ori la dreapta, îndreptându-se spre partea din spate a benzinăriei, simți cum vehiculul o ia în jos. Speră să nu fi intrat într-o gaură prea

adâncă, din care să nu mai poată ieși. Când botul mașinii lovi ceva tare, frână și aprinse farurile. Le stinse repede, nădăjduind că cei din Comunitatea Globală nu le observaseră. Se văzu obligat să dea înapoi și să ocolească prin stânga un dâmb de vreun metru și jumătate, de pământ și de scânduri.

Vru să aprindă farurile ca să vadă dacă mai erau obstacole până în spatele benzinăriei, dar nu îndrăzni. Când întrezări benzinăria, încetini la câțiva kilometri pe oră și se strecură printre hârtoape, săltând, lovindu-se și – spera – fără să ridice prea mult praf. Noaptea era înstelată și, dacă cei din Comunitatea Globală ar fi observat ceva care se ridica spre cer, cu siguranță ar fi venit în spatele benzinăriei să vadă ce se întâmplă.

Buck îi telefonă lui Zeke.

– Te aud, îi spuse acesta.

– Mă *auzi?* Dinăuntru? Asta nu e bine.

– Așa mă gândeam și eu. Ești pregătit să mă iei?

– Ar fi bine să vii repede. Ai ceva de cărat?

– Da, încă o geantă. M-am gândit că ar fi bine să nu las nimic din ce pot lua.

– Te-ai gândit bine. Vino.

– Trebuie să deschid robinetul și să pornesc cronometrul.

– Cât durează?

– Cinci minute.

– Ceva pe monitor?

– Gărzile stau.

– Bun. Să pornim.

Buck știa că se putea întoarce pe același traseu și, deși drumul era destul de accidentat, estimă că putea merge cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Ca să evite să fie auzit de cei din Comunitatea Globală, așa cum se întâmplase în cazul lui Zeke, coborî și începu să pună lucrurile în mașină, ca să economisească timp.

Lampa din plafonieră din mașină nu se aprinse când deschise portiera, pe care o lăsă așa. Deschise portiera din spate, de pe partea dreaptă și se furișă ca să aducă lucrurile. Prima cutie era

prea grea şi abia se abţinu să nu ţipe din cauza greutăţii. Îl auzi pe Zeke urcând pe scări.

Aşeză cutia pe locurile din spate, simţindu-şi toţi muşchii dureroşi din cauza ultimei încercări prin care trecuse. Când se întoarse să ia cealaltă cutie, crezând că Zeke putea să urce în maşină cu ambele genţi, aproape că dădu peste el, speriindu-l.

Zeke bombăni. Buck încercă să-l facă să tacă, dar Zeke scăpă geanta şi se retrase în subteran, trântind uşa după el. Îl auzi coborând pe scări cu zgomot. Deja făceau prea multă gălăgie.

Buck deschise uşa benzinăriei şi îl chemă, disperat, cât putu de încet:

– Zeke, sunt eu! Hai bătrâne! Acum!

– Ah! strigă Zeke. Am crezut că sunt gărzile! Cronometrul este pornit, se împrăştie benzină şi ei vin încoace, Buck. Îi văd pe monitor!

Buck se întoarse şi deschise şi cealaltă portieră din spate, dinspre benzinărie. Luă geanta pe care o scăpase Zeke din mână şi pe cealaltă şi le aruncă înăuntru, pe locurile din spate. Lăsă portiera deschisă şi se urcă la volan, trânti uşa şi demară. Zeke îşi făcu apariţia, se urcă în spate, iar una din genţi căzu din maşină pentru că Buck lăsase portiera deschisă.

Buck apăsă acceleraţia la maxim, însă Zeke îi strigă:

– Nu putem lăsa geanta aia! Sunt în ea multe lucruri care ne trebuie!

Portiera începuse să se închidă când Buck porni, dar, când frână, se deschise larg şi scârţâi din ţâţâni.

– Ridic-o! strigă Buck, iar Zeke se căţără peste celelalte lucruri şi ajunse jos, pe partea cealaltă, trăgând cu piciorul, afară din maşină, o altă geantă.

Maşina Comunităţii Globale nu întârzie să apară, în faţa lui Buck, după ce făcuse înconjurul benzinăriei.

– Du-te! Du-te! strigă Zeke, încercând să urce în spate, cu cele două genţi sub braţe.

Portiera era încă deschisă, dar Buck trebuia să o ia din loc. Ambală motorul şi lovi maşina Comunităţii Globale, împingând-o spre benzinărie, în timp ce portiera din spate a Hummerului se

închise. Gărzile erau înarmate şi păreau că vor să iasă din maşină. Buck ştia că nu se putea feri de gloanţe, aşa că băgă Hummerul în marşarier, acceleră la maximum, iar vehiculul uriaş urcă pe mormanul de resturi de lângă uşă. Buck se opri în vârful lui, se legănă la trei metri şi jumătate deasupra urmăritorilor lor. Scoase vehiculul din marşarier şi, când oamenii Comunităţii Globale înţeleseră că maşina se pune în mişcare, lăsară jos armele şi fugiră. Hummerul căzu aproape vertical, izbind capota celeilalte maşini, făcându-i anvelopele din faţă să explodeze. Motorul împroşcă apă şi vapori, iar Buck putea spune că scosese din circulaţie o maşină a Comunităţii Globale.

În loc să se uite după gărzi, merse înapoi doi metri, îndreptă volanul şi porni cu viteză în noapte. Zeke reuşise cumva să închidă portiera din spate, însă nici el şi nici Buck nu avuseseră timp să îşi pună centura de siguranţă. Cum Hummerul hurducăia peste câmp cu viteză mare, cei doi bărbaţi fură aruncaţi ca nişte păpuşi din cârpe, şi se loviră cu capul de plafonieră, şi cu umerii de portiere.

Buck frână.

– Ce e? întrebă Zeke.

– Pune-ţi centura!

Amândoi îşi prinseră centurile şi porniră din nou. Nu trecură nici cinci minute şi Buck găsi un drum care să-i ducă înapoi în Chicago. Cerul din urma lor trecea de la noapte la zi, arătând ca o minge uriaşă de văpaie. Câteva secunde mai târziu, şocul legăna iar maşina. Cu adrenalina încă în sânge, Buck ştia cât de aproape de moarte fuseseră.

Zeke, râzând ca un copil, se tot întorcea în scaun şi se uita la orizontul ca para focului.

– Ei bine, spuse el, râzând pe înfundate, asta a fost, cam tot!

OPT

Mac şi Abdullah stăteau pe scaune în salonul de spital al lui David cu nişte feţe morocănoase şi vorbeau în şoaptă:

– Treizeci de zile? repeta Mac. Greu de crezut.

– Nu e cale să mai stăm pe aici, spuse Abdullah. Locul ăsta n-o să-mi lipsească. Ei bine, în unele zile, o să-mi lipsească.

– Eu ştiu că o să-mi lipsească, zise David, care devenea foarte atent de câte ori auzea paşi pe coridor. Din interior putem face atât de multe lucruri pe care ne va fi imposibil să le facem de afară.

Mac oftă, ca un bătrân obosit.

– David, poate că o să-ţi pară o linguşeală, dar ştii că nu aş face aşa ceva dacă ai fi în locul Potentatului. Amândoi ştim că poţi face minuni cu tehnologia. Însănătoşeşte-te şi fă tot ce trebuie ca să poţi urmări ce se petrece aici din orice colţ al pământului. Crezi că e posibil?

– Teoretic este, răspunse David. Dar nu va fi uşor.

– Cumva, ai reuşit să pui microfoane pe aici. De ce nu poţi avea acces la computerele de aici, aşa cum ai făcut cu clădirea aia din Chicago, în care, probabil, vom ajunge cu toţii?

David ridică din umeri.

– Este posibil. Nu-mi imaginez că mă voi reface psihic pentru a mă ocupa de asta. Nu fără Annie. David surprinse schimbul de priviri dintre Mac şi Abdullah. Ce este? întrebă el. Îmi ascundeţi ceva?

Mac clătină din cap.

– Suntem doar la fel de îngrijorați ca și tine. Nu are nici o logică. E de necrezut ca ea să nu anunțe unde este, dacă ar avea posibilitatea. Se opri, iar ochii îi sclipiră. Doar dacă nu s-a încuiat iar în magazia aia.

David nu se putu abține să nu râdă. Annie era unul dintre cei mai disciplinați angajați pe care îi avusese vreodată, însă o ispravă care nu-i stătea în fire avea să o urmărească toată viața.

Felul în care Hannah Palemoon ciocăni în ușa pe jumătate deschisă îi spuse lui David mai mult decât voia să știe. I se urcase un nod în gât. Mac se ridică, iar David încuviință din cap spre el.

– Intră, zise Mac.

David încercă să ignore cutiuța gofrată din mâinile lui Hannah și căută, cu disperare, o urmă de optimism pe chipul ei. Asistenta se apropie încet și așeză cutia la picioarele lui David.

– Îmi pare rău, spuse ea, iar David simți că e la un pas de colaps.

Durerea, oboseala dispăru; fu copleșit de jale și de sentimentul unei pierderi insuportabile. Gemu, își strânse pumnii sub bărbie, se întoarse cu spatele la prietenii săi, răsucindu-se pe o parte, își trase genunchii în sus, făcându-se covrig.

– Fulgerată? Întrebarea răzbi cu greu din gâtul sugrumat.

– Da, șopti Hannah. Nu a avut dureri.

„Îți sunt recunoscător pentru asta, zise David în gând. Cel puțin nu a suferit."

– David, spuse Mac cu glasul înecat, eu și Smitty vom fi afară...

– V-aș fi recunoscător dacă ați rămâne, reuși David să articuleze și îi auzi așezându-se la loc.

– Am aici câteva dintre lucrurile ei personale, spuse Hannah. David încercă să se ridice, însă simțea amețeala blestemată. Este vorba doar despre poșetă, telefon, bijuterii și pantofi.

În cele din urmă, David reuși să se ridice în șezut și puse cutia între genunchi. Simți miros de ars. Telefonul se topise pe

alocuri. Unul din pantofi avea găuri provocate de arsură la călcâi și la degete.

– Trebuie să o văd, îngăimă el.

– Nu ți-aș recomanda, spuse Hannah.

– David, nu face asta, îl îndemnă Mac.

– Trebuie! Nu este moartă cu adevărat și nici nu va fi vreodată dacă nu voi ști sigur asta. Astea sunt lucrurile ei, însă pe ea ai văzut-o, Hannah?

Asistenta încuviință din cap.

– Dar tu nu o cunoști. Ai mai văzut-o vreodată?

Hannah clătină din cap.

– Nu, din câte știu. Însă, David, nu știu cum să spun asta. Dacă tânăra de la morgă ar fi prietena mea cea mai bună, nu aș recunoaște-o.

David începu iar să suspine și împinse cutia la capătul patului, clătinând din cap, presându-și cu degetele, ușor, tâmplele, fierbinți la atingere.

– Știți că a fost prima mea iubire?

Nu răspunse nimeni.

– Am mai avut prietene înainte, dar – își duse mâna la gură – ea era iubirea vieții mele.

Mac se ridică și îl puse pe Abdullah să închidă ușa. Trase perdeaua în jurul patului, închizându-se toți patru acolo, în lumina albă, slabă. Mac puse, încet, mâna pe umărul lui David. Abdullah îi atinse genunchiul, iar Hannah îl apucă de piciorul înfășurat în cearșaf.

– Doamne, șopti Mac, a trecut vremea în care întrebam de ce se petrec astfel de lucruri. Știm că zilele ne sunt numărate și că suntem aleșii tăi. Nu înțelegem asta. Nu ne place. Și ne este greu să acceptăm. Îți mulțumim că Annie nu a suferit, și aici vocea i se sugrumă. O invidiem că este cu tine, dar ne este dor de ea, iar o parte din David, care nu va putea fi înlocuită niciodată, a fost sfâșiată. Avem în continuare încredere în tine și vrem să fim în slujba ta atâta vreme cât ne permiți. Îți cerem doar să fii alături de David acum, mai mult decât înainte, să îl

ajuți să se vindece, să meargă mai departe și să îndeplinească voia ta.

Mac nu mai putea continua. Abdullah spuse:

– Ne rugăm în numele lui Isus.

– Vă mulțumesc, zise David, și se întoarse iar cu spatele. Vă rog să nu plecați încă. Întins pe pat, cu prietenii în jurul lui, în spatele perdelei, își dădu seama că nu se vor organiza funeralii oficiale pentru Annie și chiar dacă s-ar fi făcut – pentru că era angajată – ar fi trebuit să se comporte ca un superior sobru, nu ca un iubit îndurerat. Când fusese obligat să părăsească acest loc, nu voise să reflecteze asupra relației lor și să trezească suspiciunea celor pe care ea îi cunoștea sau cu care își petrecuse timpul.

Auzi cum perdeaua era trasă din nou. Hannah puse cutia sub pat, iar Mac și Abdullah se așezară pe scaunele lor.

– Trebuie să dormi, spuse Hannah. Vrei să-ți aduc ceva?

El clătină din cap.

– Îmi pare rău, Hannah, dar chiar trebuie să merg să o văd. Poți să îmi scoți perfuzia și să mă ajuți să cobor?

Era gata să refuze, însă David observă o sclipire în ochii ei.

– Ești sigur? îl întrebă.

– Da.

– Nu va fi ușor.

– Ce vei face?

– Voi aduce un scaun cu rotile și voi lua perfuzia cu noi.

Zeke purta hainele sale tipice când Buck îl prezentă membrilor Armatei Pătimirilor din noua locuință de refugiu și lui Tsion.

– Când se întoarce șeful, te vom face membru cu drepturi depline, spuse Buck. Între timp, găsește-ți un loc și ia-ți ce îți trebuie ca să te instalezi, simte-te ca acasă și fii parte a familiei noastre.

– Negreșit, zise Tsion, și-l îmbrățișă pe tânărul durduliu.

Purtând ghete de motociclist, negre, cu talpă groasă, și vârf pătrățos, blugi negri, tricou negru pe sub o vestă neagră, din

piele, Zeke era în contrast izbitor cu rabinul în pulover, pantaloni din catifea reiată, pantofi cu talpă subțire.

– Bine ai venit și Dumnezeu să te binecuvânteze!

Zeke era stângaci și timid și, în timp ce dădea mâna cu cei prezenți și-i îmbrățișa, stătea cu ochii în podea și răspundea mormăit. În scurt timp însă, începu să exploreze, să despacheteze, să mute un pat, să-și aranjeze lucrurile. O oră mai târziu, reveni în cartierul general lângă lifturi.

– Locul ăsta este chiar în centrul orașului, spuse el.

– La propriu, zise Leah, evident amuzată de bărbatul care, cândva, îi schimbase complet înfățișarea și îi dăduse o nouă identitate.

Zeke se uita la ea, iar Buck avu impresia că el nu înțelesese la ce se referise ea, fiindu-i teamă să recunoască acest lucru. Parcă pentru a-și ascunde încurcătura și pentru a schimba subiectul, Zeke căută în buzunarele de la spate și în cel de la vestă după un teanc de bancnote de câte douăzeci de *nick*, pe care le trânti, cu zgomot, pe masă.

– Intenționez să-mi plătesc cazarea, spuse el. Pun ăștia aici, în vas.

– Poate vrei să aștepți până devine totul oficial, zise Buck. Rayford va ajunge aici mâine-noapte și...

– A, în regulă. Considerați-i o donație, chiar dacă se va vota împotriva mea, voi fi dat afară sau altceva.

– Nu cred că se va întâmpla așa ceva, spuse Chloe, ținându-l pe micuțul Kenny pe umărul ei, și bătându-l ușor pe spate.

– Ah! zise Zeke încet, observând copilul. Se apropie și puse mâna cu grijă pe spatele lui Kenny. Îmi dai voie?

– Da, răspunse Chloe. Ești curat pe mâini?

Zeke se opri și se uită la palmele sale.

– Trebuie să fiu, având în vedere munca mea. Nu pot să murdăresc actele noi. Mâinile par murdare pentru că lucrez cu motoare și alte chestii, dar sunt doar pătate.

Își îndoi genunchii în fața lui Chloe și puse ușor mâna sa cărnoasă pe spatele lui Kenny. Degetele lui aproape că îl

cuprindeau de la un umăr la altul. Mângâie părul mătăsos al copilului.

– Stai jos ca să-l poți ține în brațe, îi spuse Chloe, sub privirile tuturor.

Pe Buck îl amuza în special Chaim, ai cărui ochi se umplură de lacrimi.

– Vrei să-l iei și tu în brațe? șopti Buck.

– A trecut mult timp, șopti Chaim, străduindu-se să se facă înțeles. Ar fi un privilegiu.

Kenny adormi trecând de la unul la altul, chiar și în brațele lui Tsion. El fu ultimul și i-l dădu repede înapoi lui Chloe, copleșit.

– Copiii mei erau adolescenți când... când au..., dar amintirile...

– Trebuie să identificăm un cadavru, spuse Hannah Palemoon, împingând scaunul cu rotile al lui David și trăgând suportul cu perfuzia după ei în morgă.

– Înregistrați-vă, zise o bătrână plictisită.

– Lasă, o îndemnă Hannah. Sistemul nu a fost actualizat de câteva zile. Oricum nu o să verifice nimeni.

Femeia se strâmbă.

– Mai puțină treabă pentru mine, zise femeia. Eu doar completez.

Lui David începu să-i bată inima tare, în timp ce Hannah împingea scaunul cu rotile printre șirurile de cadavre, cât vedeai cu ochii – pe tărgi, în frigiderele de pe margini, înfășurate în cearșaf din cap până în picioare, unul lângă altul pe podea.

– Nu e printre ei, nu-i așa?

– În sala următoare, după colț.

Hannah îl conduse până la un cadavru acoperit, așezat pe un pat. David trase adânc aer în piept, tremurând din toate încheieturile. Hannah ridică cearșaful de pe unul din picioare și se uită la eticheta care atârna de un deget, ca să se asigure că era cadavrul pe care îl căutau.

– Ești sigur că vrei să faci asta?

Încuviință, deși nu mai era la fel de sigur.

Ea îi arătă eticheta legată cu o sârmă subțire de degetul mare de la picior. Pe el era scris numele lui Annie, gradul, codul numeric, data nașterii și cea a morții. Piciorul era umflat și decolorat, însă era al ei cu certitudine. David întinse mâinile să-l strângă și fu surprins de rigiditatea și de răceala lui.

Pantoful din celălalt picior fusese ars de trăsnet. David trase cearșaful de pe el, ignorând-o pe Hannah, care își drese glasul și spuse:

– Ă, David...

El se dădu îndărăt când văzu rănile provocate de trăsnet. Călcâiul era larg despicat, iar degetul mare sfârtecat. Îi acoperi piciorul și lăsă capul în jos.

– Ești sigură că nu a simțit nimic?

– Foarte sigură.

– Fortunato a primit împuternicirea să coboare focul din cer asupra celor care nu se închinau statuii.

– Știu.

– Aș fi putut fi trăsnit cu ușurință.

– Și eu.

– De ce ea?

Hannah nu răspunse. David încercă să pună scaunul cu rotile în mișcare intenționând să ajungă celălalt capăt al patului pe care era cadavrul. Perfuzia i se întinse.

– Lasă-mă pe mine, zise Hannah, și îl împinse încet. Când ridică mâna să apuce cearșaful, Hannah se întinse peste umărului său și îi puse o mână pe antebraț. Poate vrei să îi vezi doar fața, îi spuse. A suferit traume craniene severe.

El ezită.

– David? Nu știu din ce motiv nu i-a închis nimeni ochii. Am încercat, însă cu trecerea timpului și cu instalarea *rigor mortis*... ei bine, o să rămână pe seama unui antreprenor de pompe funebre să facă asta.

El încuviință din cap, respirând greu. Inima îi bătea nebunește și când reuși să-și controleze din nou respirația, ridică cearșaful

şi îl dădu la o parte până la gâtul ei, având grijă să nu se uite mai jos. Trase încă o dată adânc aer în piept şi îi privi ochii.

Pentru o clipă, nu o recunoscu. Privirea era fixată într-un punct aflat la milioane de kilometri distanţă, faţa era umflată şi vânătă. Arsurile de pe urechi şi de pe gât marcau locurile unde fuseseră colierul şi cerceii.

O privi mult timp, iar Hannah spuse până la urmă:

– Bine?

David clătină din cap.

– Vreau să mă ridic în picioare.

– Nu e spre bine tău.

– Ajută-mă.

Ea deplasă suportul perfuziei în jurul scaunului, ca să-l plaseze mai aproape de el.

– Foloseşte-l ca să te sprijini. Dacă sala începe să se învârtă cu tine, aşază-te. Începe?

Hannah blocă rotilele scaunului şi îi puse o mână pe spate, ghidându-l în timp ce David se ridica. El se sprijini cu mâna stângă de braţul scaunului, iar cu cea dreaptă se prinse de suport.

În sfârşit, se ridică şovăind; Hannah ţinea în continuare mâna pe spatele lui; David atinse cu mâna liberă obrazul lui Annie. În ciuda faptului că era ţeapăn şi rece, îşi imagină că ea putea să-i simtă mângâierea. Se aplecă peste ea până când văzu dincolo de un smoc de păr ridicat în frunte. În spatele ei era o gaură de mărimea unei monede de argint de un dolar, prin care i se vedea creierul.

David clătină din cap şi se aşeză. Nu voia să se gândească la dezastrele produse asupra organelor sale vitale de trăsnetul care îi străbătuse trupul. Acum o credea pe Hannah, care spunea că Annie nu a ştiut ce a lovit-o.

Hannah veni cu scaunul lui David la picioarele patului. El stătea cu capul în mâini, incapabil să mai plângă. O auzi pe Hannah aşezand la loc cearşaful, cu grijă, peste trupul lui Annie, de parcă ar mai fi fost în viaţă; i se păru un gest plin de atenţie.

În timp ce îl scotea de acolo, îi mulțumi în șoaptă.

– Mi-ar fi plăcut să o cunosc, spuse Hannah.

Rayford îi pusese la curent pe Buck, Chloe și Tsion cu cele petrecute cu o seară în urmă, așa că atunci când telefonul sună în zori în Montana și îl trezi, se gândi că era unul dintre ei. Întinse mâna după el ca să răspundă, însă nu telefonul lui mobil suna, ci telefonul din cameră. Nu comunicase nimănui acel număr, așa că cine putea fi? Recepția? Venise cineva după ei? Să se prezinte ca Rayford Steele sau ca Marvin Berry?

În nici un fel, se hotărî.

– Alo?

– Ray, zise Hattie, sunt eu. Sunt trează, mi-e foame și vreau să pornim la drum. Voi?

El mormăi și se uită spre celălalt pat. Albie dormea profund.

– Ești prea matinală pentru mine, răspunse el. Sunt adormit, în pat, nu mi-e foame și nu are nici un rost să plecăm atât de devreme pentru a ajunge la Kankakee înainte de lăsarea întunericului. Nu ne putem întoarce în locuința de refugiu decât după aceea.

– Oh, Rayford! Haide! M-am plictisit. Și sunt moartă, îți amintești? Am nevoie de o nouă identitate. Mă simt așa de liberă, cum nu m-am mai simțit de ani de zile, mulțumită vouă! Ce-ai zice de un mic dejun?

– Nu putem să atragem atenția prea mult sau să ne afișăm în public.

– Chiar ai de gând să te culci la loc?

– La loc? Nici nu m-am trezit.

– Vorbesc serios.

– Nu, probabil că nu. Oricum, cineva din camera vecină e treaz și face gălăgie.

Ea ciocăni în perete.

– Și o să fac gălăgie în continuare până voi avea companie la micul dejun.

– În regulă, fată moartă. Lasă-mă douăzeci de minute.

– Voi fi în fața ușii tale în cincisprezece.

– Atunci o să aştepţi cinci minute.

Rayford se bucură că nu îl trezise pe Albie cât făcuse duş şi se îmbrăcase. Trase cu ochiul pe fereastră şi nu văzu nimic şi pe nimeni. Pe vizor o văzu pe Hattie întinzându-se la soare, dincolo de umbra pe care o făcea culoarul de la al doilea etaj. Se uită pe furiş prin perdea. Nu mai era nimeni altcineva.

Rayford ieşi din cameră, iar Hattie aproape că se năpusti spre el.

– Lasă-mă să văd, lasă-mă să văd! zise ea, privindu-l cu atenţie. Pot să îl văd pe al tău! Asta înseamnă că şi tu poţi să-l vezi pe al meu! Îl vezi?

Ochii lui încă se mai adaptau la lumina soarelui, însă, în timp ce ea îl trăgea din umbra de la uşă. Genunchii i se înmuiară şi aproape se prăbuşi.

– Ah, Hattie! zise, întinzând mâna spre ea. Ea îi sări în braţe şi îl strânse de gât atât de tare, încât fu nevoit să o împingă la o parte, ca să poată respira.

– Al meu seamănă cu al tău? întrebă ea.

El râse.

– De unde să ştiu eu? Nu ne putem vedea propriul semn. Însă al tău arată la fel ca al celorlalţi la care l-am văzut. Merită să-l trezim pe Albie pentru asta.

– Este îmbrăcat?

– Desigur. De ce?

– Lasă-mă pe mine.

Rayford descuie uşa, iar Hattie năvăli înăuntru.

– Albie, trezeşte-te, somnorosule!

El nu se clinti.

Se aşeză pe pat, lângă el şi îl scuturâ. Albie mormăi.

– Haide, Albie! Soarele a răsărit de mult!

– Cum? spuse el, ridicându-se. Ce e în neregulă?

– Nimic nu va mai fi vreodată în neregulă! răspunse ea, luându-i faţa în mâini şi să se uite, cu privirea sa înceţoşată, la ea. Mă mândresc cu semnul meu!

NOUĂ

Buck se trezi în zori şi trecu, pe rând, pe la toţi. Zâmbi la vederea spaţiului care îi revenea lui Zeke şi se bucură că era particular. Zeke lucrase până după miezul nopţii pentru a-şi aranja camera, a-şi instala calculatorul şi restul echipamentului. Sforăise tare, însă când Buck trase cu ochiul, îl văzu pe Zeke pe podea, lângă pat. „Fiecare cu ale lui."

Uşa lui Leah era închisă şi încuiată. Se culcase târziu, pentru că stătuse la telefon cu Ming Toy, care se întorsese la Buffer, înnebunită pentru că părinţii ei aveau de gând să stea în Noul Babilon până când fratele ei îşi găsea un loc de muncă în Comunitatea Globală.

Chloe stătuse la calculator după ce se culcase Kenny şi se ocupase de coordonarea cooperativei internaţionale. A îndemnat zecile de mii de membri să aştepte următorul mesaj al lui Tsion, în care acesta plănuia să discute despre importanţa pregătirii lor pentru momentul în care edictul de vânzare/ cumpărare va intra în vigoare. De asemenea, urma să le ceară piloţilor şi şoferilor voluntari să aducă avioane mici şi vehicule în Israel pentru o misiune secretă.

Doar doi membri ai Armatei Pătimirilor lucrau. Chaim stătea aplecat deasupra unui teanc de cărţi, unele deschise, pe care i le recomandase Tsion. Ridică privirea, iar ochii îi scânteiară când Buck îşi vârî capul în camera lui. Acesta părea să-i înţeleagă mai bine decât ceilalţi vorbirea deficitară.

– Domnişoara Rose, roşcata, spuse Chaim.

– Leah.

– Da, este asistentă medicală.

Buck încuviință din cap.

– Mi-a spus că poate să îmi scoată firele când voi fi pregătit. Ei bine, sunt mai mult decât pregătit. Un bărbat de vârsta mea nu poate să slăbească atât de mult într-un timp atât de scurt. Și vreau să pot vorbi bine!

– În rest, cum merge?

– La trupul meu te referi? Sunt bătrân. Am supraviețuit unei prăbușiri cu avionul. Trebuie să mă plâng? Cameron, clădirea aceasta este un dar de la Dumnezeu! Ce lux! Dacă trebuie să trăim în exil, să ne stabilim aici. Iar ceea ce mi-a dat să citesc tânărul Tsion, ei bine... Îi spun tânăr pentru că mi-a fost student cândva, știi asta. Uneori, Cameron, Scriptura este ca o oglindă urâtă pentru mine, care îmi arată neîncetat sufletul pierdut. Dar apoi mă bucur de mântuire, de mântuirea *mea*. Povestea lui Dumnezeu, istoria acestor oameni, totul prinde viață în fața ochilor mei.

– Nu ai uitat să mănânci?

– Nu mănânc. Beau. Ah! Dar da, mulțumesc de întrebare. Acum beau în numele adevărului lui Dumnezeu.

– Continuă.

– Ah, așa voi face! Apropo, te-a căutat Tsion. A dat de tine?

– Nu. Mă duc la el acum.

Buck urcă un etaj și îl găsi pe doctorul Ben-Judah tastând de zor. Nu vru să-l deranjeze, însă probabil că rabinul îl auzise. Fără să-și ridice privirea sau să încetinească, i se adresă:

– Cameron, tu ești? Am atâtea de făcut. Voi fi ocupat toată ziua, mi-e teamă. Așa întunecate cum sunt zilele, bucuria mea este totală. Profeția se îndeplinește cu fiecare clipă. Ai văzut ce a făcut Maestrul Zeke pentru mine? Prețios băiat!

Buck se uită încă o dată. În afară de calculator, erau încă două laptopuri legate în rețea, așezate de o parte și de cealaltă a rabinului.

– Nu mai trec de la un program la altul, zise el. Am Biblia pe unul, comentariile pe celălalt. Iar la mijloc, le scriu oamenilor!

– Te bucuri că te-ai întors la treabă?

– Nici nu-ți poți imagina!

– Atunci nu te reţin.

– Nu, nu! Intră, Cameron. Am nevoie de tine. În cele din urmă se opri din lucru şi dădu comanda de tipărire. Foile începură să se aşeze unele peste altele, tipărite, în imprimantă. Tsion se răsuci în scaun. Ia loc, te rog! Trebuie să fii primul meu cititor astăzi.

– Aş fi onorat, însă...

– Mai întâi, spune-mi. Ce veşti ai de la fraţii şi surorile noastre?

– Puţine. De la David Hassid nu am mai primit nici o veste, decât prin intermediul lui Rayford, de la învierea lui Carpathia.

– Şi atunci ce ai aflat?

– Doar că Ray şi Albie au reuşit cu greu să-l mobilizeze. Aveau nevoie de el ca să le deschidă drumul spre locul în care se afla Hattie Durham, pentru a o scoate din mâinile Comunităţii Globale. Probabil că el a citit mesajele lor în ultima clipă, pentru că au primit ce le-a trebuit şi şi-au dus la bun sfârşit misiunea.

Tsion încuviinţă din cap, ţuguindu-şi buzele.

– Slavă Domnului, spuse el încet. Deci ea se întoarce la noi?

– În seara asta. Îi aşteptăm pe Ray, pe Albie şi pe Hattie după lăsarea întunericului.

– Am să mă rog pentru siguranţa lor. Şi trebuie să continuăm să ne rugăm pentru ea, bineînţeles. Dumnezeu mi-a dat povara grijii ei.

Buck clătină din cap.

– Şi mie, Tsion. Dar dacă a părut vreodată o cauză pierdută...

– Cauză pierdută? Cameron, Cameron! Noi doi am fost cauze pierdute! Cu toţii am fost. Ce candidat a avut mai puţine şanse decât Chaim? L-am implorat mereu, însă cine ar fi crezut că, până la urmă, va deveni creştin? Eu, unul, nu. Să nu renunţăm în cazul domnişoarei Durham.

– A, eu nu am renunțat.

– Cu credință în Dumnezeu, totul este posibil. Te-ai uitat mai îndeaproape la tânărul pe care l-ai adus cu tine aseară?

– La Zeke? Da.

– Este clar că nu a fost un băiat care obișnuia să meargă la biserică. Este așa de încântător, de strălucit! Timid, rușinos, needucat. Aproape analfabet. Dar ce spirit plăcut, blând! Ce inimă de slujitor! Și, a, ce minte! I-ar lua următorii trei ani și jumătate să citească una dintre multele cărți pe care Chaim le va termina până mâine, dar are o aplecare spre chestiile tehnice, pe care eu nu le-aș putea învăța într-o viață.

Buck își puse palmele pe șolduri și se ridică.

– Nu te mai reții.

– A, nu tu mă reții! Gura mea mă reține. Dacă nu ești prea ocupat, mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Buck se așeză, iar Tsion îi înmână teancul de foi din imprimantă.

– Am multe pagini, dar am nevoie de o primă impresie. Nu voi trimite ceea ce am scris până nu mă voi asigura că sună bine.

– Întotdeauna sună bine, Tsion. Dar mi-ar face plăcere să fiu primul care le citește.

– Atunci, dă-i drumul! Am să încerc să țin pasul cu tine. Și, dacă încep iar să vorbesc, ia-ți libertatea de a mă pune la punct.

„Nu o să vină vreodată ziua asta", se gândi Buck. Atinse ușor hârtiile și se rezemă de spătar, ca să citească. Din când în când, Tsion tipărea următoarele pagini, iar Buck le lua, fără tragere de inimă, din imprimantă, dar pe măsură ce citea, se ridica în picioare, se așeza din nou, se plimba prin cameră. În tot acest timp, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că Tsion Ben-Judah era printre ei și pentru mintea lui incredibilă.

Către: Iubiții sfinți ai Pătimirilor din cele patru colțuri ale pământului, care cred într-unul Dumnezeu Iehova cel adevărat, și în Fiul său cel neasemuit, Isus Hristos, Mântuitorul și Domnul nostru.

De la: Slujitorul vostru, Tsion Ben-Judah, binecuvântat de Dumnezeu cu responsabilitatea şi cu extraordinarul privilegiu de a vă învăţa Cuvântul lui Dumnezeu din Biblie, sub puterea Duhului Sfânt.

Referitor la: Zorii Marii Pătimiri

Dragi fraţi şi surori întru Hristos,

Cum se întâmplă de cele mai multe ori când mă aşez să vă scriu, mă încearcă atât bucuria, cât şi amărăciunea, încântarea, dar şi cumpătarea. Iertaţi-mă că a trecut atât timp de la ultimul meu mesaj către voi şi mulţumesc fiecăruia pentru grija pe care mi-o purtaţi. Eu şi camarazii mei suntem bine şi îi mulţumim lui Dumnezeu pentru noua bază. Nu uit niciodată să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru miracolul tehnologiei care îmi permite să vă scriu tuturor, oriunde v-aţi afla în lume.

Deşi v-am cunoscut personal doar pe câţiva dintre voi şi de-abia aştept să vă văd într-o bună zi, fie în împărăţia eternă, fie în ceruri, simt că s-au creat legături familiale prin împărtăşirea cu regularitate a bogăţiilor Scripturii pe această cale. Vă mulţumesc pentru rugăciunile voastre necontenite prin care cereţi ca eu să rămân sincer şi devotat vocaţiei mele, şi să fiu sănătos pentru a continua atât timp cât Tatăl Însuşi mă va ţine în viaţă.

Îi rog pe aceia dintre voi care v-aţi oferit să traduceţi aceste cuvinte în limbi pe care programul de conversie automată nu le acoperă să faceţi acest lucru fără întârziere. Pentru că nu v-am mai putut scrie de câteva zile, presimt că acest mesaj va fi mai lung decât de obicei. De asemenea, ca de obicei, în acele regiuni în care calculatoarele sau sursele de energie sunt puţine, iar acest mesaj este reprodus în copii tipărite, îi rog pe cei responsabili să se ocupe de acest lucru fără remuneraţie, însă fiecare cuvânt tipărit să fie identic cu originalul.

Slavă Domnului pentru vestea că am depăşit de mult un miliard de cititori. Ştim că sunt şi mulţi fraţi şi multe surori întru credinţă care nu au calculatoare şi nu pot citi aceste cuvinte. Şi, deşi sistemul mondial actual neagă aceste cifre, noi le considerăm adevărate. Sute de mii de oameni ni se alătură zilnic şi ne rugăm lui Dumnezeu să vorbiţi şi altora despre familia noastră.

Am trecut prin atât de multe împreună! Spun asta fără să mă laud cu altceva decât cu slava lui Dumnezeu cel Atotputernic:

în timp ce m-am străduit să vă fac înțeles Cuvântul Adevărului, s-a dovedit că Dumnezeu Însuși a vorbit prin mine în repetate rânduri. Timp de secole, savanții nu au reușit să înțeleagă pasajele misterioase din Biblie, iar cândva m-am numărat și eu printre ei. Limba părea de neînțeles, mesajul, ascuns și evaziv, sensurile, aparent figurate și simbolice. Și totuși, atunci când am început un studiu amănunțit și complet al acestor pasaje, cu inima și mintea deschise, parcă Dumnezeu mi-ar fi dezvăluit ceva ce mi-a luminat mintea.

Descoperisem, printr-o abordare strict academică, faptul că aproape o treime din Biblie (atât din Vechiul, cât și din Noul Testament) constă din pasaje profetice. Nu puteam înțelege de ce Dumnezeu le-a inclus, de vreme ce nu voia ca ele să fie pe înțelesul copiilor săi.

Dacă profețiile mesianice erau destul de clare și, într-adevăr, m-au condus la Isus, singurul care le putea îndeplini, pentru restul pasajelor profetice m-am rugat lui Dumnezeu cu stăruință să-mi dezvăluie cheia înțelegerii lor. El mi-a răspuns la rugăciuni într-un mod indirect. Pur și simplu m-a făcut să iau cuvintele în sensul lor propriu, așa cum procedasem și cu restul Bibliei, cu excepția cazurilor în care contextul sau formularea indicau altceva.

Cu alte cuvinte, întotdeauna interpretasem literal un pasaj precum „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți" sau „Ci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea și voi să le faceți lor". Atunci de ce să nu interpretez la fel un verset în care se spune că Ioan Teologul a văzut un cal galben-vânăt? Da, am înțeles că acel cal reprezenta un simbol. Și totuși, în Biblie se spune că Ioan l-a văzut. Am luat aceste cuvinte în sensul literal, așa cum am procedat cu celelalte afirmații profetice (dacă nu se foloseau cuvinte precum „asemenea" sau altele care indicau în mod clar că erau simbolice).

Dragi prieteni, Scripturile mi s-au descoperit într-un mod pe care nu-l credeam niciodată posibil. Așa am știut că se apropie ruperea peceților și Judecățile Trâmbițelor, și am fost în stare să interpretez ce formă vor îmbrăca ele și chiar în ce ordine vor avea loc.

Așa am știut că vor veni Judecățile Cupelor și că ele vor fi mult mai rele decât cele dinaintea lor. Așa am știut că aceste

pedepse și încercări sunt mai mult decât judecăți ale unei lumi lipsite de sfințenie și necredincioase. Așa am știut că această perioadă a istoriei este o dovadă în plus a suferinței îndelungate, a bunătății iubitoare și a milei lui Dumnezeu.

Credincioși, am mai depășit o etapă. Sceptici – și știu că mulți dintre voi intrați pe această pagină, din când în când, ca să vedeți ce facem noi, credincioșii –, am depășit momentul subtilităților. Până acum, am fost direct în privința Scripturilor, însă am fost întru câtva precaut în privința conducătorilor actuali ai acestei lumi.

Nu mai este așa. Pentru că fiecare profeție din Biblie s-a împlinit până acum, pentru că liderul acestei lumi a propovăduit pacea în timp ce mânuia sabia, pentru că a murit de sabie și a înviat așa cum spuneau Scripturile și pentru că bărbatul care era mâna lui dreaptă a primit aceeași putere satanică, nu mai există nici urmă de îndoială:

Nicolae Carpathia, așa-numitul Excelență și Potentat Suprem al Comunității Globale, este atât anticreștin, cât și Antihristul însuși. Iar Biblia spune că Antihristul înviat este posedat de Satana. Leon Fortunato, la al cărui ordin a fost înălțată statuia Antihristului și care acum obligă pe toată lumea să i se închine, sub amenințarea cu moartea, este profetul cel mincinos al Antihristului. După cum se scrie în Biblie, el are puterea de a face statuia să grăiască și de a pogorî focul din cer pentru a-i ucide pe cei care refuză să i se închine.

Ce urmează? Iată acest pasaj profetic clar din Apocalipsa 13:11-18: „Și am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, și avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur. Și toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în fața ei. Și face pământul și pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

Și face semne mari, încât și foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor. Și amăgește pe cei care locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia și a rămas în viață. Și i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să omoare

pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei. Și ea îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Și numărul ei este șase sute șaizeci și șase."

Nu va mai trece mult timp până când toată lumea va fi obligată să îngenuncheze în fața lui Carpathia sau a statuii sale, să-i poarte numele sau numărul pe frunte sau pe mâna dreaptă, ori să înfrunte consecințele.

Care sunt consecințele? Aceia dintre noi care nu poartă ceea ce Biblia numește semnul fiarei nu vor putea să cumpere și să vândă legal. Dacă refuzăm în mod public semnul fiarei, vom fi decapitați. Atât timp cât cea mai mare dorință a mea este să trăiesc să văd Venirea Glorioasă a lui Isus, Domnul și Mântuitorul meu, la sfârșitul Marii Pătimiri (peste aproape trei ani și jumătate), ar putea exista un motiv mai important pentru care cineva să-și dea viața?

Multora dintre noi, de ordinul milioanelor, li se va cere să facă acest lucru. Pentru că ne trezește instincte de autoconservare străvechi și pentru că ne temem că, în acel moment, vom fi lipsiți de curaj, loialitate și credință, dați-mi voie să vă asigur încă o dată. Dumnezeul care vă cheamă la sacrificiul ultim vă va da și puterea de a-l îndura. Nimeni nu poate primi din întâmplare semnul fiarei. Este o decizie definitivă, care vă va condamna pentru totdeauna la eternitatea fără Dumnezeu.

În timp ce unii vor fi chemați să trăiască pe ascuns, să se ajute unul pe celălalt prin piețe private, alții vor fi prinși, vor fi scoși, târâți și decapitați în public; singurul antidot la aceasta este renunțarea la Hristos și primirea semnului fiarei.

Dacă sunteți deja credincioși, nu veți putea să îi întoarceți spatele lui Hristos, slavă Domnului. Dacă sunteți nehotărâți și nu vreți să mergeți cu mulțimea, ce veți face când veți fi puși să alegeți între semn și pierderea capului? Stărui astăzi pe lângă voi să credeți în Hristos, să-l primiți pe El și să acceptați protecția de sus.

Intrăm în cea mai sângeroasă perioadă a istoriei mondiale. Cei care primesc semnul fiarei vor suferi chinurile la care îi

va supune Dumnezeu. Cei care îl refuză vor fi martiri ai cauzei lui binecuvântate. Niciodată alegerea nu a fost atât de grea, de tranşantă.

Dumnezeu însuşi a dat un nume acestei perioade de trei ani şi jumătate. În Matei 24: 21-22, Isus spune: „Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi se vor scurta acele zile".

În toată relaţia lui Dumnezeu cu lumea, aceasta este cea mai scurtă perioadă cunoscută şi totuşi ei i se acordă cel mai amplu spaţiu în Scriptură în comparaţie cu alte perioade, excepţie făcând viaţa lui Hristos. Deşi profeţii evrei s-au referit la această perioadă ca la un timp al „răzbunării Dumnezeului nostru" pentru suferinţele profeţilor şi ale sfinţilor de-a lungul secolelor, este şi un timp al milei. Dumnezeu aplică măsuri extreme pentru a reduce timpul de luare a hotărârii pentru bărbaţi şi pentru femei înaintea venirii lui Hristos pentru a-şi instaura împărăţia pe pământ.

În ciuda faptului că aceasta este, în mod clar, cea mai groaznică perioadă a istoriei, este şi un act milostiv al lui Dumnezeu, de a da cât mai multor suflete posibilitatea de a-şi pune credinţa în Hristos. Ah, oameni, noi suntem armata lui Dumnezeu şi avem o misiune foarte mare într-un timp scurt! Să o îndeplinim cu voinţă, cu râvnă şi cu curajul pe care numai El ni-l dă. O mulţime de suflete pierdute au nevoie să fie salvate, iar noi deţinem adevărul.

Poate că este greu să recunoşti milostenia lui Dumnezeu atunci când urgia lui este atât de năprasnică. Vai celor care cred minciuna că Dumnezeu este numai „iubire". Da, este iubire. Iar faptul că l-a dăruit pe fiul său, Isus, spre sacrificiu pentru păcatele noastre este cea mai mare dovadă a acestei iubiri. Dar Biblia mai spune şi că Dumnezeu este „sfânt, sfânt, sfânt". Este drept şi este un Dumnezeu al dreptăţii; nu stă în firea Lui să lase păcatul nepedepsit.

Ne-am angajat într-o mare bătălie mondială cu Satana pentru sufletele oamenilor. Să nu credeţi că merg voios în prima linie cu acest adevăr, fără să înţeleg puterea celui rău. Dar mi-am pus credinţa şi nădejdea în Dumnezeul din ceruri, în Dumnezeul cel mai presus de toţi dumnezeii, printre care nu există altul ca el.

În Scriptură se spune clar că atât profetul, cât și profeția pot fi verificate. Nu pretind că sunt profet, însă cred profețiile. Dacă ele nu sunt adevărate și nu se împlinesc, atunci sunt un mincinos, Biblia este o născocire, iar noi suntem complet neajutorați. Însă, dacă Biblia este adevărată, atunci ceea ce urmează este profanarea templului din Ierusalim de către însuși Antihristul. Aceasta este o profeție făcută de Daniel, de Isus, de Paul și de Ioan.

Frații și surorile de sânge evreiesc, pe care sunt mândru că îl am și eu, vor afla cu teamă că această profanare va însemna sacrificarea unui porc pe altarul sacru, blasfemie, declarații defăimătoare despre Dumnezeu și Mesia, precum și o negare a învierii Lui.

Dacă sunteți evrei, dacă încă nu sunteți convinși că Isus Hristos din Nazaret este Mesia și dacă ați fost înșelați de minciunile lui Nicolae Carpathia, poate că vă veți răzgândi atunci când va încălca învoiala cu Israelul și-și va încălca garanția siguranței.

Dar el nu face favoritisme. Pe lângă faptul că îi va insulta pe evrei, va ucide oameni care cred în Isus.

Dacă aceasta nu se va întâmpla, spuneți-mi eretic sau nebun și căutați speranța în altă parte decât în Sfânta Scriptură.

Vă mulțumesc pentru răbdare și pentru privilegiul binecuvântat de a comunica din nou cu voi. Dați-mi voie să închei într-o notă optimistă. Următorul meu mesaj va avea ca subiect diferența dintre cartea vieții și cartea vieții Mielului, precum și despre însemnătatea lor pentru noi. Până atunci, puteți fi siguri că, dacă sunteți credincioși și v-ați pus speranța și încrederea în lucrarea lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor și pentru viața eternă, numele vostru este în cartea vieții Mielului.

Și nu va putea fi șters niciodată.

Până la următoarea noastră întâlnire, vă binecuvântez în numele lui Isus. Fie ca El să vă binecuvânteze, să vă țină la El, să vă lumineze și să vă dea pace!

Când își ridică ochii umezi din foi, Buck fu surprins să constate că Tsion ieșise din cameră, fără ca el să fi băgat de seamă. În ciuda faptului că mesajul rabinului era lung, Buck știa

că și ceilalți cititori îl vor primi bucuroși și vor sorbi fiecare cuvânt, dacă erau la fel de însetați de adevăr ca el. Și deosebirea dintre cartea vieții și cartea vieții Mielului? Nu auzise niciodată de așa ceva și abia aștepta să afle mai multe.

Se ridică în picioare și se întinse, cu hârtiile în mână. Când plecă, văzu un bilet pe ușă. „Cameron, orice observație este bine-venită. Dacă tu consideri acceptabil mesajul, poți să îl postezi pe internet."

Poate că părea ceva lipsit de importanță, însă pentru Buck era o onoare deosebită. Se grăbi spre calculatorul lui Tsion, mișcă mouse-ul fără fir ca să facă screen saver-ul să dispară și, încântat, atinse tasta care trimitea mesajul lui Tsion către audiența sa mondială.

Rayford se oferi să-l înlocuiască pe Albie și pilotă avionul de vânătoare înapoi, la Palwaukee. Prietenul său zburase și mințise cel mai mult, cum spuneau ei, și puteau să o pățească. A înșela inamicul era ca mersul pe sârmă și, până când David Hassid avea să-i asigure gradul cel fals lui Rayford, un act de identitate și-o uniformă, Albie rămânea pe locul fierbinte.

Era mai bine așa, pentru că Hattie l-ar fi obosit foarte tare în timpul zborului, dacă ar fi avut timp să o asculte. Auzea aproape tot ce spusese, desigur, dar era bucuros că pilota, pentru că așa nu trebuia să păstreze contactul vizual și să țină pasul cu ea.

Era profund emoționat și bucuros pentru ea și abia aștepta să vadă chipurile celor din Armata Pătimirilor, în seara aceea. Mai mult decât atât, era fericit pentru întreaga Armată. De mai multe ori, el, și știa că și ceilalți pățiseră la fel, își pierduse orice speranță în privința lui Hattie.

Albie era un credincios prea nou pentru a da sfaturi, însă ea îi ceruse să-i povestească de mai multe ori despre setea de Biblie pe care Dumnezeu părea s-o fi sădit în sufletul lui.

– Deocamdată, nu-mi dau seama de asta, spuse ea, dar mor de curiozitate. Aveți o Biblie?

Biblia lui Rayford era împachetată, departe, în locuința de refugiu, iar Albie nu avea. Apoi își aminti.

– Am una pe hard drive!

– A, ce bine! zise ea. El o deschise şi descoperi că era în limba lui maternă. Păi, să înţeleg *asta* chiar va fi o minune!

Albie încercă un soft de conversie, însă limba aceea nu putea fi tradusă.

– Ai de ce să aştepţi cu nerăbdare până diseară, spuse el.

– Printre altele. Ştii, Albie, le datorez multora dintre acei oameni scuze.

– Da?

– O, da. Nici nu ştiu de unde să încep. Dacă ai şti!

– Era o vreme, zise el, când aş fi fost foarte curios. Căpitanul Steele poate confirma că pe piaţa neagră există ceva care seamănă cu bârfa patologică. Suntem tăcuţi şi nu spunem multe, însă, ah, cât de mult ne place să ascultăm! Dar ştii, nu prea aş vrea să aud ofensele pe care le-ai adus celor care te iubesc atât de mult.

– Nici mie nu-mi place să vorbesc despre ele.

– Poţi să tragi speranţă că nici noilor tăi fraţi şi surori nu le va plăcea. Un înţelept m-a sfătuit cândva că scuzele trebuie să fie la obiect, însă acum, când sunt credincios, nu sunt sigur că sunt de acord cu el. Dacă prietenii tăi ştiu că îţi pare rău, că te căieşti profund şi că eşti sinceră atunci când îţi ceri scuze, mă aştept să te ierte.

– Fără să-mi reamintească totul, ca să se asigure că ştiu ce am făcut?

Albie înălţă capul şi păru că se gândeşte.

– Ăsta nu seamănă cu răspunsul unui renăscut, cum ar spune doctorul Ben-Judah. Nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

– Tot insist asupra trecutului.

Telefonul lui Rayford sună. Era un număr cu prefix de Colorado.

– Da, răspunse el.

– A, domnul Berry? Era inconfundabila voce a lui Steve Plank.

– La telefon.

– Nu i-ai spus dragei răposate cine sunt, nu?

– Nu, domnule Stephens. Bănuiesc că suntem pe o linie sigură?

– Bineînțeles.

– Atunci sunt fericit să îți spun că s-a întors din morți, atât fizic, cât și spiritual.

Tăcere.

– Ai auzit, Pinkerton?

– Am rămas fără cuvinte și asta nu-mi stă în fire. Vorbești serios?

– Desigur.

– Minunat! Ar fi bine să păstrezi secretul în legătură cu mine, dar să-i transmiți toate cele bune și un călduros bun venit în familie.

– Așa am să fac.

– Și eu am veşti bune pentru tine. Am raportat superiorilor nefericitul incident din detenție, iar ei mi-au spus doar să scap de cadavru și să trimit hârtiile. I-am întrebat cum să fac asta – să scap de cadavru, adică – și au zis că nu știau. Cred că peste tot sunt cadavre de care trebuie să se ocupe, așa că am fost foarte norocoși.

– Știi care este ironia, nu-i așa, Pink?

– Spune-mi.

– Cândva și Comunitatea Globală a pretins că ea era moartă.

– Îmi amintesc. Probabil că este femeia cu nouă vieți.

– Ei bine, cel puțin trei. Iar acum are tot ce-i trebuie.

– Amin. Păstrăm legătura.

Când ajunseră în spațiul aerian de la Kankakee, Albie vorbi pe stația radio cu turnul de control. Se prezentă drept comandantul Elbaz și ceru permisiunea de a transfera cadavrul în elicopterul său pentru „rezolvarea corespunzătoare".

– Nu avem personal suplimentar care să vă ajute, domnule comandant.

– Nu-i nimic. Nu suntem foarte siguri care a fost cauza morții sau dacă au existat contaminări.

– Sunteți doar dumneavoastră, domnul Berry și decedatul?

– Da, iar hârtiile au fost completate cu Internațional.

– Considerați că datele dumneavoastră au fost procesate. A, rămâneți pe recepție, domnule comandant. Mi s-a amintit că a sosit pentru dumneavoastră un transport din Noul Babilon.

– Un transport?

– Are ștampila Confidențial și Strict Secret. Cam nouăzeci de kilograme.

– Poate fi livrat la elicopter?

– Vom vedea ce putem face. Dacă avem un om liber și un motostivuitor, ce-ați zice dacă încărcăm pachetul?

– Vă rămân îndatorat.

Peste o jumătate de oră, în timp ce Rayford și Albie o cărau pe Hattie la elicopter, aceasta șopti de sub cearșaf:

– E cineva prin preajmă?

– Nu, dar șșt, spuse Rayford.

– Am nevoie de o nouă identitate. Asta se învechește.

– Taci sau îți dau drumul, zise Albie.

– N-ai îndrăzni.

El se prefăcu că îi dă drumul, iar ea țipă.

– Din cauza voastră, o să fim arestați, îi preveni Rayford.

Odată urcată în elicopter, Rayford îi spuse să se ferească să nu fie văzută până se vor ridica de la sol. El se așeză din nou pe scaunul pilotului, pentru că știa ruta, iar Albie nu aterizase niciodată într-un zgârie-nori bombardat.

Înainte ca Rayford să decoleze, Albie se întoarse, întinse mâna peste Hattie care se ascunse, și desfăcu pachetul, în care găsi spray-uri cu vopsea neagră. Pocnetul curelelor de plastic și al ambalajului o făcu pe Hattie să întrebe:

– Ce faci?

– Deschid trapa ca Rayford să te poată arunca, în caz că nu te porți frumos.

Mai trecuse o zi în Noul Babilon, iar David se simțea destul de bine încât să plece din spital. Hannah veni să-i schimbe hainele.

– Ce mai faceți? întrebă ea, privindu-l în ochi.

– Toate asistentele folosesc pluralul, nu-i așa?

– Așa am fost învățate.

– Fizic, mă simt 100% mai bine.

– Tot va trebui să o iei încetișor.

– Am o slujbă de birou, Hannah.

– Și o grămadă de lucruri de făcut repede. Ia-o încet.

– Oricum, nu am chef să fac nimic.

– Fă-o pentru Annie.

– *Touché.*

După ce îi schimbă bandajul, ea îi puse, cu blândețe, mâinile pe urechi.

– Nu voiam să fiu rea, David. Vorbesc serios. Știu că ai inima zdrobită. Dar dacă aștepți să dispară durerea înainte să faci ceea ce trebuie să faci, va veni vremea să pleci de aici.

El încuviință din cap, cu tristețe.

– O să fii bine, David, îl încurajă ea. Poate că sună banal, dar numai faptul că te cunosc mă face să mă simt mai în siguranță.

El nu era atât de sigur, însă ea încerca să-l ajute.

– M-am gândit, adăugă ea.

„O-ho."

– Mă bucur că cineva poate face asta.

– Știam că vreau să devin asistentă atunci când eram ajutor de veterinar în liceu.

El ridică din sprâncene.

– Mă aștept la o glumă despre mine ca pacient.

– Nici o glumă. Doar că unul dintre serviciile pe care le oferea cabinetul nostru era implantarea unui biocip în animalele de companie, pentru ca ele să poată fi găsite și identificate.

– Da?

– Nu asta ai spus că vrea Comunitatea Globală să facă la toată lumea?

El încuviință din cap.

– Și sunt un fel de expert în așa ceva, iar tu acum știi.

– Sunt încă sub efectul medicamentelor, Hannah. Explică-mi.

– Va trebui să pregătească oameni, să-i învețe cum să facă implantarea și să trimită experți ici și colo pentru supraveghere, nu?

El ridică din umeri.

– Probabil, desigur. De ce? Pare o slujbă bună, o modalitate de a vedea lumea? Vrei o scrisoare de recomandare?

Ea oftă.

– Dacă te simțeai bine, ți-aș fi tras o palmă. Ai puțină încredere în mine. Crezi că aș vrea să-i învăț pe oameni cum să aplice semnul fiarei? Sau că aș vrea să privesc cum se ocupă de asta? Caut o cale prin care să putem pleca cu toții de aici fără să dezvăluim motivul plecării. Vrei să ne numărăm printre cei mai căutați oameni din Comunitatea Globală?

– Nu.

– Nu, deci te duci la Viv Ivins și îi oferi serviciile piloților tăi și chiar și o asistentă despre care știi că are ceva experiență în astfel de treburi. O convingi să ne trimită undeva să inițiem campania, ceva de genul ăsta. Tu ești cu partea creativă. Eu vin doar cu niște idei.

– Nu, continuă. Scuză-mă. Acum ascult.

– Urcăm cu toții în același avion, poate într-unul mare, scump, deoarece, cu cât este mai mare minciuna, cu atât mai mulți oameni vor să o creadă. Ne prăbușim undeva, de pildă în mijlocul unui ocean, unde ar fi prea multă bătaie de cap să se confirme că am murit cu toții. Luăm legătura cu prietenii tăi, fără să ne mai uităm tot timpul în urmă, după Comunitatea Globală.

– Îmi place.

– Serios?

– Da. E o idee genială.

– Mă rog, doar o idee.

– O idee grozavă. Lasă-mă să vorbesc cu Mac și cu Abdullah. Ei se pricep la dibuit puncte slabe într-un plan și...

– Am vorbit cu ei. Și lor le-a plăcut.

– A mai rămas ceva și pentru mine sau poți să ai grijă ca toată lumea din palat să fie sănătoasă și cusută și să faci și treaba mea?

Ea își mușcă buza.

– Încercam doar să fiu de ajutor.

- Și ai fost.

– Amândoi știm că nu pot să fac treaba ta. Nimeni nu poate. Așa că vorbesc serios atunci când spun că trebuie să-ți canalizezi suferința în ceva productiv și să faci asta pentru Annie. Este singurul mod prin care poți să dai un sens acestui lucru. Mac mi-a spus că Armata Pătimirilor te consideră al doilea om ca importanță, după doctorul Ben-Judah.

– Ei, nici chiar așa.

– David! Gândește-te la asta. Uită-te ce ai făcut aici. Nu trebuie să se încheie atunci când vom pleca cu toții de aici, dacă găsești o cale de a continua de la distanță.

Când sună telefonul, Buck crezu că era Rayford, care avea să-i spună că el, Albie și Hattie erau aproape. Dar era Mac McCullum.

– Salut, Mac! îi zise, ridicând o mână, pentru a le face semn celorlalți să păstreze liniștea. Când auzi veștile, trebui să se așeze. Vai, nu. Nu. Este groaznic... O, Doamne... cum se simte?... Transmite-i că suntem alături de el, te rog. Chipul lui Buck se schimonosi și nu-și putu controla lacrimile. Îți mulțumesc că ne-ai anunțat, Mac.

Chloe se duse repede la el.

– Ce e, Buck? Ce s-a întâmplat?

ZECE

– Scuză-mă, Rayford, spuse Hattie, punându-i mâinile pe umeri, în timp ce pilota elicopterul pe deasupra orașului Chicago, către Clădirea Strong. Albie moțăia.

Rayford își scoase o cască de pe ureche, ca să o poată auzi, iar mâinile ei alunecară pe spătarul scaunului.

– Mă îngrijorează felul în care voi fi primită.

– Glumești? Eu știu vreo trei oameni care vor fi mai mult decât bucuroși.

– M-am purtat îngrozitor cu ei.

– Asta a fost înainte.

– Dar ar trebui să-mi cer scuze. Nici măcar nu știu cu ce să încep în cazul tău. Am înscenat toate chestiile alea despre Amanda. V-am făcut pe toți să vă puneți întrebări în privința ei.

– Dar ai recunoscut asta, Hattie.

– Nu-mi amintesc să-mi fi cerut scuze. Asta pare atât de neînsemnat în comparație cu ce am făcut.

– Nu spun că nu a fost o perioadă groaznică pentru mine, zise el. Dar haide să uităm totul.

– Poți să uiți?

– Nu singur.

– Chloe și-a cam pierdut răbdarea cu mine.

– Și cu mine, Hattie. Și am meritat-o.

– Te-a iertat?

– Bineînțeles. Iubirea iartă totul.

Hattie tăcu, însă Rayford simți apăsarea mâinilor ei pe spătarul scaunului.

– Iubirea iartă totul, repetă ea, reflectând.

– Este din Biblie. Corinteni I, 13.

– N-am știut, răspunse ea. Dar sper să învăț repede.

– Vrei să-ți mai spun unul? Citez din memorie, însă este un verset în Noul Testament – mai multe, cred – în care vorbește Isus. În esență, spune că dacă îi iertăm pe ceilalți, Dumnezeu ne va ierta, însă, dacă nu îi iertăm pe ceilalți, nici Dumnezeu nu ne va ierta pe noi.

Hattie râse.

– Asta ne impune o ștachetă, nu-i așa? Parcă nu avem de ales.

– Cam așa.

– Crezi că ar trebui să caut versetul ăsta și să-l învăț, ca să îl pot cita când ajungem acolo? Să le spun că mai bine mă iartă, dacă vor să le fac bine?

Rayford se întorse și se încruntă la ea.

– Glumesc, îl liniști ea. Dar, crezi că toți știu versetul ăsta?

– Poți să fii sigură că Tsion îl știe. Probabil în foarte multe limbi.

Hattie se așeză și tăcu o vreme. Rayford îi arătă Clădirea Strong în depărtare și îl lovi pe Albie ușor pe genunchi cu încheieturile degetelor.

– Cred să vrei să fii treaz pentru ce urmează, prietene.

– Sunt neliniștită, zise Hattie. Mă simțeam pregătită, dar acum nu mai sunt așa sigură.

– Ai încredere în ei, o sfătui Rayford. O să vezi. Formă numărul lui Buck și îi dădu telefonul lui Hattie. Spune-i lui Buck că următorul sunet pe care îl aude suntem noi.

Buck îi dăduse lui Chloe vestea morții lui Annie, apoi îi adunase pe toți locatarii locuinței de refugiu pentru a-i pune la curent. Nici unul dintre ei nu o cunoscuse pe Annie, bineînțeles, însă Tsion, Buck, Chloe și Leah interacționaseră destul de mult cu David, încât simțeau că o cunoșteau. Chaim și Zeke fură puși

la curent repede; apoi se rugară cu toții pentru David, Mac și Abdullah. Zeke îi întrebă dacă îi deranjează să se roage și pentru tatăl lui.

– Nu știu unde anume l-au dus, însă îl cunosc pe tata și sunt sigur că nu va colabora cu ei.

– David spune că vor încerca să aplice semnul mai întâi prizonierilor, le comunică Buck.

– Tata ar muri mai degrabă.

– Ăsta s-ar putea să fie prețul.

– Pun pariu că ar lua cu el și pe vreo doi dintre ei, zise Zeke.

Telefonul lui Buck sună și el îi fu recunoscător lui Chloe când întinse mâna să răspundă.

– Hattie? întrebă ea. Unde sunteți?... Așa de aproape? Atunci ne vedem peste câteva... Da, am auzit că tata și Albie au găsit... ă... un prieten acolo. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru banii cheltuiți, pentru timpul și efortul investite în... ei bine, nu știu dacă îți dai seama cât de riscant a fost. Timpul tatei și al lui Albie, zborul cu avionul – vreau să spun – nu ai făcut ceva ca să meriți toate astea. Nu încerc să fiu malițioasă, spun doar... Nu mă lua cu lacrimile, Hattie. Din câte știm, fosta locuință de refugiu este cenușă acum din cauza ta – da, putem să discutăm despre asta când ajungi aici... Bineînțeles că mai țin la tine, dar o să vezi că nu suntem toți la fel de moi ca tata. Este un echilibru delicat aici și sunt mult mai mulți oameni decât înainte. Chiar și într-un loc atât de mare ca acesta este greu să locuiești împreună, mai ales alături de oameni care obișnuiau să-și pună nevoile personale mai presus de ceilalți – bine, în regulă. Ne vedem în curând.

Hattie închise telefonul și îl lasă să cadă în mâna lui Rayford.

– Înțeleg că nu a fost Buck, spuse el.

– Mă urăște! zise Hattie. Nu e o idee bună. Ar fi trebuit să mă abandonezi acolo, să-i lași să mă ducă înapoi la Buffer și să-mi încerc norocul. Poate că nu aș fi rezistat, dar, acum, aș fi fost în rai.

– Trebuia să te fi lăsat și să te sinucizi? Unde crezi că ai mai fi fost acum?

– Chloe nu părea că are de gând să mă ierte. Ah, nu o învinovățesc. O merit.

Rayford simți că Hattie se reazemă și o auzi cum mormăia ceva.

– Nu te aud, îi spuse el, îndreptând elicopterul spre clădire.

– Ziceam că a spus ce aș fi spus și eu dacă rolurile ar fi fost inversate.

Hannah Palemoon pansase în alt mod rana lui David, aplicându-i un bandaj strâns, care se prindea de partea rasă a capului și nu-i atingea părul. Avea să-l ajute să se vindece repede, îl informase ea, și nu mai era nevoie ca straturile de tifon să-i acopere urechile și să-i ajungă până sub bărbie. Se simțea aproape normal, doar că rămăsese cu o durere – ușoară – și cu o mâncărime pe care știa că trebuia să o ignore. Tot ce putea face era să apese ușor pe marginile bandajului, însă, având în vedere că trebuia să mai stea cu copcile încă două zile, încerca să fie atent.

Totuși șapca i se potrivea chiar și așa. Traversă cameră ca să își pună o uniformă curată, se uită în oglindă și își dădu seama cât de neadecvat arăta. Trăsăturile sale tinerești, israeliene și tenul închis la culoare se potriveau bine cu uniforma croită, care îi venea pe corp, de ofițer superior în Comunitatea Globală. Analizându-și însă chipul, se întrebă dacă vreunul dintre naziștii pe care îi văzuse în cărțile de istorie ura zvastica de pe uniforma elegantă, așa cum ura el emblema Comunității Globale. Cât de mult i-ar fi plăcut să renunțe la înfățișarea asta. Și nu va mai avea mult de așteptat până atunci.

Se opri, cu mâna pe clanță. Deși se mai întremase, simțea încă oboseala unui trup care lupta să se vindece. O parte din el voia să se întindă pe pat și să nu se miște de acolo timp de douăsprezece ore, să zacă pur și simplu, cu durerea lui, și să accepte golul chinuitor. Găsea puțină consolare în insistența cu care Hannah îl asigura că Annie nu suferise nici o clipă. Dar de ce nu putea forța care-i distrusese sistemul nervos și-i arsese organele vitale să distrugă și golul din el pe care Annie nu i-l va

mai putea niciodată umple? Nici un trăsnet, de nici o intensitate nu putea distruge o iubire atât de pură.

Își înclină capul și se rugă să primească putere. Dacă ar avea la dispoziție două luni, poate că și-ar fi permis o zi sau două în care să se lase copleșit de durere. Dar chiar și timpul pe care îl avea nu era de ajuns pentru tot ce trebuia să facă. „Pentru Annie", își spuse, în timp ce se îndrepta spre birou. Și își reamintea acest lucru la câteva minute, pentru a se încuraja.

Faptul că o așezase pe Annie într-un loc sacru, protejat, din mintea sa nu îi fu de ajutor când se întâlni cu Viv Ivins pe coridor, lângă biroul său.

– Trebuie să ne întâlnim, spuse aceasta, cu vocea-i delicată, cu accent românesc. În biroul tău sau în al meu?

Era atât de bucuros că ea nu i se adresase cu formula obligatorie „El a înviat", la care, împreună cu Mac, Abdullah și Hannah, hotărâse să răspundă cu „Adevărat a înviat", știind în sinea lor că se refereau la Hristos. Poate că Vivian evitase să se formalizeze, pentru că, tehnic vorbind, ea era în afara ierarhiei. Nici măcar nu purta uniformă, deși costumele ei bleu, bleumarin, negre, brune și gri aduceau destul de mult cu una. Purta pantofi comozi, iar părul albastru-gri și-l strângea într-un coc care semăna cu o cască.

Era neobișnuit să-i ofere lui David posibilitatea de a se întâlni cu ea în biroul lui, deoarece, deși domnișoara Ivins nu avea un titlu oficial, toți știau că era apropiată de fiica șefului său, fiind în cazul ăsta, mătușa șefului. Nu era o rudă de sânge, din câte se știa, dar Carpathia însuși lăsase să se înțeleagă că îi era apropriată ca nimeni altcineva pe lume. Ea fusese o prietenă de familie și, aproape de la început, îi ajutase pe bătrânii lui părinți să-și crească unicul fiu.

Nu avea nici un subordonat. Pur și simplu era o înțelegere tacită, între ea și toți ceilalți. Primea ce voia. Ce spunea ea era lege. Cuvântul ei era la fel de respectat ca al lui Carpathia, așa că nu trebuia să se impună. Își folosea puterea în același mod în care toți ceilalți o acceptau.

– Vă rog, spuse David, intraţi. Îi plăcea ideea de a primi pe cineva atât de apropiat lui Carpathia în biroul său, stând la mai puţin de doi metri de calculatorul pe care îl folosea pentru a submina acţiunile Potentatului.

Când trecu pe lângă asistenta sa, ea îl salută cu o privire îngrijorată. David îi spuse doar „Bună ziua", însă tânăra îl făcu să încetinească întrebându-l:

– Vă simţiţi bine?

– Mai bine, Tiffany, mulţumesc, îi răspunse.

Văzând cine îl vizita, asistenta se clătină pe picioare.

– Domnişoară Ivins, articulă.

Viv dădu uşor din cap. David îi deschise uşa şi, după ce intră, o închise; ea aşteptă să îi tragă un scaun. Se vedea întrebând-o „Aveţi mâna ruptă?" Însă era aproape la fel de multă putere feministă în atitudinea ei de a aştepta ca el să se poarte cavalereşte, câtă ar fi fost dacă nu ar fi procedat astfel.

– V-am auzit spunând că vă simţiţi mai bine, zise ea, deschizând, în poală, un dosar şi luându-şi creionul de după ureche. Aşa că nu mai insist asupra acestei probleme. Sper că aveţi puterea să depăşiţi incidentul nefericit cu Excelenţa Sa?

– Vă referiţi la faptul că am vomitat pe liderul mondial? întrebă el, determinând-o să facă o grimasă. Cu excepţia faptului că o astfel de ştire circulă repede şi că mă îndoiesc că mai există vreun angajat din Noul Babilon care să nu fi aflat de ea, da, încerc să trec peste asta.

– Managerii superiori înţeleg, răspunse ea.

Voi să o întrebe dacă înţelegeau că vomitatul pe marele şef era, de fapt, un răspuns la o rugăciune disperată de a nu fi nevoit să pretindă că i se închină.

Viv bifă primul punct din lista ei. David se întrebă ce scrisese oare acolo ca temă de discuţie. Vomitatul?

– Acum, spuse ea, câteva probleme. Mai întâi, noul dumitale superior direct va fi James Hickman.

– Departamentul meu va raporta Serviciului Secret?

– Nu, Jim a fost promovat în funcţia de comandant suprem, în locul reverendului Fortunato.

– Cu siguranță aceasta a fost alegerea lui Leon, ă, a comandantului Fortunato, nu a Potentatului.

David ghici urma unui zâmbet, însă Viv nu mușcă momeala.

– Deci Jim se va muta în vechiul birou al lui Leon? întrebă el.

– Vă rog să nu mi-o luați înainte, domnule Hassid. Și v-aș recomanda să folosiți titlurile sau măcar „domnul" când vă referiți la personalul de la aceste niveluri. Va trebui să vă referiți la domnul Hickman cu titlul de comandant suprem, iar la domnul Fortunato cu cel de reverend sau cu Înălțimea Sa Reverendul.

„Am de ales?" se întrebă David. Mai degrabă ar fi vomitat pe Leon decât să i se adreseze cu Înălțimea Voastră. Își mușcă limba, ca să nu o întrebe pe Viv, pardon, pe domnișoara Ivins dacă lingușeala îi adusese lui Hickman această promovare. Sau poate că spectacolul fusese doar în semn de mulțumire pentru o mișcare care fusese stabilită deja.

– Și nu, continuă Viv, noul comandant suprem nu se va muta în vechiul birou al reverendului Fortunato. Domnul Hickman va împărți biroul cu asistenta Excelenței Sale.

– *Da?!* exclamă David. Sandra va fi destul de înghesuită.

– Cum să spun... Deși domnul Hickman va avea același titlu pe care l-a avut domnul Fortunato, activitatea sa s-ar putea să nu aibă chiar aceeași influență.

– Ce vreți să spuneți?

Viv părea nemulțumită, de parcă rareori i s-ar fi cerut să se exprime mai explicit.

– Domnule Hassid, ar trebui să fie evident pentru toată lumea că liderul a cărui divinitate a fost afirmată în mod public nu ar avea nevoie de aceeași asistență pe care a avut-o în trecut. Domnul Fortunato a fost, în esență, șeful din biroul executiv al Excelenței Sale. Rolul domnului Hickman va fi mai degrabă cel al unui ajutor.

„Adică un fel de aprod sau crainic?" voi să spună David.

– Şi, bineînţeles, cunoaşteţi noile îndatoriri ale reverendului Fortunato.

„Mai bine decât dumneavoastră. Însă numele de Profetul cel Mincinos ar putea să nu dea bine pe o carte de vizită."

– Reamintiţi-mi.

– Va fi conducătorul spiritual al Comunităţii Globale şi va aduce omagiul obiectului veneraţiei noastre.

David încuviinţă din cap. Pentru a nu-i scăpa vreo privire involuntară care ar fi putut să-l trădeze, spuse:

– Şi ce, ăă, se va întâmpla cu vechiul birou al lui Leon, pardon, al reverendului Fortunato?

– Va fi inclus în noua reşedinţă a Potentatului.

– Ah! Ştiam că vrea să se extindă în sus. Dar şi în lateral?

– Da, va trebui să fie ceva magnific. Unul dintre beneficiile de până acum, oricum, ale învierii sale este că pare să nu mai aibă nevoie de somn. Fiind ocupat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, are nevoie de diversitate în spaţiul de lucru.

– Aha. „Cu toţii avem nevoie de aşa ceva. Satana cu atât mai mult."

– Noul birou al Potentatului va fi spectaculos, domnule director Hassid. Va cuprinde atât vechiul său birou, biroul domnului Fortunato, sala de conferinţe, iar peste zidurile de trei metri se va înălţa un perete de sticlă de nouă metri, pe care se va sprijini un acoperiş tot din sticlă.

– Sună impresionant, într-adevăr.

– Sunt sigură că veţi avea porţia dumneavoastră de audienţe cu el, zise ea, deşi vă veţi întâlni mai des cu noul comandant suprem.

– Dacă aş fi în locul Potentatului, aş vrea să am un birou atât de mare încât să fim la distanţă unul de altul.

– Nu înţeleg.

– Ştiţi, chestia cu vomitatul.

– A, da. Înţeleg. Amuzant. Dar nu păru prea amuzată.

– Domnul Hickman va avea un birou de întâlniri sau va trebui să vorbim încet ca să nu o deranjăm pe asistenta Potentatului?

– Sunt sigură că veți găsi voi o soluție. De pildă, ați putea să vă întâlniți aici. Vai, ia uite cât este ceasul. Mai am și alte întâlniri, așa că mă scuzați, dar am să trec mai departe.

„Nu, timpul a expirat. Afară."

– Desigur, domnișoară Ivins. Înțeleg.

– Cât ați fost în spital, nu am putut aștepta în cazul câtorva probleme importante. A fost nevoie să plasăm ordine pentru achiziții tehnice, care presupun transport și producție internațională.

David trebui să se concentreze, pentru a nu se strâmba. Știa exact la ce se referea și sperase să poată întârzia aceste achiziții, pentru a zădărnici acțiunile potentatului.

– Achiziții tehnice? zise el.

– Injectoare de biocipuri. Și, bineînțeles, mijloace de impunere a loialității.

„Mijloace de impunere a loialității!? De ce nu le spuneau direct separatoare de capete și trupuri?"

– Ghilotine, vreți să spuneți?

Întrebarea o făcu să tresară.

– Domnule director, vă rog. Asta îmi amintește de secolul al optsprezecelea. Înțelegeți de ce vrem să evităm orice termen care sugerează violența, trimite la decapitare și tot tacâmul.

„Și tot tacâmul?"

– Scuzați-mă, doamnă, dar nu pornim de la premisa că oamenii vor recunoaște ghilotinele sau mijloacele de impunere a loialității? La ce altceva ar putea fi folosite? La tăiat varza în două?

– Nu găsesc că e amuzant.

– Nici eu, dar haideți să spunem lucrurilor pe nume. Omul vede o lamă ascuțită, grea, care așteaptă să fie coborâtă din vârful unui par, la baza căruia se află un jug cu formă de cap, cu un coș ușor; eu cred că își vor da seama despre ce este vorba.

Domnișoara Ivins se mișcă în scaun, mai bifă ceva pe lista ei și spuse:

– Nu aș folosi cuvinte atât de grele. Însă bănuiesc, ba chiar cred sincer că vom face rar apel la aceste mijloace.

– Chiar credeți asta?

– Cu tărie. Ele vor servi doar ca simboluri tangibile ale seriozității exercițiului.

– Cu alte cuvinte, exprimați-vă de bunăvoie loialitatea, altfel vă decapităm.

– Asta nu e necesar să fie rostit.

– Așa credeam și eu.

– Domnule Hassid, pariez că numai cazurile grele, cu totul neobișnuite, atât de rare încât vor fi bune de prezentat la știri pentru unicitatea lor, se vor solda cu o execuție completă.

„Nu mi-ar plăcea să văd o execuție incompletă."

– Deci credeți că a fost eradicată toată opoziția.

– Desigur, răspunse ea. Spuneți-mi, ce persoană întreagă la cap și care vede învierea unui om mort de trei zile nu crede că el este Dumnezeu?

Rayford nu avu parte de primirea la care se aștepta, iar Chloe se grăbi să-i explice de ce. Vestea morții lui Annie îl tulbură. Cei trei stăteau jos, la fel de uimiți ca și ceilalți, evitând să întâlnească privirea lui Hattie.

– Mai știm ceva de David? întrebă Rayford. Se simte bine?

– Ne-a sunat Mac, îi comunică Buck. Partea proastă e că David a leșinat din cauza căldurii sau a făcut insolație, și din această cauză a aflat cu întârziere de moartea lui Annie.

Rayford se așeză, clătinând din cap. Știa că asta va fi soarta lor, însă niciodată nu era mai ușor de îndurat.

– Nu toată lumea cunoaște pe toată lumea aici, zise el în cele din urmă, și făcu prezentările repede, abătut.

– Scuzați-mă, spuse Zeke, dar pot să pun o întrebare prostească?

– Te ascult, îl încurajă Rayford.

– Nu vă supărați, doamnă, i se adresă el lui Hattie, dar nu mă așteptam să văd semnul pe fruntea dumneavoastră.

Tsion se ridică în picioare, cu buzele tremurând, și se apropie de ea.

– Este adevărat, draga noastră? spuse el, punându-i mâinile pe umeri. Dă-mi voie să mă uit.

Hattie dădu din cap încuviințând, aruncându-le priviri lui Buck și lui Chloe, care făcuseră ochii mari.

Tsion o îmbrățișă, plângând.

– Slavă Domnului, slavă Domnului! repetă el. Doamne, iei pe unul și ne trimiți altul nou! Deschise ochii. Povestește-ne. Când? Cum? Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt nici douăzeci și patru de ore de atunci, zise ea. Nu a fost doar un singur lucru, ci faptul că voi țineți la mine, mă iubiți, ați insistat pe lângă mine, v-ați rugat pentru mine. Dacă nu ați auzit povestea lui Albie, asigurați-vă că o auziți cât mai curând.

Se aplecă și-i șopti ceva lui Tsion la ureche.

– Desigur, spuse acesta. Chaim, Zeke, Albie, Leah, haideți să o lăsăm pe noua noastră soră câteva clipe cu familia Steele, vreți? Avem destul timp să ne cunoaștem.

Ceilalți se ridicară în picioare și îl urmară pe Tsion, de parcă ar fi înțeles, iar Zeke părea nedumerit. Când rămaseră doar ei patru, Hattie rămase în picioare, iar Rayford, Buck și Chloe se așezară.

– Sunt atât de fericită pentru tine, zise Chloe, și sunt sinceră când spun asta, deși par surprinsă. Chiar sunt. Aș fi preferat să-mi fi comunicat la telefon, înainte să mă aprind.

– Nu, Chloe, am meritat mustruluiala. Nu vă acuz pe nici unul dintre voi dacă sunteți șocați. Și eu sunt puțin șocată. Dar am atâtea de explicat. Ei bine, nu de explicat, pentru că nimeni nu poate da o explicație pierzaniei. Dar să-mi cer scuze. M-am comportat groaznic cu voi, cu voi toți, în diferite momente. Nu știu cum m-ați putea ierta vreodată.

– Hattie, i se adresă Chloe, este în regulă. Nu trebuie să...

– Ba da. Și, Chloe, un lucru pe care trebuie să-l știi este că nu am uitat nici acum ceva ce mi-ai spus cu mult timp în urmă. Nu am putut să-mi scot din minte acele cuvinte, deși am încercat în repetate rânduri. S-a întâmplat când te-am vizitat acasă la Loretta și v-am acuzat pe toți că ați încercat să mă faceți să mă răzgândesc în privința avortului și că mă iubiți doar dacă accept totul și sunt de acord cu ceea ce spuneți. Îți amintești?

Chloe încuviință din cap.

Hattie continuă:

– Deși erai mult mai tânără decât mine, mi-ai spus că voiați să mă iubiți așa cum mă iubește Dumnezeu și asta avea să se întâmple chiar dacă eram de acord cu voi sau nu. Nu conta ce am făcut sau ce am decis, voi mă iubeați pentru că așa vă iubea Dumnezeu, chiar și atunci când ați fost morți în păcatele voastre.

– Nu-mi amintesc să fi spus chiar așa, zise Chloe, ai cărei ochi se umpleau de lacrimi.

– Ei bine, continuă Hattie, aveai dreptate. Dumnezeu m-a iubit așa pierdută cum eram. Și aproape mi-am pus capăt zilelor înainte să îl accept.

– Ei nu știu despre ce vorbești, îi aminti Rayford.

Hattie le povesti totul, din momentul în care o arestase Comunitatea Globală din Colorado până atunci.

– Am fost atât de îngrijorată că nu mă veți ierta niciodată! încheie ea.

Chloe se ridică să o îmbrățișeze. Apoi Buck.

– Nu m-ai iertat niciodată pentru ceva ce a fost mai rău decât orice ai făcut tu vreodată, Hattie.

– Pentru ce să te iert?

– Te-am prezentat lui Nicolae Carpathia.

Hattie încuviință din cap, zâmbind printre lacrimi.

– Asta *a fost* destul de rău, zise. De unde să-mi fi dat seama? La început i-a prostit aproape pe toți. Aș vrea să nu-l fi văzut niciodată, dar nu regret nimic din experiențele prin care am trecut. Toate m-au condus spre ceea ce sunt acum.

David era nervos. Voia ca Viv Ivins să plece, ca să se poată întoarce la treburile sale. Dar ea continua să-i vorbească despre Fortunato.

– Se va muta în fostul biroul al lui Peter Mathews, însă nimic nu va mai fi ca înainte. Nu va mai fi nici o Religie Unică Globală Enigma Babilon, pentru că nu există nici o enigmă. Acum știm cui să ne închinăm, nu-i așa, domnule Hassid?

– Desigur, răspunse.

– Acum, continuă ea, a mai rămas un singur punct de abordat. Știți că ați pierdut un angajat zilele trecute? Întoarse o pagină din mapa ei și citi. Necăsătorită, albă, sex feminin, douăzeci și doi de ani, aproape douăzeci și trei, Angel Rich Christopher. Se pare că Rich este un nume de familie.

David își ține respirația și încuviință din cap.

– Victimă a trăsnetului, adăugă Viv. Unul dintre multele cazuri.

– Știam asta, da.

– Voiam doar să vă spun că, dacă voiați să organizați vreo slujbă, v-aș sfătui să nu o faceți.

– Poftim?

– Pur și simplu am pierdut prea mulți angajați ca să putem să facem fiecăruia o slujbă.

David era ofensat, mai ales pentru Annie.

– Ăă, am participat la slujbe de felul ăsta. Au fost scurte, dar decente.

– Ei bine, aceasta nu va fi decentă. Ați înțeles?

– Nu.

– Nu?

– Îmi pare rău, nu înțeleg. De ce nu ar fi decent să ne aducem aminte de un coleg care...

– Dacă v-ați gândi puțin, probabil ați înțelege.

– Spuneți-mi dumneavoastră, ca să economisim timp.

– Ei bine, domnule Hassid, domnișoara Christopher se pare că a fost trăsnită atunci când actualul reverend Fortunato a pogorât focul din cer asupra celor care au refuzat să îl recunoască pe Excelența Sa Potentatul ca fiind Dumnezeu cel adevărat și viu.

– Vreți să spuneți că moartea sa dovedește că a fost o persoană subversivă. Că Fortunato a ucis-o.

– Dumnezeu a ucis-o, domnule director. Spuneți-i subversivă sau cum doriți, însă este evident pentru cei care au fost de față – și știu că ați fost și dumneavoastră – că doar scepticii au suferit pentru necredința lor în acea zi.

David își tuguie buzele și se scărpină în cap.

– Dacă nu organizăm slujbe pentru angajaţii care nu l-au recunoscut pe Nicolae Carpathia ca dumnezeu, înţeleg şi mă supun.

– Aşa mă gândeam şi eu, domnule. Se ridică şi aşteptă ca David să-i deschidă uşa. O zi bună, domnule director. Ştiţi că sunt tot timpul la dispoziţia dumneavoastră, dacă aveţi nevoie de ceva.

– Ei bine, ar fi ceva.

– Spuneţi.

– Injectoarele de biocipuri de care aţi amintit. Sunt asemănătoare cu cele folosite la implantarea cipurilor la animalele de companie?

– Cred că da, cu anumite modificări.

– Una dintre asistentele care m-a îngrijit mi-a menţionat, din întâmplare, că şi-a început cariera ca asistentă în medicina veterinară. Mă întreb dacă nu cumva experienţa ei în folosirea acestui tip de tehnologie nu ne-ar putea fi de ajutor.

– Bine gândit. Daţi-mi numele ei şi voi verifica.

– Nu mi-l amintesc, spuse el. Dar ar trebui să pot afla destul de uşor. Vă sun şi vă comunic.

De îndată ce Viv Ivins plecă, David o sună pe Hannah.

– Am să-i dau numele tău lui Viv Ivins. O să te sune.

– Am înţeles.

Îi spuse despre interdicţia de a păstra fie numai şi un moment de reculegere în departamentul său pentru Annie.

– E perfect, zise ea. David, pentru ea asta va fi ca o medalie de onoare. Dacă cinstirea memoriei ei ar face-o să pară loială lui Carpathia, ar trebui să-i dai socoteală în ceruri într-o bună zi.

UNSPREZECE

Pe parcursul următoarelor zile, Rayford observă în tăcere dinamica grupului din locuința de refugiu și remarcă unele lucruri. Tsion și Chaim își petreceau cea mai mare parte a timpului studiind. Leah părea să se plictisească ajutând-o pe Chloe cu cooperativa internațională și încercă să o cunoască pe Hattie; aceasta îi călca pe nervi pe toți. Pe toți, mai puțin pe Zeke. El era destul de introvertit și diferențele dintre oameni nu păreau să-l afecteze.

Rayford îi ceru lui Tsion să îndrume grupul într-un scurt studiu al Bibliei în fiecare zi și să se roage împreună. Toată lumea trebuia să citească mesajele electronice zilnice ale lui Tsion. Pe rând, fiecare participă la vopsirea ferestrelor de la etajele la care locuiau, pentru a le face invizibile din exterior, chiar și atunci când luminile erau aprinse.

La o săptămână după ce Rayford o adusese pe Hattie în locuința de refugiu, convocă o întâlnire pentru a-i prezenta, în mod oficial, pe Chaim, Zeke, Albie și Hattie, Armatei Pătimirilor. Urmăriră pe internet și la televizor informațiile despre data și modalitatea în care avea să fie aplicat semnul loialității. Buck reveni în forță cu revista sa în format electronic, *The Truth*. Grație relațiilor sale internaționale, precum și a măiestriei sale de a scrie povestiri cu o aură de autenticitate, fără să-i expună pe credincioșii cu pozițiile înalte, site-ul lui Buck era unul dintre cele mai vizitate, neluându-l în considerare pe al lui Tsion. Cu ajutorul relațiilor lui Chloe în cadrul cooperativei, Buck făcu o

listă cu tipografii clandestini din toată lumea, care își riscau viețile publicând *The Truth* și mesajele lui Tsion pentru cei care nu aveau acces la calculator.

Dintr-o nou-venită ezitantă, Hattie deveni o credincioasă entuziastă, așa cum fusese în prima dimineață în Bozeman. Lui Rayford îi plăcea personalitatea ei și se pare că și lui Tsion. Privirile celorlalți păreau să ignore momentele în care ceva nou îi stârnea entuziasmul. Ceva urma să se întâmple. Armata Pătimirilor avea mult spațiu și intimitate, însă chiar și într-un zgârie-nori uriaș se instalează claustrofobia.

Aerul proaspăt era o problemă. Sistemul de ventilație al clădirii funcționa ireproșabil, însă, în afară de ferestrele deschise câte puțin, rareori, prin care pătrundea o adiere proaspătă, de toamnă, cu toții tânjeau după plimbări în aer liber, la lumina zilei. Prea riscant, le spusese Rayford. Chiar și Kenny Bruce era scos afară doar după lăsarea întunericului.

Rând pe rând tovarășii lui Rayford veneau la el și, între patru ochii, evitând să se vorbească de rău unul pe celălalt, toți îi cereau același lucru. Toți voiau să fie trimiși într-o misiune, undeva departe de locuința de refugiu. Voiau să fie activi, nu să aștepte ca Nicolae și Comunitatea Globală să fie ofensivi.

Toți, mai puțin Zeke, care părea mulțumit cu rolul său. Își făcuse inventarul sculelor și al stocurilor necesare pentru a crea cea mai bună operațiune de falsificare și de identificare falsă.

– Nu sunt genul care citește, îi spuse lui Rayford, care știu ce va urma.

– Da?

Zeke încuviință din cap.

– Doctorul Ben-Judah îl pregătește pe Chaim-nu-știu-cum să se întoarcă în Israel. Asta înseamnă că trebuie să-i dau o nouă identitate și nu doar una pe hârtie. Trebuie să arate ca altcineva, pentru că e cunoscut pretutindeni.

Rayford nu putu decât să încuviințeze din cap.

– Nu poți schimba înălțimea sau greutatea cuiva, iar eu nu sunt chirurg plastician. Dar pot face anumite lucruri. Acum are părul ăla ca al lui Einstein și se bărbierește. L-aș face chel și i-aș

înnegri sprâncenele. Apoi l-aș pune să-și lase barba să crească lungă și deasă, sau poate favoriți și mustață, pe care i le-aș vopsi tot în negru. Va arăta mai tânăr și va ieși în evidență, dar, în mare, nu va mai semăna cu el însuși. Trebuie să scăpăm de ochelari sau să-i schimbăm radical. I-aș pune lentile de contact colorate. Dacă poate purta fără rețetă, am o mulțime de unde poate să aleagă.

– Hm, zise Rayford. Zeke, ce te face să crezi că se va întoarce în Israel?

– A, nu se întoarce? Ei, atunci am greșit. Așa mi-am imaginat, doar.

– Nu spun că te înșeli. Mă întrebam doar ce te-a făcut să crezi asta.

– Nu știu. Cineva trebuie să se ducă, iar voi nu ați vrut niciodată să-l puneți în primejdie pe doctorul Ben-Judah.

– Cineva trebuie să se ducă în Israel? De ce?

Zeke se încruntă.

– Nu știu. Poți să mă corectezi dacă greșesc, pentru că mi se întâmplă des, însă tata spune că am o intuiție bună. Încerc să înțeleg în fiecare zi mesajele lui Zion, însă, după cum spuneam, cititul nu este pasiunea mea. Nu cred că am citit vreodată o carte de la cap la coadă, poate doar vreun manual tehnic și atunci în vreo șase ani. Dar, pentru un tip deștept, Zion scrie mesajele alea zilnice pe înțelesul tuturor. Vreau să spun, el este deștept, nu eu. Cei mai mulți tipi deștepți cred că explică ceva, dar numai ei pricep. Înțelegi ce vreau să spun?

– Sigur.

– Ei bine, ceea ce am înțeles în ultima vreme de la Zion este că Nicolae Carpathia pregătește ceva. Și are de-a face cu Ierusalimul. Zion spune că în Biblie scrie nu doar că Antihristul le pregătește ceva evreilor, ci și că el se va lăuda cu asta chiar în templul lor, îl va pângări și-și va încălca promisiunea.

– Cred că ai înțeles destul de bine, Zeke. Și ce rol va juca Chaim în asta?

– Zion spune că Dumnezeu le pregătește evreilor un loc sigur în care să meargă, dar au nevoie de un conducător. Zion le

poate fi conducător pe internet, dar ei au nevoie de cineva acolo, cineva pe care să-l poată vedea. Acesta trebuie să fie evreu. Trebuie să fie credincios. Trebuie să fie cunoscut sau, cel puțin, să-i poată face pe oameni să-l urmeze. Și trebuie să știe multe lucruri. Singura persoană care, în curând, va ști mai multe decât Zion va fi Chaim. Și nu cred că *Zion* va merge acolo.

– Este la fel de periculos și pentru Chaim, nu-i așa, Zeke?

– Ei bine, nu știu care din ei e considerat de Carpathia mai rău: cel care spune întregii lumi că Nicolae este diavolul însuși sau cel care i-a trecut sabia prin creier. Adevărul este că noi – vreau să spun noi, credincioșii, – ne vom putea descurca fără Chaim, dacă va fi nevoie. Însă, fără Zion, am încurcat-o.

Zeke părea stânjenit că făcuse acele afirmații.

Rayford se ridică în picioare și începu să măsoare camera cu pasul.

– Ei bine, Zeke, tatăl tău are dreptate în legătură cu intuiția ta. Ai lovit direct la țintă.

– Atunci mi se va cere să dau o mână de ajutor în trimiterea lui acolo drept... care e numele lui cel nou?

– Tobias Rogoff.

– OK. Așa o să-l cheme?

– Da.

– Nu crezi că mulți îi vor recunoaște vocea și statura? Oamenii remarcă și mâinile. S-ar putea să am de lucru la asta.

– Da, vor fi oameni care îl vor recunoaște imediat. Și, dacă David nu se înșală când spune că există o înregistrare care arată că Chaim l-a ucis pe Carpathia, parcă văd cum Comunitatea Globală o va prezenta lumii întregi. Dar Carpathia însuși l-a iertat pe atacatorul său.

– Însă tot el a spus că nu poate controla ce îi vor face alți cetățeni atacatorului său, așa că Chaim are zilele numărate, nu crezi?

– Dacă poate ajunge cu evreii la refugiu, cred că va fi protejat de forțele divine.

– Asta ar fi tare.

– Ziceai că nu ești chirurg plastician. Există metode mai puțin agresive prin care să schimbi înfățișarea cuiva?

Zeke confirmă din cap.

– Există dispozitivele dentare.

– Aparate.

– Exact. Am folosit unul în cazul lui Leah și mai avem destule. Putem schimba felul în care arată dinții și maxilarele cuiva.

– Dar pentru cineva care are fălcile cusute?

– Și mai bine. Lui Leah o să-i scot, în curând, sârmele. Cred că putem să-l facem să arate altfel. Apoi, va trebui să se îmbrace diferit, poate chiar să meargă altfel. Asta se poate aranja punându-i ceva într-unul din pantofi. Voi fi pregătit atunci când și el va fi.

David uita de supărare lucrând tot timpul cât era treaz și apoi se prăbușea obosit, adormind. Mac și Abdullah primiseră sarcina de a pune la cale dispariția lor, după planul lui Hannah. Între timp, el plasă în clădire, din loc în loc, coduri de acces care să-i permită, folosind combinația corectă, să pătrundă în sistem și să monitorizeze evenimentele, la fel de bine cum le monitoriza atunci, cel puțin atât timp cât acel sistem avea să mai fie folosit.

I se părea că devenise dependent de interceptarea discuțiilor lui Nicolae, ale lui Leon și ale lui Hickman, însă îi plăcea să asculte ce are de spus și șeful Securității, Walter Moon. Deși părea improbabil ca acesta să devină credincios, cine putea ști cu siguranță? Dacă s-ar fi convertit, acest lucru trebuia să se petreacă înainte de primirea semnului de către angajați, pentru că, așa cum predica Tsion, în Scriptură scrie clar că era o decizie definitivă. David îl ascultase pe Moon, cum se destăinuia asistentei sale și subordonatului său de încredere, că nu fusese luat în calcul pentru funcția de comandant suprem. Își petrecea cea mai mare parte a timpului jurând, în mod ironic, „pe un teanc de Biblii" că nu ar fi acceptat postul, dacă i s-ar fi oferit. Însă contrariul era atât de evident și de adevărat, încât până și confidenții săi se simțeau liberi să îi spună:

– Sigur l-aţi fi acceptat şi trebuia să vă fie dat dumneavoastră.

David visa să-l aibă pe Moon de partea sa, un pilon în interiorul palatului, care avea potenţial de subversiune.

Noul director al Serviciului Secret, care îl înlocuia pe Jim Hickman, era un pakistanez pe nume Suhail Akbar. Susţinător devotat al lui Carpathia, era genul de om care nu ieşea în faţă, liniştit, reţinut în a-şi exprima o părere, însă cu un CV care îl depăşea cu mult pe al predecesorului său în privinţa experienţei şi a pregătirii. David se temea că era suficient de isteţ ca să fie o problemă. *Isteţ* era un adjectiv care nu i se potrivise niciodată lui Hickman.

Este crucial – îi scria David într-un e-mail lui Mac, într-o după-amiază ce urma unei zile grele, în care intrase în calculatoarele din sistem şi făcuse setările pentru a putea monitoriza şi pe viitor – să nu trezim suspiciuni în ceea ce priveşte loialitatea noastră faţă de Comunitatea Globală şi, mai precis, faţă de Carpathia. Îi mai provoc pe ofiţerii superiori din când în când, cu scopul de a nu le da de bănuit. Cred că ei îi suspectează pe cei care par supuşi orbeşte. Vreau să se întrebe: „De ce ne-ar provoca Hassid şi totuşi îşi face treaba cu atâta competentă, dacă nu doar pentru a face acest loc cât se poate de bun?"

Mac, trebuie să plănuim din timp, să punem la cale povestea care va explica moartea noastră şi care va costa Comunitatea Globală nişte echipament de primă mână. Nu m-ar deranja să văd avionul prăbuşindu-se cu injectoare de cipuri în valoare de câteva milioane de *nicks* sau cu mijloace de impunere a loialităţii. Mă întreb dacă ghilotinele sunt numite astfel în cataloagele cu instrumente de decapitat. Scuze pentru umorul macabru; nu este nimic de râs. Slavă Domnului că el poate face trupuri preamărite chiar şi din sfinţii care au fost schilodiţi, arşi sau trăsniţi.

Cu riscul de a-ţi jigni inteligenţa, trebuie să te previn ca nici măcar să nu te gândeşti să sacrificăm Phoenix 216. Oricât de mult mi-aş dori ca Nicolae să rămână fără avionul său preţios, am investit prea mult în sistemul de microfoane, pe care îl pot accesa acum chiar şi din afara avionului. În răstimpul în care

Dumnezeu ne mai lasă să interceptăm discuțiile, nu cred că există o sursă mai bună de informații. Am creat un program care poate detecta poziția avionului prin satelit. Întotdeauna este distractiv și interesant, nu-i așa, când Nicolae se crede într-un mediu sigur și-și dă frâu liber? Grozăviile și atitudinea pe care o are în mijlocul oamenilor este una, însă să-l auzi trâncănind și afirmând în fața asistenților săi celor mai devotați tocmai lucrurile pe care le neagă în alte circumstanțe, asta chiar merită.

Apropo, are programată o întâlnire cu Hickman, Moon, Akbar și Fortunato, pe care plănuiesc să o înregistrez. Dacă tu crezi că întrevederile cu Leon erau hilare, stai să auzi asta. O să ți-o trimit și ție. Ține minte codul unic de siguranță pentru toate aceste informații privilegiate și pentru transmisiunile securizate. Dacă cineva, inclusiv tu, încearcă să acceseze aceste fișiere cu un cod greșit, am programat un atac atât de vehement că ar trebui să i se spună monstrul. Este o creatură care ignoră software-ul și atacă hardul.

Dacă nu l-aș fi creat eu însumi, nu aș fi crezut. Chestia asta va intercepta impulsurile transmise dintr-un punct al procesorului într-altul, le va transmite la rândul ei către sursa de alimentare, fie ea baterie sau curent alternativ, și va trage curentul direct în placa de bază. Dacă acolo s-ar afla un dispozitiv incendiar, aș putea face un calculator să sară în aer chiar în fața unui hacker. Dat fiind că un calculator este făcut din plastic și metal, tot ce pot să fac este să produc multă căldură, fum și să topesc ceva. Chiar și așa, calculatorul va fi imposibil de reparat după aceea.

Pe mai târziu, frate! Aștept ceva concret de la tine și de la Abdullah în patruzeci și opt de ore. Până atunci, este mai puțin bătător la ochi și riscant pentru voi să aveți ocazia de a vă întâlni cu Hannah decât pentru mine. Încurajați-o să fie pregătită și curajoasă ca un compatriot și asigurați-o că vom pleca la timp și că ne vor rămâne ani productivi pentru a ne devota cauzei împărăției.

Rayford, care fusese ținut la curent de către David cu toate de când se întorsese la treabă, era îngrijorat în privința calendarului. Se gândise la cele mai utile roluri pentru fiecare

membru al Armatei, iar perspectiva primirii a patru noi membri plecați din palat avea atât avantajele, cât și dezavantajele ei. Dacă i-ar aduce pe toți la Chicago, ar suplimenta baza de operațiuni cu doi piloți, o asistentă medicală și unul dintre cele mai mari genii mondiale în calculatoare. Evident că avea spațiul necesar, dar se întreba dacă a-i avea pe toți la un loc era cea mai eficientă modalitate de utilizare a resurselor.

Nu doar pentru sufletele lor, ci și de dragul misiunii principale cu două țeluri – a-i pune bețe în roate lui Carpathia atunci când este posibil și a câștiga cât mai mulți oameni pentru împărăție –, ar avea mai mult sens să răspândească talentele în jurul lumii. Hattie și Leah erau neliniștite și nerăbdătoare să primească misiuni. Chloe se resemnase să rămână, pentru Kenny și pentru a lucra pentru cooperativă, însă Buck avea nevoie de participare directă la evenimente, pentru a da nota de realism revistei electronice.

Rayford și Albie aveau nevoie de toți piloții pe care îi puteau găsi, însă nu erau nici suficiente avioane. Dacă el și Zeke, cel cu mintea pătrunzătoare, dar care nu se exprima clar, aveau dreptate în legătură cu ceea ce pregătea Tsion, mii de piloți și de avioane trebuiau recrutate de peste tot din lume pentru a-i duce pe credincioșii evrei într-un loc sigur. Piloții veterani, ca Mac și Abdullah, puteau fi de ajutor în acest sens.

Însă, brusc, în toiul nopții, Rayford nu se mai gândi că mai avea peste două săptămâni pentru a cugeta și a găsi calea cea mai bună de a folosi contingentul din Noul Babilon, ci că trebuia să acționeze cât mai repede. Timpul era un lux, și nu avusese niciodată îndeajuns, dar o urgență transformă totul într-o mare agitație.

Îi sună telefonul, însă nu se auzi nimeni la celălalt capăt al firului. Își verifică mesageria și găsi un mesaj de la Lukas (Laslos) Miklos. „Am fost descoperiți, citi. Pastorul și soția mea reținuți, printre alții. Rugați-vă, pentru noi. Ajutați-ne, vă rog."

Biserica ascusă din Ptolemaïs era cea mai mare din Grecia și, probabil, cea mai mare din Statele Unite ale lui Carpathia. Până acum prezența locală a Comunității Globale nu fusese o

problemă. Credincioşii greci fuseseră atenţi, Rayford ştia asta din experienţa personală, însă le era teamă că sursele Securităţii şi ale Serviciului Secret al Comunităţii Globale nu mai puteau trece cu vederea mult timp existenţa lor. Unul dintre motivele pentru care credeau că fuseseră ignoraţi era că liderii locali ai Comunităţii Globale considerau că Nicolae Carpathia voia ca regiunea care îi poartă numele să prezinte cele mai puţine cazuri de insurgenţă dintre cele zece supercomunităţi globale.

Indiferent de sensibilităţile pe care Carpathia le-ar fi manifestat în relaţiile publice înainte de asasinarea sa, de la înviere pusese accent pe constrângere. Aparent, deduse Rayford, noul Carpathia mai degrabă i-ar fi lichidat pe oponenţii din propriul fief decât să pretindă că aceştia nu existau. Rayford îi ceru lui David să verifice care era situaţia şi să vadă în ce măsură ar putea fi de folos un grup din Armata Pătimirilor care s-ar deplasa acolo.

Rayford ştia că doamna Miklos era o femeie liniştită, foarte spirituală. Însă Laslos îi spusese că era, de asemenea, încăpăţânată şi curajoasă. Nu era genul care să îşi nege propria credinţă în faţa autorităţilor. Rayford îşi imagină cum Comunitatea Globală dăduse buzna la o întâlnire, iar doamna Miklos opusese rezistenţă şi chiar protestase împotriva arestării pastorului ei, Demetrius Demeter.

Însă Rayford nu voia să-şi lase imaginaţia să o ia razna. Mai întâi trebuia să afle tot ce se putea de la David şi apoi avea să facă probabil un drum până acolo împreună cu Albie. Sau poate cu Buck. Nu-i plăcea să lase Armata Pătimirilor fără un pilot de elicopter.

David se conecta pentru a asculta discuţiile de la întâlnirea lui Carpathia cu Hickman şi cu ceilalţi, când primi un telefon de la Rayford, în legătură cu conflictul dintre Comunitatea Globală şi biserica secretă din Grecia.

– O să-ţi comunic ce voi afla, îi spuse lui Rayford.

Îl sună pe Walter Moon, însă, înainte ca acesta să răspundă, David fu surprins să vadă că era chemat prin pager în biroul lui Hickman.

În biroul lui? Hickman împărțea biroul cu asistenta lui Carpathia. Și nu trebuia să se prezinte la întâlnirea cu Carpathia în curând? Închise telefonul și îl sună pe Hickman. Răspunse asistenta, Sandra.

– Hassid la telefon. Mi-ați trimis un mesaj pe pager?

– Da, domnule. Comandantul Suprem ar dori să vă întâlniți în sala de conferințe de la etajul optsprezece.

David găsi acolo o nebunie. Deși ziua de lucru era pe sfârșite și Sandra se pregătea să plece, muncitorii roiau pe acolo. Bormașini, fierăstraie, ciocane, praf, schele, scări, materiale împrăștiate peste tot.

– Nu vă mută provizoriu în altă parte, cât se lucrează aici? întrebă David.

– Se pare că nu, răspunse Sandra și plecă în grabă.

Hickman deschise ușa unei săli de conferințe, care avea să nu mai fie mult timp pentru lumea aceasta, și îi făcu semn lui David să intre.

– Grăbește-te și dă-mi voie să închid ușa, Hassid. Ca să intre cât mai puțin praf.

Noul comandant suprem, o versiunea occidentală a lui Fortunato, cu și mai puțină distincție, întinse o mâna cărnoasă și îl întâmpină cu entuziasm pe David.

– Da, salut, ce mai faci? El a înviat, eh?

– Eh, zise David, iar când Hickman îl privi surprins, adăugă: Adevărat.

Hickman părea agitat și grăbit. David se gândi că ar putea scoate ceva de la el, făcând pe prostul.

– Deci, vă pregătiți să încheiați ziua, hm? Cum este să împarți biroul cu...

– Lasă asta, spuse Hickman, așezându-se, cu burta revărsându-i-se peste sacoul neîncheiat al uniformei. Am o întâlnire cu șefii și aș face bine să nu mă duc nepregătit.

„Să văd și eu ziua asta!", își spuse David.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Suntem la zi cu toate, suntem pregătiți suntem pe drumul care trebuie, ne urmărim țelul, am demarat activitatea?

David clătină din cap, uimit.

– Toate cele menționate, cred. Despre ce vorbim?

Hickman luă o mapă și răsfoi câteva pagini.

– Ghilotine, seringi?

– Vreți să spuneți mijloace de impunere a loialității și injectoare de biocipuri?

– Da, mersi! zise Hickman, mâzgălind ceva. *Știam* că Viv le spunea într-un fel anume. Știi, Hassid, sunt polițist de meserie. Sunt onorat și tot restul, dar trebuie să-i dovedesc Maiestății Sale, ăă, Excelenței Sale că fac față. Că nu sunt depășit de situație.

– Simțiți că sunteți?

– Simt că loialitatea și devotamentul meu față de Potentat vor compensa lipsa de experiență la acest nivel de management. Acum, cum stăm cu treburile astea? Ce pot să-i spun?

– Că totul merge conform planului.

– Bun. Atunci pot conta pe tine.

– O, întotdeauna, ăă, domnule Comandant Suprem.

– A, poți să-mi spui doar comandant când suntem singuri. Dar păstrează aparențele în public, desigur.

– Desigur.

– Apropo, cumperi și animale?

– Vreți să spuneți alimente? Nu, de asta se ocupă Serviciul Alimentar.

– Nu, d-alea vii. Nu am nevoie de mâncare. Am nevoie de un animal viu.

– Mi-e teamă că nici asta nu intră în sfera mea de activitate. Material rulant, sisteme aeronautice, calculatoare, instrumente de comunicare. Cu astea mă ocup eu.

– Cine o să mă ajute să fac rost de un porc?

– De un porc, domnule?

– Mare și viu, Hassid.

– Habar n-am.

Hickman îl privea, parcă fără să accepte stratagema.

– Aș putea să mă interesez, zise David. Dar...

– Știam că pot conta pe tine, David. Ești om bun. Anunță-mă mâine-dimineață la prima oră, pentru că am auzit că șeful cel mare are de gând să îmi dea sarcina asta astăzi.

– A, nici măcar nu v-a spus încă?

– Nu, asta se numește o avertizare din partea unui coleg căruia îi pasă.

– Chiar așa?

– Da. Un tip ca mine are tendința să-și facă prieteni atât printre superiori, cât și printre subalterni. Amicul ăsta mi-a spus astăzi că a fost la o întâlnire cu Fortunato și cu Carp... ăă, scuză-mă! Mă pot descurca și mai bine de atât. N-ar trebui să mai folosesc vreodată aceste nume, mai ales în fața unui subaltern. Am să-ți poruncesc, Hassid, în calitate de ofițer superior, să treci cu vederea peste asta.

– Juriul o să treacă cu vederea, domnule.

– Da, bine. Oricum, tipul ăsta a fost la o întâlnire cu Excelența Sa și cu Înălțimea Sa Reverendul și a spus că sunt agitați – știi ce înseamnă asta? Îngrijorați, bănuiesc că o să spui.

– Înțeleg, domnule comandant.

– Sunt supărați, furioși, cum vrei să zici, din cauza celor din seminția lui Iuda.

– Am auzit de ei, domnule.

– Știu că ai auzit. Șeful lor, despre care Forțele de Menținere a Păcii spun că a scăpat și că l-au trimis la pachet, își face apariția în alt loc – nu știm unde, ceea ce nu îl face deloc fericit pe Carp... pe Potentat, dacă înțelegi ce vreau să spun, iar individul ăsta se dovedește tot mai anti Carpath... ei bine, cred, da, merge în contextul ăsta. Tipul ăsta răspândește chestii anti-Carpathia pretutindeni. Predică și spune că în Sfânta Biblie se profețește că Antihristul – cum îi zice el Excelenței Sale, imaginează-ți – va profana templul și va sacrifica un porc pe altar.

– Nu mai spuneți!

– Ba mai spun și, câtă vreme eu nu am fost acolo, amicul meu mi-a spus că Potentatul s-a făcut foc și pară; vreau să spun că a sărit în sus.

– Îmi imaginez.

– Și eu. I-a spus reverendului ceva de genul „A, da, ei bine, le voi arăta eu lor!" Știi cum vorbește el, foarte ritos și chestii de felul ăsta.

– Știu.

– Deci, și în asta constă genialitatea lui Nicolae Carpathia, dacă scuzi modalitatea familiară de a-l numi. O să *împlinească* într-un fel profeția – cea din Biblie și cea a lui Ben-Judahitul sau, ăă...

– Tsion Ben-Judah.

– Exact! O să sacrifice intenționat un porc pe altarul templului din Ierusalim, știind ce spun tipul ăla și Sfânta Biblie. Parcă în fața sa, nu așa zice?

– Desigur. *În fața lui Dumnezeu.*

– Ei bine, înțelegi că eu nu știu încă toate astea.

– Desigur. V-a șoptit amicul dumneavoastră.

– Exact. Însă atunci când el, știi tu cine, o să mă întrebe dacă pot să-i aduc un porc, vreau să fiu în stare să-i răspund „nici o problemă". Pot să-i răspund așa? Tu verifici cu oamenii tăi sau cu cine trebuie, iar eu am să-i duc porcul ăsta, corect?

– Am să fac tot ce îmi stă în putință, domnule.

– Știam că așa vei face. Mat umplut, ești bun.

– Ați spus asta intenționat, nu-i așa, domnule?

– Ce-i aia?

– Vorbeați despre porc și ați spus „mat umplut".

Hickman izbucni în râs, apoi încercă să pretindă că, într-adevăr, o spusese intenționat. Când se potoli, spuse:

– Știi ce vreau, Hassid?

– Spuneți-mi.

– Vreau un porc, ești pregătit...?

– Sunt pregătit.

– ... destul de mare pentru ca Excelența Sa să-l călărească.

– Domnule?

– M-ai auzit. Vreau cel mai mare porc pe care l-ai văzut vreodată. Mare cât un ponei. Suficient de mare să-l punem în ham, la propriu, dar înțelegi tu ce vreau să spun.

– Nu sunt sigur că înțeleg, domnule comandant.

– Încerc să câștig câteva puncte aici, înțelegi, domnule director? Așa cum faci tu fără te străduiești, pentru că ești bun. Dar eu vreau să fiu capabil să-i sugerez Excelenței Sale că, dacă își leapădă manierele și dă piept cu cei mai mari dușmani ai săi, ar trebui să le-o facă.

„Să-și lepede manierele și să dea piept? Ce i-ar fi plăcut lui Annie expresia asta combinată."

– Să le-o facă?

– Ar trebui să intre în templu călare pe porc!

– Aoleu! David nu și-l putea imagina pe Carpathia, chiar și în cele mai josnice momente ale lui, pretându-se la un asemenea spectacol.

– Bine spus, aoleu, Hassid. Ai citit Biblia?

– Vreodată?

– Da.

– O parte.

– Ei bine, nu este acolo o poveste despre Isus care intră în Ierusalim călare pe un măgar, iar lumea cântă, aruncă frunze și alte mărunțișuri spre el?

– Am fost crescut în tradiția evreiască.

– Deci nu știi Noul Testament. Oricum, povestea asta există, sunt destul de sigur. Imaginează-ți-l pe Excelența Sa batjocorind-o. Călare pe un porc, iar oameni plătiți cântă și aruncă înspre el cu obiecte.

„Doamne, te rog!"

– Nu-mi pot imagina așa ceva.

– Aș putea veni cu ideea, nu-i așa, Hassid?

– Puteți, domnule.

– Hei, mai bine mă duc. Fă-mi rost de porcul ăla, te rog. Am să-i spun că treaba s-a și făcut.

– Am să vă anunț.

David se îndrepta spre ușă, când Hickman strigă în urma lui.

– Am uitat să-ți spun, zise acesta răsfoindu-și iar foile din mapă. E o fată la Serviciul Medical, o asistentă. Uite-o. A fost medic veterinar sau ceva de felul ăsta și a implantat biocipuri în câini și în pisici.

– Nu mai spuneți, răspunse David.

– Poate o verifici, să vezi dacă ne putem folosi de experiența ei. Știi tu, să pregătească oamenii, să-i învețe cum să facă asta.

– Am să verific, domnule. Cum o cheamă?

– Nu cred că am numele ei, Hassid. Un nume caraghios. O identifici tu.

– Am să caut asistenta cu nume caraghios, domnule.

DOISPREZECE

Rayford nu putea să doarmă. Cutreierând diverse etaje din Clădirea Strong, trecu pe lângă ușa lui Chaim. Aceasta era larg deschisă și observă silueta bătrânului în întuneric. Chaim stătea nemișcat pe pat, deși Rayford știa că probabil îl auzise și îl văzuse pe coridor. Își vârî capul pe ușă.

– Te simți bine, doctore Rosenzweig?

Un oftat adânc printre dinții încleștați, prinși cu fire.

– Nu știu, prietene.

– Vrei să vorbim?

Un râs înfundat.

– Cunoști cultura din care vin. Noi vorbim, asta facem. Dacă ai timp, intră. Ești bine-venit.

Rayford luă un scaun și se așeză cu fața la Chaim, în întuneric. Botanistul nu părea să se grăbească. În cele din urmă spuse:

– Femeia cea tânără îmi scoate mâine firele.

– Leah, da. Doar nu o să-mi spui că ești îngrijorat în privința asta.

– Abia aștept.

– Altceva nu îți dă pace.

Chaim tăcu iar, dar nu trecu mult până când începu să respire greu, apoi se lasă pe pernă, plângând. Rayford trase scaunul mai aproape de pat și puse o mână pe umărul lui.

– Vorbește cu mine.

– Am pierdut atât de multe, se tânguia Chaim, iar Rayford se chinuia să-l înțeleagă. Familia! Oamenii mei! Și nu este decât vina mea!

– Vina noastră este mică, acum, domnule. Carpathia este responsabil de toate acum.

– Dar am fost atât de mândru! Atât de sceptic! Voi, Tsion, Cameron, Chloe, tu și toți care țineați la mine m-ați avertizat, ați încercat să mă convingeți. Dar eu, nu, eram prea deștept. Știam mai bine.

– Dar ai venit la Dumnezeu, Chaim. Nu trebuie să mai trăim în trecut, acum când toate lucrurile sunt noi.

– Dar uite unde am fost nu cu mult timp în urmă! Tsion este vesel, în ciuda tuturor, este atât de fericit pentru mine, mă încurajează atât de mult. Nu îndrăznesc să îi spun ce îmi preocupă mintea.

– Ce anume?

– Sunt vinovat, căpitane Steele! Aș putea face după cum spui, să las trecutul în urmă, dacă ar fi vorba numai despre mândria și ignoranța mea. Dar m-a condus pe cărări pe care n-am crezut vreodată că voi ajunge. Prietenii mei cei mai dragi, în care aveam cea mai mare încredere sunt morți din cauza mea. Măcelăriți în casa mea!

Rayford îi răspunse cu lucruri cunoscute:

– Cu toții am pierdut multe, șopti el. Eu – două soții și un fiu, mulți prieteni – prea mulți ca să mă gândesc fără să-mi pierd mințile.

Chaim se ridică din nou și își șterse fața cu mâinile.

– Asta este problema mea, Rayford. Aproape că am înnebunit de supărare sau, cel mai tare, de remușcare. Am ucis un om! Știu că el este Antihristul și că i-a fost scris să moară și să învie, dar eu nu știam asta când am comis crima. Am ucis un om care îmi trădase țara și mă trădase. Crimă! Gândește-te la asta! Am fost un om de stat iubit și, cu toate astea, am ajuns să plănuiesc un asasinat.

– Îți înțeleg mânia, Chaim. Și eu am vrut să-l omor pe Carpathia și știam foarte bine cine era și că va învia.

– Dar eu l-am ucis cu premeditare, căpitane, am plănuit asta cu multe luni înainte, am inventat eu însumi arma, am mimat un atac de apoplexie doar ca să mă apropii de el fără să trezesc suspiciuni, apoi mi-am dus la capăt planul exact cum prevăzusem. Sunt un criminal.

Rayford se aplecă, se sprijini cu coatele pe genunchi, luându-şi capul în mâini.

– Ştii că aproape te-am scutit de efort.

– Nu înţeleg.

– Ai auzit o împuşcătură înainte să-l ataci pe Carpathia.

– Da.

– Puşca mea.

– Nu te cred.

Rayford îi spuse povestea mâniei sale, cum se travestise, plănuise, cumpărase arma, se hotărâse să ducă planul la capăt.

Chaim clătina din cap.

– Nu pot să cred că cei doi bărbaţi care au îndrăznit să-l atace pe Nicolae sunt în aceeaşi cameră. Dar până la urmă, nu ai putut să-l omori. Eu am comis crima cu entuziasm şi, înainte de a înţelege că am nevoie de Dumnezeu, eram bucuros că am reuşit să-l omor. Acum regret şi mi-e ruşine.

– Nu te consolează deloc faptul că ăsta e destinul tău şi că nu te poţi face vinovat de uciderea unui om care trăieşte?

– Să mă consoleze? Aş da totul pentru o clipă de linişte. Nu *cel* pe care l-am împuşcat este problema, Rayford. Ci *ce* am făcut. Nu ştiam cât de înrădăcinat era răul în mine.

– Şi totuşi Dumnezeu te-a salvat.

– Spune-mi, îi este cuiva dat să se *simtă* iertat?

– Bună întrebare. M-am confruntat cu aceeaşi dilemă. Am deplină încredere în puterea lui Dumnezeu de a ierta şi de a uita, de a ne separa de păcatele noastre, aşa cum estul este separat de vest. Dar şi eu sunt om. *Eu* nu uit şi, de aceea, adeseori nu-mi însuşesc iertarea pe care o oferă Dumnezeu. Dacă ne simţim vinovaţi nu înseamnă că Dumnezeu nu are puterea de a ne absolvi.

– Dar Tsion mi-a spus că am un destin mai mare, că aș putea fi cel care va fi folosit pentru a-i călăuzi pe compatrioții mei dragi într-un loc ferit de Antihrist. Cum poate să spună asta și cum aș putea eu să fac așa ceva când mă simt ca acum?

Rayford se ridică în picioare.

– Poate că eroarea constă în a crede că va trebui să fii *tu* cel care împlinește asta.

– Mi-ar plăcea să scap de povara asta, însă, după cum spune Tsion, cine altcineva să-i călăuzească? El nu poate risca.

– Eu spun că este vorba de ceva ce va face Dumnezeu, prin tine.

– Dar cine sunt eu? Un om de știință. Eu nu sunt potrivit. Nu cunosc cuvântul lui Dumnezeu. Abia dacă îl cunosc pe Dumnezeu. Nici măcar nu am fost un evreu credincios până acum câteva zile.

– Și totuși, când erai copil, probabil că ți s-a citit din *Tora*.

– Bineînțeles.

– Dacă Tsion are dreptate, și nici măcar el nu este sigur, ăsta ar putea fi rugul tău arzător

– Nimeni nu o să mă vadă ca pe Moise.

– Vrei să-l lași pe Dumnezeu să te folosească? Pentru că, dacă Tsion are dreptate și tu faci ceea ce crede el că trebuie să faci, *vei* fi un Moise al zilelor moderne.

– Ah!

– Ai putea fi folosit de Dumnezeu pentru a fugi din calea conducătorului cel rău și de a conduce poporul la refugiu.

Chaim mormăi și se întinse iar pe pat.

– Și Moise a susținut aceeași cauză ca tine, spuse Rayford. Întrebarea este dacă vrei.

– Știu.

– Ai dreptate. Ai fost un păcătos. Cu toții am fost, până când ne-a salvat Hristos. Dumnezeu poate face o minune cu viața ta.

Chaim mormăi.

– Poftim? întrebă Rayford.

– Am spus că îmi doresc să vreau. Vreau să vreau.

– Este un început.

– Dar va trebui ca Dumnezeu să facă ceva cu mine.

– Deja face.

– Dar mai mult. Nu aș putea accepta sarcina asta acum, așa cum nu aș putea să zbor. Persoana care acceptă trebuie să aibă o conștiință curată, o încredere ce vine numai de la Dumnezeu, precum și un talent oratoric mult peste posibilitățile mele. Am fost în stare să vorbesc în fața unei clase, dar să vorbesc în fața a mii de oameni, așa cum a făcut Tsion, să mă opun în mod public Antihristului însuși, să adun masele și să le îndrum să facă ceea ce este corect? Nu cred că pot. Pur și simplu nu pot.

– Dar vrei să ai încredere că va lucra Dumnezeu?

– El este singura mea speranță. Sunt la capătul puterilor.

La prânz, ora Carpathia, în Noul Babilon, David părăsi palatul și ieși afară pentru prima oară după câteva zile. Urma să i se scoată firele la ora două în acea după-amiază și abia aștepta să o revadă pe Hannah Palemoon, chiar și într-un cadru oficial, în care nu vor putea discuta liber.

Căldura îi reaminti de ziua învierii lui Nicolae. Nu i se părea drept să străbată terenul din jurul palatului fără Annie. Simțea o durere atât de vie, iar suferința îi era atât de adâncă, încât rana de la cap părea un fleac. Hannah îi spusese că mai rău va fi să-i îndepărteze bandajul decât să-i scoată firele. Șapca de la uniformă îi proteja rana de soare, însă începu să se încălzească în uniformă și fu asaltat de amintirile traumei suferite.

Decimarea populației mondiale era reflectată și de forța de muncă din cartierele generale ale Comunității Globale. Ceea ce fusese cândva o metropolă plină de viață era acum doar o umbră. Mulțimile alcătuite înainte din angajați entuziaști erau acum formate din turiști și pelerini, cu ochii în patru după cineva cunoscut.

În depărtare, David văzu vizitatori îngrămădiți în jurul unor ecrane în aer liber, care transmiteau știrile Comunității Globale douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Merse într-acolo și rămase în spate. Înălțimea Sa Reverendul Carpathianismului, Leon Fortunato, vorbea din noul său birou.

David nu putu decât să clatine din cap. Leon stătea la un pupitru asemănător cu un amvon, părând mult mai înalt. Bărbat bine făcut, oacheș, Leon purta o mantie lungă, roșu cu bleumarin, care îl avantaja. Însă, atunci când Peter Mathews – într-o mantie țipătoare, care arăta jalnic – stătuse la același pupitru, lăsase impresia că era mai scund decât Leon, deși avea peste un metru optzeci. Probabil că Leon stătea pe vreo cutie sau pe vreo platformă!

Vorbi despre competiția internațională, despre ce regiuni conduceau în cursa de definitivare a replicilor după statuia lui Carpathia. Desigur, Statele Unite ale lui Carpathia conduceau detașat, iar restul lumii concura pentru locul al doilea.

Prezentarea lui era punctată cu date din toată lumea, care arătau câte comunități încercaseră să confere unicitate replicii pe care o făceau la statuie. Regulamentul stipula ca replicile să aibă cel puțin mărimea naturală și să fie monocolore, nici una neputând fi la fel de mare ca originalul. În afară de aceste condiții, comunitățile locale erau libere să fie creative. Cele mai multe dintre statui erau negre, însă nu puține erau aurii, unele din cristal, altele din fibră de sticlă, una verde, alta portocalie și câteva aveau dublul mărimii naturale (altfel spus, de două ori mai mici decât originalul). Fortunato părea mulțumit în special de ultimele două și își anunță intenția de a vizita personal acele localități.

– Pentru a aduce la cunoștință totul, îmi revine sarcina de a vă anunța că, în timp ce Israelul are câteva replici ale statuii în orașe disparate precum Haifa și Tel Aviv, Ierusalimul nici măcar nu s-a apucat de lucru. Leon trecu la glasul său gros, solemn. Vorbind sub autoritatea Potentatului înălțat, spun vai! Vai și feriți-vă de dușmanii domnului acestei lumi, care îl nesocotesc pe cel preaînalt!

Trecu la tonul Unchiului Leon, vorbind ca o rudă dragă, care citește o poveste la culcare.

– Dar știți, în timp ce mie mi s-a dat de sus puterea de a face minunile pe care le face și iubitul nostru conducător și ținând cont că mi-am dovedit această putere pogorând din cer focul

care să-i distrugă pe cei necredincioși, domnul vostru, Excelența Sa, este întruparea iubirii, a iertării și a suferinței îndelungate. În ciuda sfatului meu și a unei judecăți mai bune, deși mă înclin în fața înțelepciunii sale divine, Potentatul Suprem mi-a cerut să anunț că știe că are adepți devotați în capitala Pământului Sfânt. Conducătorul lor iubitor nu-i va uita pe pelerinii loiali, care suferă din cauza nebuniei și a acțiunilor subversive ale conducătorilor care au fost însărcinați cu responsabilitatea sănătății spirituale a sufletelor lor.

De astăzi într-o săptămână, obiectul adorării noastre îi va vizita personal pe copiii săi din Ierusalim. Va fi acolo nu doar pentru a se confrunta direct cu cei care-i sunt împotrivă – pentru că el este atât un dumnezeu iubitor, cât și unul drept –, ci și pentru a binecuvânta și a primi închinăciunea și slava cetățenilor care, altminteri, nu se pot exprima.

În calitate de pastor global, dați-mi voie să îi îndemn pe nenumărații carpathianiști oprimați de rebelii din Ierusalim să-și manifeste cu curaj sprijinul pentru cel demn de toată cinstea și slava atunci când va ajunge în orașul vostru. Să fie o intrare triumfală, ca nici una dinaintea ei. Permiteți-mi, în numele său, să vă garantez personal siguranța și protecția împotriva oricărei forme de represiune pe care ați putea-o suferi fiindcă faceți ceea ce este corect în fața puternicei opoziții.

Știm că printre liderii de acolo se numără puțini evrei mesianici și evrei ortodocși, care riscă răzbunarea dumnezeului lor dacă persistă în nebunia lor sinucigașă. Dacă nu văd greșeala căii lor și nu vin în genunchi să implore iertarea domnului lor, noua conducere se va instala înainte ca Excelența Sa să părăsească acel mare oraș.

Iar celor care jură că Potentatului îi este interzisă intrarea în templu, le spun: Nu îndrăzniți să vă ridicați împotriva armatei domnului mulțimilor! El este dumnezeul păcii și al reconcilierii; alt dumnezeu în afară de el să nu aveți. Nu vor mai fi înălțate și nu vor mai fi permise locuri de închinăciune nicăieri pe această planetă, dacă ele nu îl recunosc pe Excelența Sa drept unic obiect de devoțiune. Nicolae Carpathia, Potentatul, a înviat!

Mulțimea din jurul ecranului răspunse conform obiceiului, iar David spuse încet:

– Isus Hristos a înviat cu adevărat.

Fortunato reaminti lumii că, în două zile, toate statuile trebuiau terminate spre închinăciune.

– Și, după cum știți, primele o sută de orașe cu unități instalate și aprobate vor deveni primele centre de aplicare a semnului loialității.

Asistenții îi aduseră lui Leon un suport panou, pe care îl așezară lângă el. David observă că, în comparație cu ei, reverendul părea înalt de peste doi metri. Fortunato folosi un indicator pentru a prezenta unitatea standard de aplicare a semnului. Aceasta era formată dintr-o scenă, pe care se puteau aduna câteva mii de oameni, care erau conduși printre bariere de control și erau întreținuți cu discursuri înregistrate ale lui Carpathia și ale lui Fortunato. La fiecare patru minute, se repeta pogorârea focului din cer de către Fortunato asupra dizidenților și învierea lui Carpathia. Făcu o pauză ca să dea drumul benzii, iar David trebui să-și mute privirea. Turiștii se bucurau de transmisiune.

Fortunato reveni la desenul său explicativ. Cetățenii vor intra apoi în zece sau douăzeci de cabine în aer liber – în funcție de mărimea orașului și a mulțimii – unde li se va cere să decidă asupra formatului și mărimii semnului lor, precum și asupra locului în care voiau să fie aplicat: pe frunte sau pe dosul mâinii drepte.

– Țin să vă reamintesc prietenește, spuse Fortunato rânjind. Dacă tărăgănați luarea deciziei sau uitați, din cauza emoției, vi se va aplica procedura standard: pe mâna dreaptă vi se va înscrie prefixul care identifică regiunea voastră, lângă cicatricea care arată că v-a fost injectat biocipul.

Am fost întrebați de nenumărate ori cum vom preveni semnele contrafăcute. Deși numai un observator specialist și experimentat va putea să deosebească un semn fals de unul real, scanerele de biocipuri nu pot fi înșelate. Suntem încredințați că această tehnologie prezintă un coeficient de siguranță de 100%,

așa că toți cei al căror biocip nu va fi autentificat de un scaner vor fi executați fără drept de apel. Pentru comerțul obișnuit va fi necesară implantarea unui biocip lizibil.

Și da, vom avea și mijloace de impunere a loialității la fiecare unitate de aplicare a semnului.

Spre surprinderea lui David, acest anunț fu ilustrat cu un filmuleț despre o ghilotină uriașă, strălucitoare, iar Fortunato îl întrerupse cu un râs sănătos.

– Nu-mi imaginez vreun cetățean al Comunității Globale care să fie nevoit să-și facă griji în legătură cu acest instrument, decât dacă el sau ea aderă la cultul judahiților sau la iudaismul ortodox. Sincer, numai orbii și cei fără televizor nu au văzut învierea dumnezeului și conducătorului nostru, așa că nu-mi imaginez că mai există sceptici în afara Ierusalimului. Ei bine, după cum vedeți, și râse din nou, nu vor rămâne pentru multă vreme.

Fortunato ridică apoi un teanc mare de scrisori și de foi tipărite.

– Acestea, prieteni, sunt cererile celor care vor să fie primii care să-și arate loialitatea față de Excelența Sa prin aplicarea semnului chiar aici, în Noul Babilon. Oricărui cetățean, din orice regiune, i se poate aplica semnul deși numărul de cod va fi cel al regiunii de origine. Există o limită a numărului celor pe care îi putem găzdui, așa că dacă faceți cererea repede, semnul vă va fi aplicat la centrul local.

Doare această aplicarea? Nu. Datorită evoluției tehnologiei și a eficacității anesteziculului local, nu veți simți decât înțepătura inseratorului de biocip. Anestezicul își va face treaba până va dispărea orice disconfort.

Fiți binecuvântați, prieteni, în numele domnului și stăpânului nostru înviat, Excelența Sa Potentatul, Nicolae Carpathia.

Rayford se întoarse în patul său și mai obosit, însă tot nu putea să doarmă. Petrecu o oră gândindu-se la noile sarcini pentru Armată, ajungând, în cele din urmă, la concluzia că Albie și Buck ar trebui să meargă în Grecia. El trebuia să rămână ca să

îi susţină moral, iar Buck trebuia să fie capabil să demaşte intoleranţa regimului lui Carpathia.

Odată stabilite aceste lucruri, adormi, plănuind ca dimineaţa, Zeke să-i facă un nou act de identitate lui Buck şi să-l pună pe David ca, din postul său din Noul Babilon, să-i uşureze acestuia călătoria.

David îl informă pe şeful Serviciului Alimentar că domnul Comandant Suprem Hickman are nevoie de cel mai mare porc viu disponibil pentru vizita lui Carpathia în Israel. Apoi se opri în biroul său ca să-şi verifice calculatorul înainte de programarea stabilită cu Hannah. Găsi un e-mail urgent de la Ming Toy.

Nu am ştiut cui altcuiva să-i scriu, începea ea. Îmi pare rău de pierderea pe care aţi suferit-o şi mă rog ca Dumnezeu să vă întărească. Nu-mi pot imagina durerea prin care treceţi.

Domnule Hassid, i-aţi mai văzut pe ai mei de când am plecat de acolo? Ultimul lucru pe care l-am aflat de la ei este că nu v-au mai văzut. Sunt extrem de îngrijorată. Li s-a acordat cazare gratuită până când Chang va trece prin procedura de angajare, iar tata este extrem de emoţionat. Mama tace, ca de obicei, însă am vorbit cu Chang, care este disperat. Spune că ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să lucreze pentru Comunitatea Globală, dar tata insistă. Faptul că fiul său îl slujeşte pe Carpathia este cea mai mare cinste pe care şi-o poate imagina.

Chang a aflat că toţi angajaţii vor primi semnul în următoarele câteva săptămâni, însă se zvoneşte că angajaţii cei noi ar putea fi primii cărora li se va aplica semnul. Ştiţi ceva despre asta? E adevărat? Într-un fel, e plauzibil. De ce să angajezi pe cineva fără să ştii mai întâi că îţi este loial? În plus, economiseşte timpul pierdut mai târziu ca să stea la rând să primească semnul.

Tata insistă ca Chang să-şi pregătească hârtiile la Personal imediat şi este nerăbdător să-l vadă printre primii care primesc semnul, mai ales dacă poate să asiste şi el la implantare. Chang este gata să-i spună tatei că el crede în Isus şi că da, i se poate spune judahit, însă se teme de două lucruri. Mai întâi că tata l-ar da în vileag şi apoi că va dori să afle adevărul despre mine.

Aveți încredere în mine, domnule Hassid; îmi cunosc tatăl. Ne-ar vinde pe amândoi pentru a-și dovedi loialitatea față de Carpathia și de Comunitatea Globală.

Îl îndemn pe fratele meu să nu îi spună nimic tatei și totuși nu știu cât timp se va mai putea abține până la testul ultim. Singura modalitate prin care poate să evite să lucreze acolo este să fugă sau să îi spună tatei adevărul. Mă puteți ajuta în vreun fel? Îmi cer scuze că vă deranjez cu asta în momente atât de grele pentru dumneavoastră.

Fiți sigur că mă rog pentru dumneavoastră. După cum bănuiesc că știți deja, Leah mi-a comunicat că în locuința de refugiu compatrioții dumneavoastră vă susțin și ei.

Cu profund respect, sora dumneavoastră întru Hristos,
Ming Toy.

David sună la Personal.

– Îmi puteți spune care este situația dosarului lui Chang Wong?

– Da, domnule. Impresionant CV. Numele lui a fost menționat în mod public, cel puțin în rândul ofițerilor superiori, de către Carpathia. Nu necesită o analiză detaliată. Va lucra aici de îndată ce reușim să procesăm datele. Singura întrebare este unde. Bănuiesc că îl vreți dumneavoastră; toată lumea îl vrea.

– Nu aș putea spune cu siguranță. Mă întrebam doar.

– Departamentul dumneavoastră pare cel mai potrivit. Nu l-ați refuza, nu-i așa?

– Este prea devreme să vă răspund, dar nu mă las influențat. Doar pentru că toată lumea îl vrea nu înseamnă că ar trebui să fiu disperat să pun mâna pe el.

– Așa este. Dar ar fi o achiziție bună.

– Ce urmează?

– Nu știu. L-am așteptat ieri. Următoarea mișcare îi aparține. Completează formularele, face cererea oficială, iar noi venim cu o ofertă.

– Și dacă acceptă?

– Este primit.

– Nu și-a absolvit liceul.

– Avem profesori. El ar putea să *predea* la liceu.

– Când va începe lucrul?

– În câteva zile. Ar putea interveni o amânare din cauza noii întreruperi. Ați văzut, nu?

– Nu.

– Ar fi trebuit să primiți un e-mail.

David nu voia să pară prea nerăbdător.

– O să-l găsesc eu. Mulțumesc.

– Îl vreți pe puștiul ăsta, dacă îl putem obține?

David trebuia să se gândească repede. Dacă îl lua în subordinea lui și apoi dispărea cu ceilalți, puștiul putea fi denunțat ca dușman al statului. Dar, dacă dispariția lor avea să pară un accident, atunci nici o suspiciune nu va plana asupra lor sau asupra vreunuia dintre asociații lor. Pe de altă parte, dacă primirea semnului era o etapă premergătoare angajării, era clar. Puștiul va refuza, tatăl îl va trăda și ăsta era sfârșitul. David nu ar trezi suspiciuni pentru că l-a vrut sau pentru că și-a petrecut timp cu el.

– Aș putea să am o întâlnire preliminară cu el?

– Un interviu? Hm. Nu face parte din protocol, însă nu văd cu ce poate să strice.

– Unde stă?

– Patru-zero-cinci-patru.

„Aproape de Hannah. Mă întreb dacă ea știe."

– Mulțumesc.

David se grăbi spre spital. Hannah îl salută formal și îi puse întrebările tipice legate de sângerare, disconfort și durere. Apoi îi ceru să o urmeze într-un salon separat pentru a-i scoate firele.

– Arăți bine, dar preocupat, zise ea, turnând dezinfectant și înmuindu-i bandajul.

– Nu-mi dau seama de ce, mormăi el.

– Sarcasm? Adu-ți aminte că sunt de partea ta.

– Știai că familia Wong stă la același etaj cu tine?

– Cine *este* familia Wong?

David se plesni peste frunte.

– Grozav, zise ea. S-a dus sterilizarea mea. Închide ochii. El o ascultă, iar ea îi dădu iar cu dezinfectant. Deci cine este familia Wong?

El îi povesti.

– Și ce ai de gând să faci? îl întrebă.

– Le pun microfoane în cameră.

– Poți să faci asta?

– Pot să fac orice.

– Asta știu. Dar cum?

– Ți-aș spune, dar atunci...

– Da, știu, va trebui să mă ucizi. Se rușină de ultimele cuvinte, pentru că el tocmai ce-și pierduse logodnica. Îmi pare rău, șopti ea.

– E vina mea, zise el. Eu am început.

Îi smulse ușor bandajul, făcându-l să lăcrimeze.

– Rabdă, îi spuse ea, stropind cu mai mult lichid.

– Chestia aia ar trebui să ușureze treaba?

– Așa ne splace să credem. Din fericire, ai avut un chirurg bun. A, da, eu am fost acela. Am tăiat destul păr, astfel încât avem doar scalpul, rana și firele. Imaginează-ți dacă ar fi fost și păr acolo.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

– Gândește-te la altceva, iar eu o să mă grăbesc.

– Nu poți să smulgi și gata?

– Nu cu firele. Ele trebuie să iasă cum trebuie. Dacă trag vreuna cu bandajul, te urci pe pereți. Acum încearcă să te gândești la altceva.

– De pildă, la ce?

Ea se opri, își puse încheieturile mâinilor pe șolduri, atentă să nu atingă nimic cu mâinile înmănușate.

– David, abia te cunosc. De unde să știu eu la ce trebuie să te gândești tu?

El ridică din umeri.

– Gândește-te la libertate, zise ea. La a fi departe de aici pentru totdeauna.

– Asta numești tu libertate? Este doar o altă formă de închisoare.

– M-am tot gândit la asta, îi spuse ea. Ar trebui să fie mai puțină tensiune, nu crezi?

– Alt tip de tensiune. Ah!

– Scuze. Fii curajos! Mai spune-mi.

– Ei bine, nu va trebui să ne facem griji despre cine ne privește și ne ascultă sau dacă nu cumva conexiunile securizate de la e-mail și de la telefon au fost compromise. Nu va trebui să ne facem griji că am fost deja descoperiți și că suntem lăsați liberi doar ca să-i compromitem și pe alții înainte de a fi arestați.

– La asta mă gândeam și eu, spuse ea.

– Dar nu vom mai fi niciodată liberi. Vom fi fugari.

– Deci mi-ai desființat ideea.

– Nu, de ce spui asta? Am încredințat-o lui Mac și lui Abdullah.

– Pentru că, dacă merge, nu ne va căuta nimeni. Facem rost de acte noi, ne schimbăm înfățișarea și o luăm de la capăt.

– Dar fără semnul loialității.

Ea ezită.

– Ei bine, da, mai este și asta. Stai. Gata.

Ținu în fața ochilor lui bandajul cel lung, cu o foarfecă chirurgicală. În afară de dezinfectant, pe el se vedea sânge, urmele rănii, două copci și câteva fire.

– Pot să te întreb ceva? spuse el. Despre cu totul altceva.

– Vrei să spui *îmi dai voie?*

– A, asta era. Vrei să-ți dovedești cunoștințele lingvistice.

– Scuze. E incurabil.

– Cred că vom avea nevoie de un specialist în gramatică la locuința de refugiu, în cazul în care Tsion și Buck pleacă. Oricum, de ce credeți voi, doctorii, că vrem să vedem chestiile astea? Mă refer la bandajul ăla scârbos.

– Scârbos? Începu să îi vorbească precum unui bebeluș. Nu vrea să vadă lucruri scârboase?

– Doctorii și asistentele fac întotdeauna chestia asta. Scoate-l și aruncă-l. Crezi că am nevoie să-l văd, altminteri nu plătesc?

Ea ridică din umeri.

– Probabil vă face tuturor plăcere, zise el. Așa-mi imaginez. Apropo, nu ai spus niciodată nimic despre copci.

– Tocmai ți-ai răspuns la întrebare.

– Nu înțeleg.

– Ți l-am arătat, ca să știi ce urmează. Firele trebuie scoase separat, deci ies unul câte unul. Nu genul ăla de cusătură în care tai sau dezlegi și apoi totul iese răsucindu-se ca o mică gâdilătură. Nu va durea, dar sunt câteva. Și mai sunt două copci care trebuie să rămână acolo până scoatem toate firele, pentru orice eventualitate, să țină strâns. După ce scot firele, voi ști dacă cicatricea poate să facă față creierului tău mare. Apoi va trebui să pătrund sub fiecare dintre cele două copci, pe rând, cu un cuțitaș de sârmă.

– Glumești.

– Nu, domnule. Tai prin copcă...

– Au.

– Nu și dacă stai nemișcat.

– Mai bine nu te miști tu.

– Sunt bună. Promit. Apoi strâng capetele, două pentru fiecare copcă, și le răsucesc ușor afară.

– Asta trebuie să doară.

Ea ezită.

– Aveam nevoie să aud repede un „Deloc" și chiar atunci.

– Recunosc că le vei simți mai mult decât firele. Este o pătrundere mai mare, deci o evacuare semnificativă.

– O evacuare semnificativă? Ai putea face parte din management.

– Ce *ar trebui* să spun? Copca cea mare și scârboasă a dislocat mai mult țesut decât firele subțirele? Dacă țesutul cicatricei s-a prins de metal, s-ar putea să-l simți cum se desprinde.

– Nu-mi place cum sună „se desprinde".

– Ce fricos! Nici măcar nu o să sângerezi. Și, dacă simt că este prea devreme și că ar putea cauza un traumatism, o vom lăsa pe altădată.

– Numai dacă mă va ucide. Vorbesc serios, Hannah. Vreau să termin cu asta.

– Nu vrei să mai ai vreun motiv pentru care să te întorci să vorbești cu mine.

– Nu este asta.

– Nu, spuse ea indiferentă, prefăcându-se insultată. Pot să suport. Nu știu alți credincioși care să aibă vreun motiv să vină pe aici, dar nu este nimic. Lasă-mă aici să sufăr singură.

– Termină.

– Taci și o să termin. Acum gândește-te la altceva.

– Poți să vorbești în timp ce lucrezi?

– Desigur. Ți-am spus că sunt bună.

– Atunci spune-mi povestea ta, cât faci asta.

– Povestea este mai lungă decât procedura, David.

– Atunci nu te grăbi.

– Așa da! Ai spus un lucru frumos.

TREISPREZECE

Povestea lui Hannah Palemoon îl făcu pe David să uite ce îi făcea. Iar ea nu se grăbi, făcând o pauză după fiecare fir scos. Îl tachina arătându-i firele la început, însă privirea lui o făcu să renunțe.

Crescuse într-o rezervație Cherokee din ceea ce se numea acum Statele Unite Americane de Nord.

– N-o să-ți vină să crezi ce prejudecăți există în privința nativilor americani, spuse ea.

– N-am fost niciodată în State, nici măcar când erau doar Statele Unite ale Americii. Dar am citit despre asta. Vă spun indieni din cauza greșelii lui Columb.

– Exact. El credea că se află în Indiile de Vest, așa că noi trebuia să fim indieni. Acum toată lumea vorbește despre indieni. Triburi indiene. Cowboy și indieni. Națiа indiană. Rezervație indiană. Problema indiană. Indieni americani – asta era preferata mea. Și, desigur, toți cei care nu au vizitat rezervația cred că locuim în corturi.

– Așa aș fi zis și eu, spuse David. Din poze.

– Pozele sunt făcute în zonele turistice. Turiștii voiau să vadă vechea cultură nativ-americană; noi eram fericiți să le-o arătăm. Ne îmbrăcam în veșmintele vechi, dansam dansurile vechi, le vindeam tot ce voiau din mărgele colorate. Nu voiau să vadă casele în care locuim cu adevărat.

– Care nu sunt corturi, să înțeleg.

– Exact ca în orice altă economie slabă. Unități multifamiliale, case mici, rulote-casă. Iar turiștii nu voiau să știe că tata era mecanic, iar mama lucra în biroul unei companii de instalații. Mai degrabă credeau că făceam parte din triburi războinice, că beam rachiu sau că lucram într-un casino.

– Părinții tăi chiar nu făceau asta?

– Mamei îi plăcea să joace jocuri mecanice. Tata a pierdut un cec într-o noapte, jucând cărți. Nu s-a mai dus de atunci.

– Iar tu ai fost veterinar.

– Asistentă de veterinar, doar. Unchiul meu, adică fratele mamei, era un autodidact. Nu trebuia să ai o licență sau un certificat. Decât dacă voiai să lucrezi și în afara rezervației, iar el nu voia. Și nici nu făcea chestii ciudate. Turiștii au întrebat dacă dansa, cânta și învia animale moarte. Citea foarte mult, tot ce găsea despre vindecarea animalelor, pentru că le iubea.

– Tu nu ai vrut să te faci veterinar?

– Nu. Am citit toate cărțile despre Clara Barton și Florence Nightingale. M-am descurcat bine la școală, mai ales la biologie, și profesoara m-a încurajat să profit de oportunitățile acordate nativilor americani de universitățile de stat. Am mers la Arizona State și nu mi-a părut rău niciodată. M-a costat mai mult, pentru că nu eram din Arizona, dar voiam să pun o anumită distanță între mine și rezervație.

– De ce?

– Nu pentru că-mi era rușine. Pur și simplu am crezut că aveam mai multe oportunități afară. Și am avut.

– Unde ai aflat de Dumnezeu?

– Peste tot. Erau creștini și în rezervație. Nu mergeam la biserică, dar cunoșteam mulți oameni care se duceau. Profesoara obișnuia să discute cu mine despre Isus. Nu mă interesa. Ea numea asta „mărturie", însă suna mult prea ciudat pentru mine. Apoi la universitate. Erau pretutindeni. Încercau să te convertească în drum spre cursuri.

– Nu te-a intrigat niciodată?

– Nu suficient cât să merg la vreuna dintre întâlniri. Mi-era teamă că voi ajunge într-un cult sau într-o schemă de marketing

pe mai multe niveluri. Marea chestie pe care o făceau puștii ăia era să-i facă pe oameni să recunoască faptul că erau păcătoși și că nu puteau face nimic în legătură cu păcatele lor. Ca să-ți spun drept, nu m-am simțit niciodată o păcătoasă. Nu atunci.

– Deci, abordarea era greșită în cazul tău.

– Nu era vina lor. *Eram* păcătoasă, bineînțeles. Doar că nu vedeam asta.

– Și ce te-a convins până la urmă?

– Când am aflat cine a pierit la cutremur, m-am înfuriat. Îi cunoșteam pe cei care mergeau la biserică. Erau creștini de la universitate. Profesoara mea din liceu.

– Ai avut o bănuială.

– O bănuială? Știam sigur. Se spunea că Dumnezeu a făcut asta și eu am crezut. Și l-am urât din cauza asta. M-am gândit la oamenii aceia și la cât de sinceri și devotați erau, cum le păsa de mine suficient cât să-mi spună ceva care să mă facă să-i consider ciudați. Nu voiam un Dumnezeu care i-a luat pe ei și m-a lăsat pe mine. Voiam un erou, cineva în care să cred, dar nu pe el. Apoi am văzut știrile despre Carpathia. Biblia vorbește despre cum vor fi înșelați atât de mulți? Eu am fost prima pe listă. Am cumpărat tot pachetul. Am aflat că avea nevoie de personal medical, m-am urcat în primul avion spre New York. Nu eram sigură că vreau să mă mut în deșertul ăsta frumos, uitat de Dumnezeu, dar eram loială atunci.

Am început să devin reticentă în privința lui Carpathia, când a început să vorbească precum un politician, încercând să pună totul în cea mai bună lumină. Nu părea niciodată să-i pară rău cu adevărat de tot haosul și de pierderi. Nu am fost de acord cu el când a declarat că toate acestea dovedeau că Dumnezeu nu putea fi în spatele dispariților, pentru că de ce ar face asta un Dumnezeu iubitor? Am crezut că Dumnezeu *făcuse* asta și că s-a dovedit că nu era atât de iubitor, până la urmă.

Hannah termină de scos firele, se curăță și își scoase mănușile de plastic, se spălă și se șterse pe mâini, apoi își puse alte mănuși. Se așeză pe un scaun, alături de David.

– Mai avem copcile, dar putem lua o pauză.

– Cineva trebuie să te fi condus la Dumnezeu. Mor de curiozitate să aflu unde ai întâlnit aici un alt credincios.

– Nu am ştiut că există unul până nu ţi-am văzut semnul, clar, cum stăteai întins pe pământ. Am încercat să ţi-l şterg, apoi aproape că-mi venea să dansez când mi-am dat seama ce era. Nu-l vedeam pe al meu şi nu mai văzusem altul vreodată, doar citisem despre el.

– Unde?

– Mai ţii minte când ni s-a spus că website-ul lui Tsion Ben-Judah era ilegal?

– Desigur.

– Doar atât a trebuit să aud. L-am accesat. Nu am înţeles nimic până în momentul în care a prezis cutremurul. În primul rând, a avut loc. În al doilea rând, toată rezervaţia mea a fost înghiţită. Mi-am pierdut toate rudele. Mama, tata, doi fraţi mai mici, restul familiei. Pun pariu că fost unul dintre cele câteva locuri din lume unde nu au existat supravieţuitori.

– Uau.

– Îţi imaginezi cum m-am simţit. Am fost foarte supărată. Singură. Mânioasă. Uimită că tipul ăla ciudat de pe internet avusese dreptate.

– Nu-mi imaginez că asta te-a convins. Se pare că ai fost mai supărată ca oricând pe Dumnezeu.

– Într-un fel, am fost. Dar chiar am început să văd adevărul despre Nicolae. Ai fost acolo atunci, nu-i aşa? Ai auzit zvonurile.

David încuviinţă din cap.

– Oamenii spuneau că a plecat într-un elicopter de pe acoperişul vechii clădiri a cartierului general – lucru care nu m-a deranjat. Probabil şi eu aş fi făcut la fel. Instinctul de autoconservare şi toate astea. Dar a ignorat strigătele de ajutor. Nu a dat ordin să se aducă alte avioane de salvare. Oamenii se agăţau de elicopterul său, ţipând, implorând să fie salvaţi. El i-a ordonat pilotului să plece de pe acoperiş. Probabil că oricum nu ar fi putut să salveze pe nimeni după cum s-au petrecut lucrurile.

Dar trebuia să încerce, nu? Nu *asta* înseamnă să fii un conducător adevărat?

Apoi iar s-a prefăcut. Remuşcările nu erau convingătoare. M-am concentrat asupra sarcinilor mele de serviciu, am dat uitării idealismul meu, însă nu puteam să mă desprind de site-ul lui Ben-Judah. Milioane de oameni i s-au alăturat atunci şi mulţi dintre ei au devenit credincioşi. Am citit despre semnul credinciosului pecetluit şi eram invidioasă. Nu eram sigură că voiam să mă alătur lor încă, dar voiam să fac parte dintr-o familie.

Dar ştii ce m-a impresionat la Tsion? I-auzi, îi spun pe nume unui astfel de om. Asta este! Evident, este unul dintre cei mai străluciţi savanţi care au trăit vreodată. Însă se pricepea să pună prăjiturile pe raftul cel mai de jos, cum s-ar zice, pentru oamenii ca mine. Am înţeles ce spunea. Se exprima clar. Şi era transparent. Şi-a pierdut întreaga familie în condiţii mult mai groaznice decât mine.

Era atât de iubitor! Puteai simţi asta, chiar şi prin intermediul calculatorului. Se ruga pentru oameni, îi ajuta aşa cum fac cei mai buni doctori.

– Şi asta te-a convins în cele din urmă?

– De fapt, nu. Am crezut că era sincer şi am ajuns să cred că avea dreptate. Însă, dintr-odată, am început să-l abordez ştiinţific. Aveam să iau lucrurile încet, să nu mă grăbesc, să le studiez cu atenţie. Ei bine, el a început să prezică despre pedepsele alea şi iată că ele s-au petrecut. După aceea, nu mi-a mai luat mult timp. Oamenii au suferit. Toate erau reale. Iar el ştia că se vor petrece.

– Te-ai considerat vreodată păcătoasă?

Ea se ridică în picioare şi luă cuţitaşul cel mic de sârmă.

– Ah! zise David.

– Relaxează-te. Ascultă povestea drăguţă a doamnei. Apăsă uşor cu degetele de o parte şi de cealaltă a copcilor şi marginile ascuţite ale cleştelui pătrunseră mai uşor. Strânse mânerul cu ambele mâini, iar copca plesni.

David tresări.

– Mai ești viu?

– N-am simțit nimic. M-ai speriat doar.

– Povestea vieții mele. O făcu și pe cealaltă să plesnească, în timp ce-și continua povestirea. Tsion ne-a avertizat – știi asta; cu siguranță te numeri printre cititori.

David încuviință din cap.

– Am vorbit cu el la telefon.

– *Nu* se poate!

El încuviință iar din cap.

– Nu mai da din cap cu copcile desfăcute. Și dacă mă mai minți o dată, am să ți le răsucesc.

– Nu mint.

– Știu că nu minți. De asta sunt *atât* de geloasă.

– Știi că o să-l cunoști într-o zi.

– Mai bine adu un mop și o găleată. Poți să mă storci și să-mi dai drumul pe canalizare.

– Și eu mă simt la fel.

– Dar tu îl știi deja! Sunteți cei mai buni prieteni.

– Doar la telefon.

Ea îl imită.

– „Doar la telefon". Bla, bla, bla. Da, vorbim. Mă sună din când în când. „Ce mai faci, Dave? Tocmai mi-am terminat de scris mesajul."

David râse și își dădu imediat seama că era prima oară de când...

– Oricum, continuă ea, trăgând ușor de capetele uneia dintre copci. Vezi? Sincronizare perfectă, tehnică bună. Oho, văd un creier prelingându-se pe acolo? Nu. Probabil că nu e nimic înăuntru.

David clătină din cap.

– Povestea, Hannah.

– A, da. Tsion ne-a promis că, dacă începem să citim Biblia, va fi ca o oglindă pentru noi și că s-ar putea să nu ne placă ce vedem. Îți amintești?

– Dacă îmi *amintesc?*

Scoase, la fel de ușor, și cealaltă copcă. I-o arătă, teatral, și apoi o aruncă.

– Nu aveam o Biblie și nici nu se găsește oriunde pe aici. Dar Tsion avea site-ul acela de pe care puteai obține toată Biblia în limba ta maternă. Ei bine, nu în cherokee, dar știi tu. Așa că citesc Biblia pe internet dimineața.

– Și nu te-ai mai săturat, nu?

– A, nu. Am citit și greșit. Nu am citit ghidul acela scurt al lui de unde să începi și ce să cauți. Am luat-o de la început și mi-au plăcut foarte mult poveștile acelea din Facere, însă, când am ajuns la Ieșirea și apoi la... ce urmează?

– Leviticul.

– Așa. Hm! Mă întreb, unde este oglinda? Nu-mi place ce văd, în regulă, dar nu este nici o oglindă. În cele din urmă m-am dus pe site-ul lui, acolo unde poți posta întrebări. Doar un milion de oameni pe zi postează întrebări acolo. Nu mă așteptam să-mi răspundă personal, desigur, și nici nu a făcut-o. Probabil vorbea la telefon cu amicul lui, Dave. Însă cineva m-a trimis la ghidul acela. Încep cu Ioan, apoi Romanii și apoi Matei. Vorbește despre disperarea pentru mai mult și despre a te vedea pe tine însuți! Păcatul meu chinuitor, după cum îl descria Tsion, era mândria. Eu eram propriul dumnezeu. Stăpânul destinului meu. Am ajuns la chestia aia cu *Calea romanilor,* care te duce pe cărarea celui născut în păcat, departe de Dumnezeu, darul lui este viața eternă... vai, eram acolo. N-am dormit toată noaptea și nici măcar nu am simțit oboseala după o tură completă. Voiam să spun tuturor, însă voiam și să rămân în viață.

Hannah udă fruntea lui David cu dezinfectant și apoi i-o uscă ușor cu un prosop curat.

– Acum am să-ți dau cu betadină, prietene, ca să nu arăți ca un sconcs cu o dungă pe o parte. Tot o să arăți caraghios, dar nu și de departe. Și am face bine să ieșim de aici înainte să trimită pe cineva să ne caute.

– O clipă.

– Hm? Îl ungea iar pe frunte.

– Voiam doar să-ţi mulţumesc. Aveam nevoie să aud asta. Poveştile astea nu îmbătrânesc niciodată.

– Mulţumesc, David. Îţi imaginezi cât de mult voiam să povestesc asta cuiva? Ah, şi încă ceva.

– Da?

– Salută-l pe Tsion din partea mea.

– Nu-i adevărat! spuse Buck.

– Ba da! zise Zeke. Vino şi uită-te.

Buck îl urmă pe Zeke în camera lui, întorcându-se şi întrebându-i din priviri pe Rayford şi pe Chloe: „Puteţi să credeţi aşa ceva?" Aşa cum spusese Zeke, în dulapul lui atârnau patru uniforme murdare, mototolite, ale Comunităţii Globale.

– De unde?

– După treaba aia cu călăreţii, zise Zeke, îţi aminteşti? Buck încuviinţă din cap. Cadavrele celor din Comunitatea Globală zăceau peste tot. Tata m-a adus pe aici în toiul nopţii, încercând să o ia înaintea echipajelor medicale. Nu-mi plăcea să dezbrac morţii, însă eu şi tata credeam că sunt daruri de la Dumnezeu. Le-am luat actele de identitate şi ce-am mai găsit, dar nu poţi să foloseşti acelaşi nume care este pe uniformă.

– Nu?

Zeke oftă.

– Tipii ăştia au dispărut. Dacă nu le-a identificat cineva cadavrele, sunt trecuţi ca absenţi nemotivaţi sau neînregistraţi. Dacă tu apari cu numele, gradul şi codul lor numeric, pe seama cui crezi că vor pune crima? Sau furtul uniformei?

– Înţeleg.

– Da?

– Şi ce o să faci, o să pui un petic cu alt nume? O să faci un nou act?

– Da, doar amestec şi potrivesc. Ei bine, mai întâi vezi dacă îţi vine asta. Este cea mai mare pe care o am.

– Parcă văd că o să-mi fie scurtă.

– Dar uită-te la manșetele cămășii, ale pantalonilor și ale jachetei. Au tivul mare, ca să nu fie nevoiți să facă bulendre pe comandă pentru fiecare.

– Faci și croitorie, Zeke?

– Nu pentru toată lumea și nu mă laud cu chesti asta, dar da. Fac orice. Magazin cu servicii complete.

Pantalonii pe care Buck îi îmbracă îi erau scurți dar la talie îi veneau bine. Cămașa era cam strânsă pe corp, iar mânecile mai trebuiau lungite cu vreo doi centimetri. La fel și jacheta. Șapca era mult prea mică. Buck clătină din cap când Zeke căută o trusă de cusut. Era tot ce putea face, pentru a nu izbucni în râs, când puștiul cel mare își băgă în gură vreo șase ace și îngenunche ca să-și facă treaba.

– Ce vrei să spui: amesteci și potrivești?

– Ei bine, răspunse Zeke cu acele în gură, vei avea un act de identitate al unui civil mort. Ți-ai făcut deja chirurgie facială, fără să vrei, dar ți-ai făcut. Am să-ți vopsesc părul în negru, o să-ți pui lentile de contact închise la culoare și am să-ți fac o poză care să se potrivească cu noile acte. Vrei să găsești pe cineva care îți place? Te-ai mai uitat prin fișierele mele și înainte. L-ai scos pe Greg North de pe listă. Adună câteva nume. Alege pe cineva cam de dimensiunile tale. Cu cât trebuie să schimb mai puține, cu atât mai bine.

– Îmi poți da un rang mai înalt ca al lui Albie?

– Nu se poate, răspunse Zeke. Vezi tresele și gulerul jachetei aceleia? Este uniforma de bază a Forțelor de Menținere a Păcii. Dacă gulerul ar mai fi avut o dungă sau două și ar fi stat drept, nu îndoit, puteai avea un rang până la cel de comandant.

– Și nu poți umbla atât de mult la croială.

– E o treabă serioasă. Ar trebui să te taxez dublu.

Buck zâmbi, dar Zeke strigă:

– Erai cât pe-aci să-ți verifici portofelul ca să vezi dacă mă poți plăti?

– Cât pe-aci!

– Tata spune că sunt un tip spiritual. Zeke deveni, brusc, sobru.

– Știi unde este tatăl tău?

Zeke clătină din cap.

– Nu mi-a plăcut ce am văzut la televizor. Ceva legat de începerea chestiei ăleia cu semnul, cu tipii pe care îi au în închisoare. Să-i folosească pentru testare. Clătină din cap.

– Tatăl tău nu va accepta semnul.

– A, știu asta. În nici un caz. În viața lui n-ar accepta așa ceva. Ceea ce înseamnă că probabil nu-l voi mai vedea niciodată.

– Nu gândi așa, Zeke. Întotdeauna există o speranță.

– Păi, poate, și mă rog pentru asta. Dar am să-ți spun eu când nu va mai fi speranță: când îi vor pune la rând pe tipii ăștia pentru a primi semnul. Au de ales, nu-i așa?

– Așa am înțeles.

– Tata nici măcar nu va sta pe gânduri. El are deja un semn. I l-am văzut, iar el l-a văzut pe al meu – așa știm. Și nu o să se gândească dacă le poate avea pe amândouă și să rămână în viață. Nu ar face niciodată ceva care să dea impresia că este omul lui Carpathia. O să spună: „Nu, nu primesc" și o să-l omoare pe loc. Nu știu cum o să-i omoare pe cei din pușcării, dacă au ghilotine sau dacă o să-i împuște pur și simplu. Dar așa va ieși tata din închisoare. Într-o cutie.

Întorcându-se spre birou, David se simți străbătut de o căldură ciudată și încurajat. Îi plăcea Hannah și felul ei de a se exprima. Ar fi o prietenă bună. Era mai mare decât el, dar lucrul ăsta nu se vedea în comportamentul ei. Începuse să se întrebe dacă se întrevedea speranța.

Își execută numerele de magician la calculator, conectându-se la microfonul din camera 4054. Își puse căștile pe urechi și își dădu seama că nimerise în toiul unei certe. Auzea televizorul și pe doamna Wong insistând: „Șșșt! Televizorul! Șșșt! Televizorul!"

Soțul îi răspunse, strigând, în chineză. David știa că existau mai multe dialecte, însă nu știa nici unul. Curând, deveni clar că tatăl și fiul se certau, iar mama voia să se uite la televizor.

Singurele cuvinte pe care David putu să le descifreze din spusele bărbaților erau, din când în când, Comunitatea Globală și Carpathia. În scurt timp, fiul începu să plângă, iar tatăl îl certa.

David înregistră conversația, cu speranța că va putea descărca un program care va recunoaște limba și dialectul, și va traduce în engleză sau ebraică, cele două limbi pe care le cunoștea.

Deodată, tatăl începu să vorbească mai aspru ca înainte, iar fiul implora – așa se părea – printre lacrimi. Mama le ceru din nou să facă liniște, tatăl urlă la ea, iar apoi cineva ridică receptorul și formă un număr. În sfârșit, engleză!

– Domnu' Akbar, vorbiți chineză?... Pakistaneză? Eu nu. Engleză bine, bine?... Da, Wong! Întrebare pentru tine. Noii angajați primesc semnul loialității primii, da?... Bine! Cât de repede?... Până atunci nu?... Poate mai devreme, bine! Doamna Wong și eu primim? Bine? Fiul, Chang Wong, vrea să fie primul să primească semnul.

Băiatul strigă ceva în chineză. Se auzi cum domnul Wong acoperi receptorul, apoi strigă la el. Cineva părăsi camera, Chang, după cum bănui David, și trânti ușa.

– Domnu' Akbar, puneți semn pe băiat, mamă, tată?... Nu? Cine?... Moon? Walter Moon?... Nu Moon însuși?... Oamenii lui Moon, bun! Fiul primul! Poză! Faceți poză fiu!... Când?... Da. Vorbesc cu oamenii lui Moon. Pa, pa.

David îl auzi pe domnul Wong spunând ceva, mai calm, iar apoi îl auzi pe Chang zicând ceva, înăbușit. Tatăl se înfurie din nou și avu ultimul cuvânt. Apoi îi șopti ceva în chineză soției sale. Aceasta răspunse resemnată.

David se întrebă dacă Chang îi spusese tatălui său de ce va refuza semnul sau dacă doar îl refuzase, pur și simplu. Când nu se mai auzi nimic în cameră decât televizorul, David salvă fișierul cu înregistrarea și i-l trimise lui Ming Toy, împreună cu o cerere. „Dacă nu te deranjează prea tare sau dacă nu este prea dureros pentru tine, mi-ar fi de ajutor dacă aș ști ce s-a spus aici. Bănuiesc că tatăl tău îl forțează pe Chang să se angajeze și să fie printre primii care vor primi semnul. Am să apelez la alte surse

din interior ca să aflu cât de curând vor începe să pună semnul, însă ajută-mă cu asta cât de repede poți, te rog. Îmi cer scuze că am tras cu urechea, însă sunt sigur că și tu vrei să preîntâmpinăm această nenorocire."

David formă 4054. Răspunse domnul Wong.

– Cu Chang, vă rog.

– Vreți Chang Wong?

– Da, vă rog.

– Vorbiți cu el despre postul din Comunitatea Globală?

– Da, domnule.

– Sunteți domnul Moon?

– Nu. David Hassid. Ne-am cunoscut săptămâna trecută.

– Da! Domnul Hassid! Chang lucrează pentru dumneavoastră?

– Încă nu știu. Despre asta aș vrea să vorbesc cu el.

– El aici. Vorbiți cu el. Dumneavoastră la calculatoare, da?

– Mă ocup în cea mai mare parte de calculatoare, da.

– El cel mai bun. El vă ajută! Lucrează pentru dumneavoastră. Vorbiți cu el. Așteptați... Chang!

Spuse ceva în chineză, iar băiatul îi răspunse din camera cealaltă. În cele din urmă, veni la telefon.

– Alo, spuse acesta, cu o voce de parcă tocmai și-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

– Chang, sunt David. Ascultă. Sora ta mi-a spus ce se petrece. Dă-mi voie să încerc să te ajut. Vei scăpa de cicălelile tatălui tău dacă accepți să fii intervievat de un director, nu-i așa?

– Da.

– Ne va lua ceva timp. Nu-ți face griji, bine?

– Am să încerc.

– Nu spune nimic. Vom găsi noi o cale să te scoatem de aici.

– Înainte de punerea semnului?

– Nu spune asta, Chang. Deocamdată acceptă jocul. Înțelegi?

– Da, David.

– Spune-mi domnul Hassid, bine? Nu putem să părem prieteni și sigur nu vrem să părem tovarăși în credință, de acord?

– De acord, domnule Hassid.

– Așa te vreau, Chang. Să facem lucrurile cum trebuie. Sun-o pe asistenta mea mâine și stabilește o întâlnire cu mine. Am să-i spun lui Tiffany să aștepte telefonul tău, iar tu să-i spui că ți-am cerut să o suni. Bine?

– Da, domnule.

– Totul va fi bine, Chang.

– Sper.

– Poți avea încredere în mine.

– Da, domnule Hassid.

PAISPREZECE

Rayford și ceilalți fură invitați să asculte, în timp ce Tsion îl chinuia pe fostul său profesor și mentor cu istoria poporului ales de Dumnezeu. Chaim, căruia îi fuseseră scoase, în sfârșit, sârmele din gură, își mișca încet fălcile și își freca fața, evident ușurat. Cu toate astea, nu dădea semne de însufleţire și, în ciuda încercărilor repetate ale lui Tsion, Chaim părea în continuare torturat de lucrurile despre care discutase cu Rayford, în urmă cu câteva nopți.

– Hai, hai, Chaim! zise Tsion. Este emoționant, dramatic, miraculos. Este cea mai grozavă poveste spusă vreodată! Știu ce loc de refugiu a pregătit Dumnezeu pentru copiii săi, însă nu am să-ți spun care este acela până nu vei fi pregătit. Trebuie să fii pregătit, dacă Dumnezeu te cheamă să fii războinic pentru el, să intri într-o bătălie a cuvintelor și a înțelepciunii. Cunoștințele tale te vor ajuta, însă Dumnezeu va trebui să fie tăria ta. Cred că, dacă îți va deschide inima și vei înțelege că tu vei fi cel prin care va lucra, îți va da puteri supranaturale, pentru a lupta împotriva miracolelor satanice ale Antihristului. Întrevezi victoria, prietene? Cât de mult aș fi vrut să fiu eu cel care merge!

– Cât de mult aș fi vrut și eu asta! spuse Chaim.

– Nu, nu! Dacă tu ești omul lui Dumnezeu la vremea lui Dumnezeu, nu trebuie să refuzi să îți asumi această datorie și chemare sacră! Istoria acestei țări a cunoscut lungi dezbateri despre misiunea divină. Ei bine, frate, dacă cineva a avut vreodată o misiune divină, atunci poporul nostru a fost acela! Al

tău și al meu! Iar acum îi includem și pe frații noștri care nu sunt evrei, datorită credinței lor în Mesia și în lucrarea lui de îndurare, sacrificiu și iertare de pe cruce. Isus este Mesia! Isus este Hristos! Hristos a înviat!

– Adevărat a înviat, răspunse Chaim, fără vlagă.

– Te-ai auzit? Tsion îl imită pe Chaim, mormăind. „Adevărat a înviat." Nu! Adevărat a înviat! Amin! Slavă Domnului! Aleluia. Ai putea să mergi la Ierusalim, ca lider al oamenilor, un cuceritor! O să te ridici împotriva dușmanului mincinos, blasfemator al lui Dumnezeu Celui Preaînalt. Îl vei arăta lumii pe Antihrist ca omul cel rău, posedat de Satana și îi vei îndemna pe credincioșii cei devotați să respingă semnul fiarei!

O, Chaim, Chaim! Înveți atât de multe. Creierul ăsta bătrân este încă bun, receptiv. Înțelegi de ce trebuie să mergi – știu că așa este! Dacă nu tu, cine altcineva să meargă? Pari omul potrivit, însă, oricât de mult am visat la asta, nu pot să îmi permit să iau asupra mea această sarcină. Cât de mult aș fi vrut să fiu eu acela, să pot fi acolo personal, să văd! Dacă vei fi tu, o să vreau să-mi povestești fiecare detaliu. Dacă forțele răului vor veni asupra ta și vei fi copleșit de puterea dușmanului, Dumnezeu îți va indica un drum, un loc, iar tu, prietene, vei conduce oamenii spre acel loc. Iar Dumnezeu însuși te va proteja, va avea grijă de tine, te va veghea. Îți dai seama, Chaim, că Dumnezeu a promis că va fi ca în zilele cele de demult? Gândește-te la asta! Slabi, firavi, păcătoși, necredincioși, ignoranți, nerăbdători și închinători la alți zei cum erau, Dumnezeul universului însuși a avut grijă de copiii Israelului.

Înțelegi ce înseamnă asta? Ai putea să conduci poporul tău, poporul *lui,* într-un loc în care va fi aproape imposibil să intri sau să ieși. Dacă ar trebui să fii acolo înainte de Apariția glorioasă a lui Hristos, ce ai mânca? Ce ai purta? Biblia spune că Dumnezeu însuși va da toate acestea, așa cum a făcut în zilele cele de demult! Va trimite mâncare delicioasă, hrănitoare, îndestulătoare! Mană din cer! Și știi cum vor fi hainele?

– Nu, Tsion, răspunse Chaim, istovit, cu o urmă de tachinare în glas, orice ai face, *nu* uita să-mi spui despre haine.

– Nu voi uita! Iar tu vei fi recunoscător, ca să nu mai spun că vei fi şi uimit. Dacă te uimesc, vei recunoaşte?

– Da.

– Promite-mi.

– Pe cuvântul meu, tinere prieten entuziast. Uimeşte-mă şi eu voi recunoaşte.

– Hainele tale nu se vor uza! Tsion se opri, făcând un gest amplu cu braţul prin aer.

– Nu?

– Eşti uimit?

– Poate. Mai spune-mi.

– Acum vrei să auzi?

– Întotdeauna vreau să aud, Tsion. Doar că nu merit. Sunt speriat de moarte, nepotrivit, nepregătit şi nu merit.

– Dacă te cheamă Dumnezeu, nu eşti deloc aşa! Vei fi un Moise! Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Jacob va merge în faţa ta, iar slava lui Dumnezeu te va proteja din urmă.

– Voi avea nevoie să fiu protejat din urmă? Cine mă va vâna?

– Nu armata faraonului, de asta te pot asigura. Dar, dacă se va întâmpla asta, atunci Dumnezeu îţi va arăta o cale să scapi. Hoardele lui Carpathia vor fi pe urmele tale. Şi, în ciuda discursurilor sale pacifiste şi care susţin dezarmarea, cine are acces la rezervele mondiale de arme, predate de bunăvoie apărătorului mincinos al păcii? Însă, dacă va fi nevoie să se despice Marea Roşie încă o dată, Dumnezeu o va face! Pentru ce am învăţat, şcolarul meu evreu?

– Hm?

– Hm? Nu mă lua pe mine cu *hm,* Chaim! Spune-i rabinului ce ai învăţat despre marile povestiri, despre minunile din *Tora.*

– Ele nu sunt doar povestiri, nu sunt doar exemple, mituri menite a da curaj.

– Excelent. Dar mai exact, ce sunt ele? Ce sunt ele, elevul meu strălucit?

– Adevăr.

– Adevăr! Da!

– Ele s-au petrecut cu adevărat.

– Da, Chaim! S-au petrecut deoarece Dumnezeu este atotputernic. Dacă el spune că s-au petrecut, atunci s-au petrecut. Și dacă spune că va mai face și altădată asta, ce crezi?

– Că o va mai face.

– Că o va mai face! Ah, acest privilegiu, Chaim! Luptă cu temerile tale. Luptă cu îndoielile tale. Încredințează-i-le lui Dumnezeu. Lasă-te în seama lui, cu toate slăbiciunile tale, pentru că, prin slăbiciunile noastre, ne întărim. Moise a fost slab. A fost un nimeni. Era greoi în vorbire! Chaim! Moise, eroul credinței noastre, avea mai puțin de oferit decât tine!

– El nu era un criminal.

– Ba era! Ai uitat! Nu a ucis un om? Chaim, gândește-te! Mintea, conștiința, inima îți spun că Dumnezeu nu te poate ierta. Știu că porți o vină recentă. Știu că este dureros. Însă, în adâncul sufletului, știi că îndurarea lui Dumnezeu este mai mare decât păcatele noastre. Așa trebuie să fie! Altminteri, am trăi cu toții în zadar! Este ceva prea greu pentru Dumnezeu? Este ceva prea mare pentru el? Este vreun păcat prea mare pentru a fi iertat de el? Ar fi o blasfemie să afirmăm așa ceva. Chaim! Dacă tu ești cel care poate face un păcat prea mare pentru ca Dumnezeu să-l ierte, atunci ești mai presus de Dumnezeu. Dar așa trăim în propriul păcat și suntem vinovați de mândrie. Cine ne credem, de nu ne poate ajunge darul de iubire al lui Dumnezeu? El te-a găsit pe tine, Chaim! Te-a scos din noroi! Umilește-te la vederea lui Dumnezeu, iar el te va ridica!

– Să revenim la hainele mele, spuse Chaim. Voi purta aceleași haine de acum până la venirea lui Isus, iar ele nu se vor uza?

Tsion se rezemă și-i făcu semn cu mâna să-l lase în pace.

– Chaim, dacă el ne poate mântui, pe tine și pe mine, dintre toți oamenii, ne poate ierta păcatele, ne poate salva de la moartea spirituală, atunci chestia asta cu hainele este una dintre cele mai neînsemnate minuni. Uită de nasturii de rezervă, de petice, de

ață. Du-te acolo cu ceva ce-ți place, pentru că tot aia vei purta și când se va termina totul.

David mersese până într-acolo cu ingeniozitatea sa încât setase realmente toată rețeaua Comunității Globale ca să poată fi monitorizată de la distanță de la calculatorul său. Spuse, încet, o rugăciune pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu că i-a permis să se concentreze și să lucreze, în ciuda suferinței sale. Mac și Abdullah urmau să sosească peste o oră pentru a definitiva planul de evadare. Toți patru fuseseră de acord să caute, cu grijă, credincioși de care nu avuseseră habar până atunci. Se părea că adolescentul cel strălucit, Chang Wong, va merge cu ei. David trebuia doar să se gândească cum să-l ia.

În timp ce aștepta răspunsul lui Ming Toy, David își verifică arhiva cu întâlniri pe care le înregistrase, dar pe care nu le ascultase niciodată. În fișierul Carpathia era o discuție cu Suhail Akbar, Walter Moon, Leon Fortnato și Jim Hickman, din ziua în care el însuși vorbise cu Hickman. David simți o furnicătură, când se pregăti să asculte înregistrarea; verifică mai întâi dacă personalul plecase de la birou. Putea să închidă programul prin apăsarea unei singure taste, însă nu voia să fie surprins de cineva nedorit.

Ceva ce-l întrebase Hannah cu câteva zile înainte îl obseda și pe el. Spusese:

– De unde știi că nu este cineva la fel de abil ca tine în problemele tehnice și care face exact ce faci tu?

– De pildă? zisese el.

– Să te supravegheze pe tine, poate.

Respinsese ideea. Crease programe împotriva hackerilor, dispozitive de identificare a microfoanelor. Avea urechi electronice pretutindeni și era sigur că ar fi auzit dacă cineva scăpa o vorbă despre așa ceva. Era imposibil, nu-i așa? Cu siguranță ofițerii superiori nu ar fi vorbit atât de liber, dacă ar fi știut că sunt ascultați. Și, dacă îl vânau, l-ar fi închis demult.

David credea că cipurile de securitate pe care le introdusese în telefonul său și în programele de e-mail erau impenetrabile și încercă să-i explice acest lucru lui Hannah.

– Nu pretind că am vreun indiciu, David. Poate că *ești* într-adevăr cel mai remarcabil geniu în calculatoare care există, dar nu ar trebui să fii atent?

– A, sunt.

– Ești?

– Fii sigură.

– Dar îmi vorbești despre convorbiri telefonice și de schimburi de e-mailuri între tine și compatrioții tăi din State.

– Nu pot fi detectate. Nu se poate intra în ele.

– Dar tu îi detectezi pe alții. Și intri în calculatoarele lor.

– Eu sunt bun.

– Trăiești la limită.

– Nu există alt mod de a trăi.

Hannah renunță, ridicând din umeri. El crezu că singurul motiv pentru care ea deschisese discuția despre acest subiect era îngrijorarea, dar ea era, până la urmă, o neavenită, când venea vorba despre tehnologie. Ar fi vrut ca ea să nu îi fi sădit sămânța curiozității în minte. La fiecare mesaj, fiecare transmisiune, fiecare convorbire telefonică, avea sentimentul neplăcut că cineva, undeva, ar putea să se uite peste umărul lui. Din câte știa, nu era cazul, dar nu se bază pe intuiție. Rula mereu verificări ale programelor sale, căuta intruși. Deocamdată nu găsise nimic, dar Hannah îi băgase ideea în cap. Cel puțin îl va ține cu picioarele pe pământ.

Pentru că pornise înregistrarea întâlnirii cu Carpathia înainte de a merge să vorbească cu Hickman, descoperi câteva minute în care Carpathia era singur în biroul său. Ultima oară când ascultase astfel, îl auzise pe Nicolae rugându-se la Lucifer. Acum, Nicolae era Lucifer. Oare Satana se ruga la sine însuși?

Nu, dar vorbea cu sine însuși. La început, David se minună de claritatea înregistrării. El doar instalase un interfon simplu, atât pentru transmisie, cât și pentru recepție, care răspundea la

comenzile sale, dar funcţiona mai bine decât sperase. Îl auzi pe Nicolae oftând, dregându-şi glasul şi chiar îngânând ceva.

Asta era partea cea mai neobişnuită. Iată un om care părea să nu doarmă. În ciuda acestui fapt, împrăştia energie, chiar şi când era singur. David auzi cum se mişcă, merge, cum aranjează nişte lucruri. În fundal, se auziră muncitorii pe care îi întâlnise în afara biroului lui Carpathia.

– Hm, spuse încet Carpathia, de parcă s-ar fi gândit. Oglinzi. Am nevoie de oglinzi. Chicoti. De ce să mă privez de bucuria în care huzuresc alţii? Ei se uită la mine oricând vor.

Apăsă butonul interfonului şi imediat asistenta sa îi răspunse.

– Excelenţă? zise Sandra.

– Maistrul acela mai este acolo?

– Da, domnule. Aţi dori să vorbiţi cu el?

– Nu, doar transmite-i un mesaj. Mai bine vino înăuntru o clipă.

– Plăcerea este de partea mea, zise ea, de parcă ar fi simţit asta în adâncul sufletului.

Sandra i se păruse întotdeauna rece şi plictisită lui David, ceea ce-l făcuse să se întrebe cum interacţiona cu Carpathia. Era mai mare cu douăzeci de ani decât el. David auzi scârţâitul unui scaun, probabil Carpathia se aşezase.

În acelaşi timp, un ciocănit uşor, uşa se deschise şi apoi se închise.

– Excelenţă, zise ea, urmat de sunetul unui foşnet.

– Sandra, spuse Carpathia, nu trebuie să îngenunchezi de fiecare dată când...

– Iertaţi-mă, domnule, se scuză ea, însă vă implor să nu mă lipsiţi de privilegiu.

– Ei, sigur că nu, dacă vrei, dar...

– Ştiu că nu îmi cereţi, domnule, dar pentru mine este un privilegiu să mă închin dumneavoastră.

El oftă, fără vreo urmă de nerăbdare, după cum i se păru lui David.

– Ce sentiment frumos, zise el, în sfârşit. Accept devotamentul tău cu profundă satisfacţie.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, stăpânul meu? Oferiți-mi favoarea de a-mi cere orice.

– Vreau doar câteva oglinzi mari în noul birou. Am să las așezarea lor pe seama celor care sunt responsabili cu asta, însă cred că ele ar da bine.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule. Mă înfior la gândul imaginii dumneavoastră multiplicate aici.

– O, ei bine, mulțumesc. Grăbește-te și du mesajul acesta acum.

– Imediat, domnule.

– Iar apoi poți pleca.

– Dar întâlnirea dumneavoastră...

– Am să-i primesc eu. Nu te simți obligată.

– Cum doriți, domnule, dar știți că aș fi fericită să...

– Știu.

Ușa se deschise, apoi se închise și se auzi un zgomot, pesemne Carpathia se ridicase din nou. Suficient de tare, cât David să îl audă spunând:

– Și eu mă înfior la gândul unor imagini multiple ale mele, târfă bătrână și urâtă. Dar te pricepi să faci un om să se simtă venerat.

Se auzi cum aranja scaunele.

– Akbar, Fortunato, Hickman, Moon. Nu, Moon, Akbar, ah... trebuie să-l las pe Leon să-și pună întrebări în legătură cu poziția și accesul său, să-l mențin în formă. Hickman are nevoie de asigurări. În regulă.

Se întoarse la interfon.

– Mai ești acolo, Sandra?

– Da, domnule.

– Înainte să pleci, fă-mi legătura cu domnul McCullum, te rog.

David îngheță, apoi se dojeni. Nu-i păsa că Nicolae vorbise cu Mac. Dacă David nu putea avea încredere în Mac, atunci nu putea avea încredere în nimeni.

– Căpitane McCullum, spuse Carpathia câteva minute mai târziu. Ce bine îmi pare să vorbesc cu dumneavoastră. Știți,

probabil, că zece procente dintre toate armele de război au fost cedate Comunității Globale atunci când eram cunoscuți sub numele de Națiunile Unite?... Celelalte au fost distruse, iar eu sunt mulțumit că monitorizarea efectuată de noi a confirmat că acest lucru s-a efectuat, în mare. Dacă a mai rămas ceva muniție, probabil că se află în mâinile unor facțiuni prea mici ca să ridice probleme. Întrebarea mea este: Știți unde am depozitat armamentul pe care l-am primit?... Nu ați avut de-a face cu asta?... Ei bine, da, bineînțeles că *eu* știu, căpitane! Întrebarea era doar de edificare. Sunteți fost militar, pilot și călătoriți. Voiam să știu dacă au avut loc scurgeri de informații despre locul în care ne depozităm armele... Bun. Asta este tot, căpitane.

În mod clar, Mac îi spusese lui Nicolae că habar nu avea unde se aflau armele. Din cunoștințele lui David, ăsta era adevărul. Dar ce operațiune complicată trebuie să fi fost și cum se desfășurase ea fără să răsufle o vorbă? Și ce mai plănuia Carpathia acum?

– Domnilor! spuse Carpathia câteva minute mai târziu, întâmpinându-i pe cei patru vizitatori. Vă rog să intrați.

– Pemiteți-mi să fiu cel dintâi care îngenunchează în fața dumneavoastră și vă sărută mâinile, zise Leon.

– Mulțumesc, reverende, însă nu sunteți primul.

– Mă refer la această întâlnire, schelălăi Fortunato.

– Și nu va fi ultimul, interveni Hickman, iar David îi auzi plescăitul din buze.

– Mulțumesc, domnule Comandant Suprem. Mulțumesc. Domnule ofițer Akbar? Mulțumesc. Domnule ofițer Moon? Mulțumirile mele. O, reverende, nu, te rog. V-aș fi recunoscător dacă ați lua loc aici.

– Aici? întrebă, surprins, Leon.

– Este vreo problemă?

– Mă așez oriunde dorește Excelența Voastră, desigur. Pot chiar să rămân în picioare, dacă îmi cereți.

– Eu aș putea să stau în genunchi pe parcursul întregii întâlniri, spuse Hickman.

– Aici, prietene, zise Carpathia, investind timp și multă energie ca să-i aranjeze pe oameni după cum dorea el.

– Domnule? începu Leon după ce se așezară. Ați reușit să dormiți, să vă odihniți?

– Ești îngrijorat pentru mine, reverende?

– Bineînțeles, Excelență.

– Somnul este pentru muritori, prietene.

– Bine spus, domnule.

– *Eu sunt* muritor, cu siguranță, băieți, ăă, domnilor, zise Hickman. Am dormit buștean azi-noapte. Strâmb, cred. Trebuie să fac ceva cu burta asta.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

– Putem începe? zise Carpathia.

Hickman mormăi o scuză, însă Nicolae se adresa deja șefului Serviciului Secret Akbar.

– Suhail, m-am convins că locația armamentului nostru a rămas confidențială. Sunteți de aceeași părere?

– Da, domnule, deși mărturisesc că mă derutează.

– Bine spus, derutează! interveni Hickman. Mie mi se pare că avem sute de trupe implicate în chestia asta și... a, pardon, am să aștept să-mi vină rândul.

David își imagină ce privire îi aruncase probabil Carpathia lui Hickman. Trebuia să fi știut pe cine pusese într-o poziție atât de înaltă. Faptul că îi ordonase lui Hickman să împartă biroul cu Sandra și să devină, înainte de toate, un om bun la toate, dovedea că Nicolae știa foarte bine ce făcea.

– Forțele de Menținere a Păcii s-au pregătit să pornească ofensiva, domnule ofițer Moon?

– Da, domnule. Sunt pregătite să se desfășoare, oriunde. Putem învinge orice rezistență ni se va opune.

– Ne faceți o prezentare la zi a situației, reverende?

– Despre semnul loialității, Ierusalim, religie?

– Ierusalim, bineînțeles, răspunse Carpathia, sarcastic.

Leon era, în mod avident, afectat de remarci.

– Mai presus de toate, Excelență, începu el, programul este pregătit, loialiștii sunt gata, ar trebui să fie o intrare de-a dreptul triumfală.

– Domnule comandant Hickman, i se adresă cu condescendență Carpathia, poți lăsa mâna jos. Nu este nevoie să ceri cuvântul aici.

– Pot să intervin direct?

– Nu, nu poți să *intervii*. Fiecare a fost invitat aici pentru că am nevoie de rapoarte la zi ale situației din domeniul de care vă ocupați.

– Ei bine, eu sunt pregătit. Eu...

– Și când doresc să aflu acele date, am să vă numesc. Înțeles?

– Da, domnule; scuze, domnule.

– Nu este nevoie să îți ceri scuze.

– Scuze.

– Suhail sau Walter, la ce fel de rezistență ne-am putea aștepta în Ierusalim?

Urmă o pauză, în timpul căreia David bănui că cei doi se uitară unul la celălalt, ca să evite întreruperile.

– Haideți, haideți, domnilor, îi îndemnă Carpathia. Am de condus o planetă. Chicoti, de parcă ar fi spus o glumă bună, dar lui David nu i se păru amuzant.

Akbar începu să vorbească, rar și clar. David se gândi că, în alte circumstanțe, Suhail ar fi fost un șef eficient al Serviciului Secret.

– Sincer, domnule Potentat, eu nu cred că cei din semințiа lui Iuda își vor face apariția. Nu subestimez eficacitatea mișcării lor. Numărul lor pare în continuare mare, însă ei formează o organizație ascunsă și sunt legați prin intermediul calculatoarelor. Probabil că nu veți vedea o concentrare publică a maselor asemănătoare celei de pe Stadionul Kolleck, unde Tsion B...

– Îmi amintesc bine de asta, Akbar. Spune-mi, unul dintre motivele pentru care probabil că nu vor crea agitație în Ierusalim este că mulți dintre liderii lor și-au schimbat părerea când au văzut o înviere *reală* – una care nu necesită credința oarbă?

Tăcere. Se auzi doar cum cineva își dregea glasul. David bănui că era Suhail.

– Nu?

– În mod surprinzător, nu, domnule. Acesta lucrul m-ar fi convins cu siguranță de divinitatea dumneavoastră, dacă n-aș fi fost deja încredințat de asta.

– Și pe mine! interveni Hickman. Scuze.

– Desigur, spuse Fortunato, eu am trăit o experiență personală care a dovedit asta. Și acum... nu este rândul meu, nu-i așa?

– Adevărul este, Excelență, continuă atent Akbar, că monitorizarea site-ului rebelilor arată că acest lucrul i-a întărit. Ei cred că învierea dumneavoastră dovedește contrariul a ceea ce este atât de evident pentru oamenii cu scaun la cap.

David tresări, când auzi o lovitură puternică în masă, un scaun împins și un șir de înjurături din partea lui Carpathia. Asta era ceva nou. Nicolae cel dinainte își păstra întotdeauna calmul.

– Iertați-mă, Sanctitatea voastră, spuse Akbar. Înțelegeți că eu doar vă raportez ceea ce mi-au prezentat cei mai buni analiști...

– Da, știu asta! Nu înțeleg cât le va lua acestor oameni să se convingă cine merită devotamentul lor! Înjură din nou, iar ceilalți părură să se simtă obligați să mormăie ceva despre nebunia scepticilor. În regulă! spuse, în cele din urmă, Carpathia. Credeți că se vor mulțumi să tragă în noi din confortul ascunzătorilor lor?

– Exact.

– Asta va fi regretabil. Voiam atât de mult să le râd în față. Există vreo confirmare că îl adăpostesc pe Rosenzweig?

David își ținu respirația în timpul pauzei care urmă.

– Recunosc că aici suntem în încurcătură, zise Walter Moon. Avem câteva piste de la oameni care cred că l-au văzut fugind, luând un taxi, lucruri de genul ăsta. Știm sigur că atacul de apoplexie a fost o scorneală.

– Poți să mai spui asta o dată, zise Nicolae.

– Chiar așa! se oferi Hickman. Scuze.

– M-a înșelat, continuă Nicolae. Trebuie să i-o plătesc.

– Ăă, domnule, reluă Moon, eu, ăă, nu vă dau sfaturi, dar...

– Te rog, Walter.

– Păi, v-ați iertat atacatorul, poate chiar înainte să știți cine era.

Carpathia râse în hohote.

– Nu crezi că știam cine m-a ucis? I-am ridicat mâna aia fără vlagă pentru ca aplauzele să poată începe și, în câteva secunde, m-am împleticit la auzul unei împușcături; m-a călcat pe picior cu scaunul ăla infernal, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă aflam în poala unui nebun. Mi-am dat seama imediat ce se întâmpla, deși nu voi ști niciodată de ce. Dar nu era plăpând. Brațele nu-i erau unul moale și celălalt țeapăn, nu era un bătrân sfrijit. A înfipt sabia aia în mine și am auzit cum mi-a străpuns țeasta. Bărbatul era tare ca piatra și puternic.

– Ar trebui să dăm un comunicat internațional și să facem uz de toate resursele noastre pentru a-l declara vinovat, spuse Hickman. Îl avem pe casetă! Să-l arătăm lumii întregi!

– La timpul potrivit, zise Carpathia, mai calm acum, iar lui David i se păru că se așezase din nou, la masă. L-am iertat, știind că o lume de indivizi loiali mă vor răzbuna, dacă el se va arăta vreodată. Nu mai are rost să spun că nu vom condamna crima atunci când ea va avea loc.

– Nu mai are rost să spuneți, repetă Hickman.

– Și, continuă Carpathia, ce am rezolvat în privința complicelui?

– Nebunul cu pușca? întrebă Moon. Credem că nu era cineva din Orientul Mijlociu. I-am găsit hainele și arma. Se potrivește cu gloanțele. Nici o amprentă. Nici o urmă. Sunteți convins că au conlucrat?

Carpathia păru uluit.

– Convins? Nu eu sunt expertul în aplicarea legii aici, însă sincronizarea celor doi atacatori pare mai mult decât o coincidență, nu credeți?

– Ba da, zise Hickman. Am lucrat la cazul acesta și...

– Continuă, îl îndemnă Nicolae.

– Cred că au avut o înțelegere. Dacă nu vă nimerea unul din ei, atunci o făcea celălalt. Tipul cu pușca ar fi putut fi o diversiune, dar a avut noroc că nu a ucis pe nimeni.

Akbar tuși ușor.

– Știți că există o legătură între Ben-Judah și Rosenzweig?

– Spune-mi, zise Nicolae.

– Ben-Judah a fost cândva studentul lui Rosenzweig.

– Nu mai spune, interveni Nicolae. Hm. Găsiți-l pe Ben-Judah și îl veți găsi și pe Rosenzweig.

– La asta mă gândeam și eu, zise Hickman.

– Sunt gata să ascult raportul tău, James.

– Eu? Al meu? Sunteți? A, da, domnule. Ăă, totul este pe drum. Injectoare, decapitoare, ăă, o clipă. Viv, adică domnișoara Ivins mi-a dat termenii corecți aici, numai puțin. Instrumente de confirmare a fidelității. Sunt pe punctul de sosire sau de plecare, depinde. Vin încoace sau oriunde avem nevoie de ele. Nu toate, bineînțeles. Unele se fabrică chiar acum, dar lucrurile se desfășoară conform planului. Am găsit o asistentă medicală care are experiență în injectarea biocipurilor în... ăă... în câini, parcă. Ne va ajuta să ne pregătim în acest domeniu. Și m-am ocupat de porcul dumneavoastră.

– Porcul meu?

– Oh! Nu, vreau să spun, dacă nu vă trebuie un porc, îl vor tranșa și va fi folosit aici. Dar dacă vă trebuie un porc, sunt sigur că vi s-a comandat unul mare.

– Pentru ce mi-ar trebui un porc, James?

– Asta nu înseamnă că am auzit... sau știam... vreau să spun... de fapt nu vă trebuie un porc pentru nimic. Dar, dacă vă va trebui vreodată, anunțați-mă, da? Vă trebuie? În vreun scop anume?

– Cine a vorbit cu dumneata, domnule comandant?

– Ăă, ce?

– Ai auzit ce-am spus.

– A vorbit cu mine?

Carpathia începu brusc să strige, înjurând din nou.

– Domnule Hickman, ceea ce se vorbește în aceste întâlniri din biroul meu este sacru. Înțelegi?

– Da, domnule. Nu aș...

– Sacru! Securitatea Comunității Globale depinde de confidențialitatea și încrederea comunicărilor de aici. Ai auzit proverbul „Limba slobodă mult te vatămă"?

– Da, l-am auzit. Știu ce vreți să spuneți.

– Cineva ți-a spus că în acest birou s-a discutat despre faptul că am nevoie de un porc.

– Păi, aș prefera să nu...

– A, da, ai prefera, domnule Hickman! Violarea încrederii sacre a Potentatului Comunității Globale este o ofensă capitală, nu-i așa, domnule Moon?

– Da, domnule.

– Deci, James, următorul tău cuvânt ar fi bine să fie numele celui vinovat, altminteri *tu* vei plăti prețul încălcării regulii. Aștept.

David îl auzea pe Hickman tânguindu-se.

– Numele, domnule comandant. Dacă aud că îți este prieten sau că preferi să nu îl spui sau spui altceva decât cine este, ești un om mort.

Hickman încă se lupta.

– Ai zece secunde, domnule.

Hickman trase adânc aer în piept și tuși.

– Mai ai cinci.

– Este... este... ă...

– Domnule Moon, sunteți pregătit să îl arestați pe domnul Hickman în vederea exec...

– Ramon Santiago! divulgă Hickman. Dar vă implor, domnule, nu...

– Domnule Moon.

– Vă rog! Nu!

David îl auzi pe Moon vorbind la telefonul mobil.

– Moon la telefon. Arestați-l pe Santiago... Exact, cel de la Menținerea Păcii... imediat... da. Până ajung acolo.

– Mă lași să rezolv personal problema, Walter?

– Cum doriți.

– Nu! Vă rog!

– James, mâine, când se va anunța că un comandant adjunct al Forțelor de Menținere a Păcii a fost condamnat la moarte, vei înțelege cel puțin cât de serioase sunt legile, nu-i așa?

David îl auzi pe Hickman exprimându-și acordul printre suspine. Se pare că răspunsul nu îl mulțumise pe Carpathia.

– Nu-i așa, domnule comandant *suprem?*

– Da!

– Așa mă gândeam și eu. Și da, am nevoie de un porc. Unul mare, gras, suculent, o bestie cu nări mari, atât de bine hrănită, încât va fi prea moleșit ca să mă răstoarne, dacă mă hotărăsc să o călăresc pe Via Dolorosa din Orașul *Sfânt.* Spune-mi, Hickman. Spune-mi despre porcul meu.

– De fapt nu l-am văzut, zise, Hickman nefericit, dar...

– Dar înțelegi ordinul meu.

– Da. Vocea îi tremura.

– Mare, gras și urât?

– Da.

– Nu te-am auzit, James. Împuțit? Poți să-mi poți să-mi faci rost de unul jegos?

– Da.

– Oricum îl vreau?

– Da!

– Ești supărat pe mine, angajatul meu loial?

– Îhî.

– Păi, mulțumesc pentru sinceritate. Înțelegi că vreau un animal în ale cărui nări să-mi încapă pumnul?

David tresări când auzi un ciocănit în ușă. Sosiseră Mac și Abdullah.

CINCISPREZECE

Buck își resimțea vârsta și era jenat să descindă în Kozani, Grecia, puternic afectat de diferența de fus orar, care părea să nu-l deranjeze pe Albie. Bineînțeles că acesta pilotase tot drumul.

– Folosește asta în avantajul tău, spuse Albie.

– Cum?

– Ar trebui să te facă irascibil.

– Sunt destul de nervos.

– Ei bine, nu mai spune asta. Ești doar politicos. Instinctul tău natural, când ai prefera să fii în pat, este să fii ursuz, laconic și enervat. Exprimă-te. Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale sunt puternice, ele conduc. Au atitudine.

– Așa am observat și eu.

– Nu întreba, nu te scuza. Ești un tip ocupat, în misiune, care are treburi de făcut.

– Am priceput.

– Ai înțeles?

– Cred că da.

– Nu mi s-a părut prea puternic.

– Trebuie să mă port la fel și cu tine?

– Cel puțin exersează, Buck. Voi, americanii?! Ar trebuit să-l fac de rușine pe socrul tău în calitate de lider înnăscut ce este. Ești jurnalist internațional și nu poți juca teatru pentru a obține ce vrei.

– Cred că pot.

– Atunci, arată-mi. Cum ai făcut rost de marile titluri, cum ai pus mâna pe cele mai bune subiecte pentru interviuri?

– Mi-am folosit puterea pe care mi-o dădea funcția.

– Exact.

– Dar lucram pentru *Global Weekly.*

– Mai mult decât atât. Erai Buck Williams, *acel* Buck Williams de la *Global Weekly.* Poate că talentul și articolele tale te-au făcut acel Buck Williams, însă odată ce ți-ai făcut o reputație, ai pășit cu încredere, nu-i așa?

– Cred că da.

– Cred că da, îl imită Albie. Haide, Buck! Încrezutule!

– Vrei să mă dau mare?

– Vreau să faci rost de un vehicul ca să mergem la centrul de detenție în care sunt închiși pastorul Demeter, doamna Miklos și ceilalți.

– Dar n-ar fi mai ușor să găsești tu?

– De ce?

– Tu ești ofițerul superior. O să fii mai mare în grad decât toți cei de care o să dăm aici.

– Atunci profită de asta. Voi fi cel pe care îl vede toată lumea, dar pe care nu-l menționează nimeni. Doar îl vor saluta. Tu vei vorbi cu autoritatea mea. Și porți uniforma aia frumoasă, croită la *Chez Zeke.*

– Am să încerc.

– Ești incorigibil.

– Pot să fac asta.

– Nu îmi insufli cine știe ce încredere.

– Uită-te la mine.

– De asta mi-era teamă. Am să urmăresc cum te vei deconspira. Arată-mi că mă înșel, Buck.

– La o parte din calea mea, bătrâne.

– Așa te vreau.

– O să le ceri să ne facă alimentarea cu carburant cât suntem în Ptolemaïs?

– Nu, Buck, tu o să le ceri.

– Haide. Nu mă pricep la toate chestiile legate de avion.

– Fă-o. De acum încolo sunt un comandant adjunct supărat, care suferă din cauza diferenței de fus orar, ursuz și nu vreau să vorbesc.

– Deci lași totul în seama mea?

– Nu mă întreba pe mine. Sunt mut.

– Vorbești serios?

Albie nu-i răspunse. Lumina din ochi îi dispăru, se încruntă, în timp ce parcurgeau grăbiți distanța de la avion la terminal, la aproximativ patruzeci de kilometri sud de punctul lor de destinație. Buck îl abordă pe primul caporal pe care-l văzu.

– Vorbești engleza? îl întrebă pe tânăr.

– Sigur. Ce-i?

– Am nevoie să duci avionul ăla în hangar și să-l realimentezi până când comandantul meu și cu mine ne întoarcem din misiune.

– Da? Păi, eu vreau să-mi lustruiești bocanci în timp ce dorm.

– Am să mă prefac că nu am auzit ce-ai spus, fiule.

– Da, bine. Și eu.

Băiatul se pregătea să plece, dar Buck îl prinse de un umăr și-l răsuci cu forța spre el.

– Fă ce ți-am spus.

– Crezi că știu cum să conduc un avion? Fac parte din trupele terestre, amice. Găsește-ți alt lacheu care să-ți facă treaba.

– Îți spun ție. Găsește pe cineva care știe și, până ne întoarcem, treaba să fie făcută, altminteri vei suporta consecințele.

– Probabil glumești!

Albie stătuse cu spatele, iar Buck era sigur că de-abia se abținea să nu râdă.

– Ai priceput, fiule? continuă Buck.

– Eu mă car de aici. Am să-mi încerc norocul. Nici măcar nu știi cum mă cheamă.

– Dar *eu* îl știu, spuse Albie, întorcându-se cu fața la băiatul care păli brusc. Și ai să faci ceea ce ți s-a spus sau te întorci acasă în haine civile.

– Da, domnule, spuse băiatul salutând. Imediat, domnule.

– Să nu mă dezamăgești, băiete, strigă Albie în urma lui.

Buck îl privi pe Albie.

– Credeam că ești mut.

– Cineva trebuia să te salveze!

– Avea același rang ca mine!

– De-asta ai amintit de mine! Eu dețin autoritatea, dar tu trebuie să o folosești. Mai încearcă.

– Acum ce să mai fac?

– Ți-am spus. Găsește un vehicul.

– Ahh!

Buck porni cu pași mari spre terminalul care roia de membri ai Comunității Globale. După adoptarea politicii severe față de bisericile ascunse, urma să fie o zonă zgomotoasă pentru o vreme.

– Dă-mi actele tale, îi ceru lui Albie.

– De ce?

– Dă-mi-le și gata!

– Așa te vreau!

Buck se băgă în fața unui rând al Forțelor de Menținere a Păcii ale Comunității Globale.

– Salut! strigă primul din rând.

– Salut! răspunse Buck. Ești comandant adjunct sau escortezi pe careva ? Pentru că, dacă nu ești, aș aprecia dacă ai sta pe loc repaus.

– Da, domnule.

Buck ridică din sprânceană spre Albie, apoi i se adresă ofițerului Comunității Globale aflat la un birou din spatele unei ferestre.

– Caporal Jack Jensen, în numele comandantului adjunct Marcus Elbaz, aflat aici în misiune de la SUAN. Avem nevoie de un vehicul pentru a ne deplasa până la Ptolemaïs.

– Da, voi și alte mii de indivizi, spuse ofițerul, uitându-se leneș la actele lor. Serios, sunteți pe poziția două sute la rând.

– Mi se pare că suntem aproape de capul listei, domnule, cu permisiunea dumneavoastră.

– Cum se face că ofițerul tău superior este din SUAN? Pare din Orientul Mijlociu.

– Nu eu fac repartițiile, amice. Și nu ți-aș recomanda să te iei de el pe tema asta. Sau nu, mai bine ia-te totuși, o să fie distractiv. Spune-i că arată ca unul din Orientul Mijlociu și că vrei să-i pui câteva întrebări despre baza de operațiuni. Haide. Serios.

Ofițerul își țuguie buzele și îi înapoie actele pe sub fereastră.

– Ceva simplu?

– Orice. Aș putea să cer ceva tare, dar vrem doar să mergem până acolo și să ne întoarcem. Oricum, ca să spun adevărul, Elbaz a fost atât de irascibil astăzi, încât nu cred că merită o călătorie mai plăcută. O să acceptăm orice aveți.

Ofițerul îi strecură lui Buck un set de chei de care era prins un tichet de carton.

– Arătați asta la baza temporară de vehicule din spatele porții de ieșire.

Îndreptându-se într-acolo, Albie îl imită pe Buck.

– A fost atât de irascibil astăzi, încât nu cred că merită o călătorie mai plăcută. Ar trebui să te degradez la Cercetașii juniori.

– Degradează-mă și *tu* te vei întoarce acasă în haine civile.

– Carpathia pune ceva la cale, zise Mac, așezându-se lângă Abdullah, în biroul lui David.

– O să mă bucur atât de mult atunci când voi spune adio locului ăstuia, afirmă Abdullah.

David se răsuci în scaun.

– Mie-mi spui!

– Ei bine, nu vrei și tu să pleci de aici?

– Scuză-mă, Smitty, vorbeam cu Mac.

– A! Mii de scuze.

– Uită-te la el acum, zise Mac. Se va bosumfla într-o clipă.

– Nu mă bosumflu! Nu mă mai tachina!

Mac îl lovi pe Abdullah pe umăr, iar iordanianul zâmbi.

– Așa, spuse Mac, întorcându-se spre David. M-a sunat Carpathia cu puțin timp în urmă și m-a întrebat dacă știu unde sunt armele lui. Bineînțeles că nu știu, dar mi-ar plăcea să știu. Ascultați-mă pe mine, băieți, oamenii pot spune ce vor despre minunata reconstrucție făcută de Carpathia în toată lumea. Dar nimic, absolut nimic, nu se compară cu faptul că a forțat toate țările să-și distrugă 90% din armament și să-i cedeze lui restul de 10%, pe care apoi l-a depozitat într-un loc despre care nu știe nimeni nimic.

– Limba slobodă mult te vatămă, repetă David.

– Crezi că lumea știe, dar nu vrea să spună?

– Evident.

– Cum păstrează un secret atât de mare printre atâția oameni?

– Cred că tocmai am aflat cum, zise David și le povesti ce auzise.

Abdullah clătina din cap.

– Nicolae Carpathia este un om rău.

Mac îi privi pe rând.

– Da! Spune drept, Smitty! Ai ajuns singur la concluzia asta sau ai știut tot timpul și nu ne-ai spus?

– Știu că mă tachinezi, răspunse Abdullah. Așteaptă până am să vorbesc și eu fluent în limba ta.

– O să fii periculos; asta e sigur.

Telefonul mobil al lui David sună. Îl deschise și ridică un deget, în semn de scuză.

– Este Ming, zise el.

– Să plecăm? întrebă Mac.

David clătină din cap.

– Motivul certei a fost cel bănuit de tine, îi spuse ea. Tata vrea ca Chang să se angajeze imediat în cadrul Comunității Globale și să fie printre primii care primesc semnul. Chang jură că nu va primi niciodată semnul.

– I-a zis tatălui tău de ce?

– Nu. Încep să înțeleg că nu va putea să-i spună vreodată decât dacă tata însuși devine în vreun fel sau altul credincios. Nu

mi-am pierdut credința și continui să mă rog, însă, până când se va întâmpla acest lucru, Chang nu-i poate mărturisi. Ne-ar expune pe toți.

– Mama ta știe?

– Nu! Ea i-ar spune și lui. Mi-e teamă că este atât de intimidată încât nu va putea să îl înfrunte. David, nu-l lăsa pe Chang să se angajeze acolo, mai ales dacă noii angajați sunt primii care primesc semnul.

– Se pare că prizonierii vor fi primii, dar vor fi urmați, la scurt timp, de noii angajați. Pe măsură ce sunt angajați, se pare. Iar noi, ceilalți, în două săptămâni.

– Ce veți face, David? Tu și prietenii tăi?

– Acum discutam despre asta. Evident, fugim sau murim.

– Poți să-l iei pe Chang cu tine?

– Să-l răpesc?

Ming tăcu. Apoi continuă:

– Ai auzit ce-ai spus, David? Vrei să-l lași să primească semnul sau să fie decapitat pentru că a refuzat, ca să nu fii acuzat că l-ai răpit? Te rog! Răpește-l! Va veni de bunăvoie.

– Urmează să-l intervievez pentru un post mâine.

– Atunci fie găsești o cale de a-l respinge la angajare, discredându-l ca potențial angajat, fie îi spui unde să vă întâlniți când vei fugi.

– A doua variantă este mai probabilă. Ce ar putea să-l descalifice pentru post? Pare o mină de aur pentru orice departament, mai ales pentru al meu.

– Inventează ceva. Spune că are SIDA.

– Și să-l las pe tatăl tău să-l ucidă cu mâna lui?

– Ce zici de un defect genetic?

– Are vreunul?

– Nu! Dar ajută-mă!

– Nu sunt doctor, Ming. N-ar fi decât un pretext.

– Tot e ceva decât nimic.

– Nu și dacă atrage asupra mea suspiciuni. Sperăm să plecăm de aici fără să fim suspectați de subversiune.

– Grozavă idee! Spune-le că vrei să-l iei pe Chang cu voi, pentru a-l verifica înainte de angajare. Apoi, va avea aceeași soartă ca și voi. Este liber și vă poate ajuta oriunde veți merge.

– Poate.

– *Trebuie* să funcționeze, David. Ce altă șansă avem?

– Dar dacă ei nu acceptă? Dacă spun nu, angajează-l doar, pune-i semnul și *apoi* ia-l în misiune?

– Trebuie să încerci. Este genial, dar este doar un copil. Nu poate să aibă singur grijă de el. Nici măcar în fața tatei nu se poate apăra singur.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, Ming.

– Asta sună ca o scuză după ce totul a eșuat.

– Îmi pare rău, dar nu pot decât să fac tot ce îmi stă în putință.

– David, este vorba despre fratele meu! Știu că nu este carne din carnea ta, dar nu poți pretinde că-ți este o rudă? Dacă era Annie, n-ai fi făcut tot ce ți-ar fi stat în putință? N-ai fi făcut tot ce trebuia ca să o salvezi?

David nu mai putea vorbi.

– Ah, David! Iartă-mă! Nu a fost corect din partea mea! Te rog! Am fost crudă.

– Nu. Eu...

– David, te rog, pune asta pe seama temei și a situației mele.

– Nu este nici o problemă, M...

– Te rog, spune-mi că mă ierți. Nu am vrut să spun așa ceva.

– Ming, nu este nimic. Ai dreptate. Înțeleg. Mi-ai deschis ochii. Contează pe mine. Voi face tot ce va trebui să fac pentru a-l proteja pe Chang, e bine?

– David. Accepți scuzele mele?

– Desigur.

– Mulțumesc. Am să mă rog pentru tine și te voi iubi în numele lui Dumnezeu.

Când David închise telefonul, Mac îl întrebă:

– Ce a spus, omule? Pentru o clipă semănai mai mult cu mine decât cu un israelian.

David îi povesti.

– Să-ţi spun ceva, zise Mac, iar tu, Smitty, să vorbeşti în numele tău în privinţa asta: dacă băiatul ăla este credincios şi are semnul care o dovedeşte, vine cu noi. La fel toţi cei pe care îi găsim înainte să plecăm de aici. Aşa e, Smitty?

– Da, cred. Dacă înţeleg. Alţi credincioşi de aici, toţi merg cu noi, da. Desigur. Corect?

– Asta spuneam.

– Mac, o întrebare. Cine altcineva ar vorbi pentru mine?

În drumul lor spre nord, Buck folosi un telefon securizat pentru a-l suna pe Lukas (Laslos) Miklos. Acesta era înnebunit de durere.

– Vă mulţumesc că aţi venit, însă nu puteţi face nimic pentru a-i salva. Precis nu aţi adus arme.

– Nu.

– Oricum, sunteţi atât de puţini, că nu veţi scăpa cu viaţă de acolo. Aşa că ce rost mai are să mergeţi? Ce puteţi face?

– În primul rând, vreau să văd ce este acolo, Laslos. Şi să vorbesc lumii despre asta prin intermediul revistei *The Truth*.

– O, iartă-mă, frate Williams. Îmi place foarte mult revista ta şi o citesc aproape cu aceeaşi religiozitate ca mesajele doctorului Ben-Judah. Dar ai investit atâta timp, energie, şi te-ai expus la atâtea pericole ca să vii până aici doar pentru un articol de revistă? Ştii că au venit ghilotinele?

– Poftim?

– Da. Aş fi zis şi eu că este doar un zvon, dar mi-au confirmat-o fraţii şi surorile. Comunitatea Globală le plimbă prin oraş în camioane descoperite, pentru ca oamenii să vadă care vor fi consecinţele gândirii libere. Suntem parte din Statele Unite ale lui Carpathia, nume care mă face să scuip când îl pronunţ. Nicolae ne va da drept exemplu. Iar tu ai venit aici ca să scrii un articol!

– Frate Miklos, ascultă-mă. Ştiai că nu putem face nimic. Am înrăutăţi lucrurile dacă am încerca să-i eliberăm pe soţia ta, pe pastor şi pe ceilalţi credincioşi. Dar am crezut că ai vrea să ştii că suntem aici, ca să îţi spunem – dacă intrăm – care sunt

condițiile, care este starea de spirit, dacă cei de acolo au vreun mesaj pentru tine.

Tăcere. Apoi Buck îl auzi pe Laslos plângând.

– Ai pățit ceva, prietene?

– Da, frate. Înțeleg. Iartă-mă. Sunt supărat. Se spune mereu la televizor că ghilotinele vor fi instalate mai întâi în închisori, apoi în punctele de aplicare a semnului. Pentru noi au mai rămas doar câteva zile. Însă, pentru prizonieri, poate doar câteva ore. Te rog să-i transmiți soției mele că o iubesc și că mă rog pentru ea și că abia aștept să o revăd. Și mai spune-i că, dacă nu o voi revedea în această viață, ne vom întâlni în ceruri. Spune-i, și începu să plângă în hohote, că a fost cea mai bună soție pe care o poate avea un bărbat și că o iubesc din tot sufletul.

– Am să-i transmit, Laslos, și am să-ți aduc și mesajele ei.

– Mulțumesc, frate. Îți sunt recunoscător că ai venit.

– Știi unde au fost duși ea și ceilalți?

– Bănuim, însă nu îndrăznim să mergem să-i căutăm, ca să nu fim prinși cu toții. Știi că biserica noastră este alcătuită din foarte multe grupulețe, care de fapt nu mai sunt atât de mici. Când Comunitatea Globală a făcut descinderea în grupul principal, i-au arestat pe soția mea, pe pastorul D și pe alți șaptezeci, însă au mai rămas alte nouăzeci de *grupuri*.

– Impresionant.

– Asta este vestea cea bună. Vestea rea este că cineva din grupul cel mare pare să fi cedat sub presiune. Îți pot spune fără urmă de îndoială că nu a fost soția mea sau pastorul, dar cineva a fost torturat, speriat sau păcălit să vorbească despre celelalte grupuri. Au început să facă mai multe descinderi, iar acum grupurile nu mai îndrăznesc să se întâlnească. E o minune că eu nu m-am dus la întâlnire împreună cu soția mea, dar, dacă ea devine martir, o să-mi pară rău că nu am fost acolo ca să pot muri împreună cu ea.

– Am venit la tine cu o întrebare, pe lângă o sugestie, David, iar Smitty a fost de mare ajutor, spuse Mac. Îl necăjim noi în

privința limbii, dar are o minte brici. Ăsta este un compliment, Abdullah.

– Hai, șefule, măcar atâta lucru știu și eu!

– Cred că dacă eu pot să râd de Iordania, și el poate să râdă de Texas. Mi-a zis-o atunci, nu-i așa? Oricum, întrebarea este: vrem să ne prefacem până la capăt, presupunând că o să știi *exact* când vor trebui să primească angajații semnul? Sau ne permitem puțină flexibilitate?

David medită, apoi spuse:

– Este ceva mai mult decât flexibilitate, Mac. Este o impresie. Dacă așteptăm până în ultima clipă și vrem să lăsăm impresia că am fost uciși, această sincronizarea va da de bănuit.

– Exact asta am spus și eu! interveni Abdullah. Nu asta am spus, Mac? Asta am spus.

– Asta a spus. Bun. Dacă facem mișcarea mai devreme de termenul stabilit, avem multe opțiuni. Forțele de Menținere a Păcii tocmai au început să transporte primele încărcături cu – cum le spun la inveniile astea acum? Ceva cu loialitatea.

– Spune-le pe nume, îl îndemnă David.

– Bun, au transportat ghilotinele în Grecia azi-noapte.

– Nu de aici, spuse David. Aș fi știut.

– Nu, acestea au fost fabricate în Istanbul și au fost duse acolo în camioane. În curând, le vor transporta cu avionul pretutindeni și atunci vom avea de lucru. Ar trebui să alegi un loc strategic pe care vrei să-l vezi sau un transport pe care să-l urmărești, să găsești un motiv ca să îi iei și pe Hannah și pe Chang cum îl cheamă, iar eu va trebui să rechiziționez un Quasi Two.

– Un Two? Cum o să justifici asta? Nu vrem să trezim suspiciuni. Doi piloți și trei pasageri încap într-un avion mai ieftin de 15 milioane de *nicks*.

– Da, dar să spunem că vrem să luam o încărcătură mare de ghilotine și de cutii cu biocipuri și injectoare.

– Ascult. Trebuie să ai și alte argumente ca să justifici folosirea unui Two.

– Ei bine, să spunem că vom zbura spre o destinație unde se va afla și sfântul Nic însuși.

– Spune-i cine s-a gândit la asta, interveni Abdullah.

– Tocmai i-ai spus tu, gură mare.

– Gură mare?

– Te tachinez, Smitty. Nu te agita!

David înălță capul.

– Vă gândiți la ceea ce cred eu?

– Ăsta e vreun joc? întrebă Abdullah.

– Da, răspunse Mac. Ierusalim.

David cântări posibilitățile.

– O să comunic că vrem să mergem acolo, că îi aducem cu noi pe experta în injectoare și pe cel mai bun angajat în domeniul calculatoarelor. Vrem să transportăm încărcătura maximă într-un avion grandios care va face impresie, ceea ce îi va gâdila egoul Potentatului.

– Crezi că este un egoist? întrebă Mac, cu un aer serios.

David zâmbi.

– Iar glumește? zise Abdullah. Nu este destulă pânză în Iordania ca să facem un turban pentru capul lui Nicolae.

Mac își lăsă capul pe spate și râse.

David se cufundă iar în gânduri.

– Iar Quasi Two poate fi pilotat de la distanță.

– Aproape orice avion poate fi pilotat astfel în zilele noastre, dar am multă experiență cu acest tip.

– Deci aterizăm într-un loc ferit, în drum spre Ierusalim. Apoi, fiind în siguranță la sol, o să pilotezi avionul acela scump, cu toată încărcătura lui prețioasă – mai puțin noi – și o să îl faci să se prăbușească în mijlocul celei mai adânci mări pe care o găsim.

– Iar oamenii o să-l vadă prăbușindu-se.

– Mai spune odată!

– Lasă-i să-l vadă! Voiai să găsim o explicație logică pentru accident. Ei bine, scuzați subiectul dureros, am pierdut-o de curând pe șefa cargoului. Ea ar fi interzis o încărcătură atât de

mare în acel avion, însă bazându-mă pe lunga mea experiență, am crezut că pot manevra aparatul. Pilotându-l de la distanță și transmițând tot de la distanță, am să anunț o modificare de greutate, prin răsturnarea încărcăturii, greu de controlat, SOS, adio, lume crudă.

– Băieți, sunteți nemaipomeniți!

– Mulțumesc.

– Amândoi, spuse Abdullah. Nu-i așa?

– Bineînțeles, zise David.

– Mi-a mai venit în minte una bună, anunță Abdullah.

– Stai puțin, Smitty, spuse Mac. E ceva ce nu știu?

– Nu te agita. O să-ți placă. Dacă vrei să faci asta în fața oamenilor, fă-o în Tel Aviv. Carpathia o să zboare pe acolo. Oferă un spectacol aerian, lui și mulțimii. Prăbușești avionul în Mediterana, atât de adânc încât vor fi siguri că am murit. Avionul va fi la o adâncime prea mare ca să se mai chinuie să ne caute.

– Și noi unde vom fi în tot acest timp? întrebă Mac. Va fi extrem de greu să ne ascundem în Tel Aviv, cu Carpathia acolo și cu mulțimea.

– Nu decolăm din Tel Aviv. Venim direct de aici, numai că ei nu vor ști că ne-am oprit în Iordania. Cunosc locul ăla. Putem ateriza fără să fim văzuți de cineva. Trimitem avionul la Tel Aviv, facem spectacol, ne prăbușim.

– De la ce distanță crezi că poate fi pilotat avionul, Smitty?

– Nu de departe. Decolează de la distanță, dar avionul zboară, face șmecherii, totul fiind programat pe calculator.

Mac își mută privirea de la Abdullah la David.

– S-ar putea să aibă dreptate.

– Chiar așa? întrebă David. Îl poți programa cu atâta acuratețe?

– O să-mi ia ceva timp.

– Ocupă-te de asta.

– Surpriză, surpriză, spuse Abdullah. Călărețul de pe cămilă a venit cu una bună.

Sună telefonul mobil al lui David.

– Scrie *urgent* de la Hannah.

– Răspunde, îl îndemnă Mac.

– Salut, ce se întâmplă? zise David.

– Eşti sută la sută convins că linia asta este sigură?

– Absolut. Ai păţit ceva?

– Sunt într-o cămară administrativă. Ştiai că Nicolae a hotărât executarea unui membru din Forţele de Menţinere a Păcii astăzi?

– Da, ştiam. Santiago?

– Mulţumesc că-mi spui şi mie. A trebuit să mă duc să aduc cadavrul din temniţa Securităţii.

– Nu am avut timp să-ţi spun, Hannah. Şi, oricum, cine ar fi ştiut că tu vei fi desemnată să faci treaba asta?

– A fost groaznic. Văd oameni morţi zilnic, dar bărbatul ăsta a fost împuşcat între ochi. Şi ei nici măcar nu ascund ce s-a întâmplat. A fost executat de Carpathia însuşi! Şi ştii de ce? Bineînţeles că ştii. Tu ştii totul.

– Am auzit că a ciripit.

– Nu sună prea tehnic, David, dar asta am auzit şi eu. Se pare că i-a spus cuiva un lucru pe care Carpathia l-a afirmat într-o întâlnire particulară.

– Îmi pare rău că ai intrat în asta, Hannah.

– Păi, cred că ştiu cine l-a turnat.

– Ştii?

– Tu ştii? întrebă ea.

– Da, ştiu.

– David, cum poţi suporta chestia asta?

– Să nu crezi că este uşor.

– Deci, cine i-a spus? Cine a contribuit la executarea lui Santiago?

– Ai spus că ştii, Hannah.

– O să-mi confirmi, dacă am dreptate?

– Desigur.

– Hickman.

– De unde știi?

– Am dreptate, David?

– Da.

– Tocmai a fost dus la morgă. A fost găsit în biroul său, se pare că s-a împușcat în cap.

ȘAISPREZECE

Buck și Albie se alăturară unei caravane de vehicule ale Comunității Globale care își croiau drum prin ceea ce mai rămăsese din Ptolemaïs, apoi se despărțiră de ea, pentru a i se alătura din nou, mai târziu.

– Uită-te acolo, spuse Albie, arătând cu capul spre camioanele neacoperite, care transportau ghilotine. Sunt urâte, dar nu au un mecanism prea complicat, nu crezi?

Buck clătină din cap.

– Se asamblează foarte ușor. Sunt mașini simple, alcătuite din componente elementare, matrițate. În esență, sunt doar lemn, șuruburi, lamă, arc și sfoară. De-asta a fost așa ușor pentru Comunitatea Globală să trimită specificațiile și să-i lase pe cei care căutau de lucru și aveau materialele necesare să le facă. Sunt multe fabrici mari care se redeschid ca să le producă în masă, la concurență cu meșteri amatori care lucrează în curțile lor.

– Toată agitația asta pentru ceva despre care Comunitatea Globală spune că va servi drept... cum le numesc oficial?

– Mijloace de intimidare vizuală. Pun câte una la fiecare loc de aplicare a semnului, iar lumea trebuie să stea la coadă.

Albie opri într-un loc în care o membră a Forțelor de Menținere a Păcii ale Comunității Globale dirija traficul. Îi făcu semn femeii să se apropie.

– Lucrez, zise iritată, înainte să recunoască uniforma. Salută. La ordinul dumneavoastră, domnule comandant.

– Am fost trimiși în misiune la închisoarea principală, dar mi-am lăsat documentul în geantă. Mai avem mult până acolo?

– Închisoarea principală, domnule?

– Parcă așa îi spune.

– Păi sunt toate la un loc, spre vest. Faceți stânga la prima intersecție și mergeți pe drumul nepavat, luați o curbă, și ieșiți în autostrada reconstruită. Centrul va fi pe dreapta, chiar în oraș. Nu aveți cum să nu-l observați. Este mare, înconjurat de sârmă ghimpată și mulți colegi de-ai mei. Totuși, ar fi bine să vă grăbiți, dacă vreți să prindeți distracția. Vor folosi ghilotinele diseară, dacă rebelii nu se răzgândesc.

– Da?

– Am auzit că îi aliniază și îi sortează acum. Cei care se întorc în celule cu capetele pe umeri vor avea un tatuaj nou mâine.

David era epuizat. Era aproape 11 noaptea, ora Carpathia, și abia își mai târa picioarele din birou spre locuința sa. Fu uimit să audă niște pași energici în urma sa; se întoarse și o văzu pe Viv Ivins, care arăta la fel de proaspătă și de entuziastă, ca în fiecare dimineață. Ducea o mapă de piele în mână. Îi zâmbi larg lui David.

– Bună seara, domnule director Hassid, îi strigă, când trecu pe lângă el.

– Doamnă.

– Grozave zile, hm?

Nu știa cât mai putea să facă față șaradei.

– Interesante, oricum, îi răspunse.

Viv se opri.

– Îmi place foarte mult când lucrurile se așează așa cum trebuie.

David găsi alegerea cuvintelor nepotrivită, pentru că ea se ocupa personal de coordonarea producției și distribuției de ghilotine.

– Lucrurile merg șnur, nu-i așa? o întrebă.

– I-am convins pe ofițerii superiori ca aici, la palat, să nu așezăm la vedere mijloacele de impunere a loialității.

– Da?

– Nu oferă cea mai bună imagine.

– Își fac apariția peste tot în lume.

– Și asta este bine. Nu mă deranjează. De fapt, sunt cu totul pentru. În afara capitalei și a cartierelor generale în mod special, vor exista anumite elemente care au nevoie de ajutor vizual, de un lucru care să-ți reamintească de seriozitatea acestui test de loialitate. Numai cine este patologic atașat de cauza sa va hotărî să refuze semnul. Faptul de a vedea consecințele chiar sub ochii lor în timp ce vor lua decizia îi va convinge pe cei care vor doar puțină atenție.

– Dar nu la palat.

– Nu e nevoie. Dacă cineva nu i-ar fi loial Potentatului înviat, de ce ar mai vrea să lucreze aici? Ceea ce vreau să se facă aici sunt fotografii și filme cu loialiști fericiți și bucuroși. Cetățenii Comunității Globale ar trebui să vadă extazul pe chipurile celor cărora le revine sarcina impunerii noii ordini mondiale. Aici nu este nevoie de mijloace de impunere. Noi suntem pentru lumea întreagă exemple de bucurie, de abnegație, de împlinire în atribuțiile noastre. Mă urmărești?

– Sigur. Și, trebuie să spun, îmi place ideea de a nu presăra invențiile alea urâte prin peisajul de aici.

– Sunt de aceeași părere. Mâine începem cu noii angajați care sunt foarte entuziaști că vor fi printre primii care vor primi semnul Potentatului. Toți au ales să le fie pus pe frunte. Intenționez să fiu atentă la afirmațiile neconvingătoare, însă trebuie să spun, domnule Hassid, că este caraghios să-i văd pe puștii ăștia nerăbdători să iasă în evidență. Mâine aveți un interviu cu un candidat.

– Da.

– Fiul asiaticilor.

– Cu el.

– Ce familie! Tatăl lui insistă ca fiul său să fie primul care va primi semnul. Este prea târziu pentru asta, fiindcă începem cu prizonierii politici, însă ar putea foarte bine să fie primul angajat.

David păli și încercă să se controleze.

– Nu a fost angajat încă.

– Dar rezultatul se cunoaște dinainte, nu?

– Ei bine, trebuie să vorbesc cu el pe îndelete, să stabilesc cât este de potrivit să-și facă aici ultimul an de liceu, să fie departe de familia lui pentru prima oară, să văd unde se potrivește cel mai bine...

– Șansele ca el să nu fie angajat la palat sunt infime. Am putea să-i prelucrăm dosarul și să fie, în esență, preaprobat să lucreze în orice departament. Ca o ipotecă preaprobată. Mai întâi ești admis, apoi poți face o ofertă pentru ceea ce se încadrează între limitele tale de preț.

– Eu n-aș face asta, spuse David.

– De ce?

– Nu pare atât de convențional cum am vrea noi să fie. Să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul firesc – să le facem cum trebuie.

– Vai, domnule Hassid, sincer. Ce ar fi rău în asta?

El ridică din umeri.

– Mi s-a spus că băiatului îi este frică de ace și se luptă cu toată chestia asta.

– Chiar și dacă i-ar scăpa o oportunitate extraordinară aici? Va trebui să primească semnul în Statele Unite ale Asiei, oricum, altfel va pierde mai mult decât o slujbă.

– Poate până atunci se mai obișnuiește cu ideea.

– Ei, haide, domnule director Hassid. Dacă este atât de strălucit, a venit vremea să se maturizeze. Se poate împotrivi, dar nu va dura decât câteva secunde și își va da seama că a făcut mult zgomot pentru nimic.

– Păi, eu mă întâlnesc cu el la 9 dimineața. Treaba asta poate aștepta până după întâlnire, nu? Nu mi-ar plăcea să încerc să-l intervievez după ce a trecut printr-o traumă.

– O traumă? Tocmai v-am spus...

– Dar tot va mai fi agitat.

– Oricum, nu cred că se vor apuca să aplice semne mai devreme de 9 dimineața.

Când ajunse în camera sa, câteva minute mai târziu, David verifică programul stabilit de secretară. Nu-i transmisese ora întâlnirii cu Chang dar, uitându-se în grabă peste programul ei, înțelese de ce. Întâlnirea fusese confirmată la sfârșitul zilei, pentru ora două după-amiaza. Asistenta avea să-i comunice lui Chang ora interviului dimineața.

David modifică ora în calendarul acesteia, puse 9 dimineața, apoi intră și în calculatorul de la Personal și modifică ora și acolo. Formă 4045 și lăsă un mesaj vocal: „Chang, interviul nostru de mâine a fost mutat la 9 dimineața. Te rog să nu te duci la Personal sau în altă parte înainte să vorbim. Ne vedem atunci".

În timp ce își încheia mesajul, telefonul îl anunță că avea un apel în așteptare. Era Ming, scoasă din minți.

– Aici a început, zise ea. Acolo ce se întâmplă?

– Liniștește-te, Ming. Ce a început?

– Aplicarea semnului! Echipamentul a sosit la Buffer în dimineața aceasta și vor începe să-l folosească diseară.

– Li se implantează cipul prizonierilor?

– Da! Bănuiesc că nu va mai fi mult până va veni și rândul personalului. Va trebui să fug, dar voiam să verific.

– Sunt credincioși pe acolo? Refuză cineva semnul?

– Nimeni. Se așază la rând pentru asta, de parcă ar fi fost loiali dintotdeauna. Cred că speră ca în felul ăsta să obțină puncte pentru bună purtare. Adevărul este că vor putrezi tot aici, doar că vor avea semnul pe frunte sau pe mână.

David îi relată conversația sa cu Viv și ce făcuse în legătură cu asta.

– Oh, nu, nu, zise ea. La nouă dimineața va trebui să-l faci pe Chang să dispară. Scoate-l de acolo.

– Nu suntem pregătiți de plecare încă, Ming.

– Ce ai de gând să faci?

– Va trebui să găsesc o soluție, cred. Un motiv în virtutea căruia Chang nu este pregătit deocamdată. Poate am să spun că am găsit dovezi de imaturitate, că socotesc că este prea tânăr ca să fie potrivit.

– Ești director, David. Fii convingător. Trebuie să meargă.

– Am toată noaptea la dispoziție ca să mă gândesc.

– Iar eu ca să mă rog.

– Am să fac tot posibilul, Ming. Ascultă, dă-mi voie să fac ceva pentru tine. Te pot redistribui în SUAN.

– Ai putea?

– Desigur. Dau dispoziția prin calculator și nimeni nu va întreba nimic. Vor vedea că este aprobată de un superior și nu vor interveni. Unde vrei să mergi?

– Sunt închisori peste tot în State, zise ea. Dar, de fapt, nu voi ajunge niciodată în vreuna, nu-i așa?

– Așa este. Te repartizăm, te urci în avion, dar apoi te facem pierdută. Fugi și noi nu te mai putem găsi. Dar ești pe cont propriu. Trebuie să ajungi la locuința de refugiu din Chicago.

– Mă vor primi?

– Ming! Leah le-a povestit tuturor despre tine. Abia așteaptă să te primească. Știau că tu și fratele tău va trebui să ajungeți acolo, în cele din urmă. Ne sunteți de folos amândoi. Acum spune-mi, unde să te trimit în State? Destul de aproape de Chicago ca să poți ajunge la locuința de refugiu, dar nu prea aproape, ca să nu trezim suspiciuni.

– Nu cunosc Statele, răspunse ea. Este o închisoare mare în Baltimore; acolo au mereu nevoie de personal.

– Este departe de Chicago. Stai! Poți să te duci în Grecia?

– Când?

– Cât de curând, chiar și în seara asta.

– Cred că asta depinde de tine. Acordă prioritate maximă transferului meu, iar dacă tu vrei să mă transfere Comunitatea Globală de aici în Grecia, atunci vor fi nevoiți să o facă. Dar, David, Grecia este un loc fierbinte acum, cei din Comunitatea Globală mișună pe acolo și dau un exemplu prizonierilor politici. Nu vreau să lucrez sau să mă ascund acolo.

David îi spuse cum putea ajunge în State din Grecia, lăsând impresia că este escortată de Comunitatea Globală.

– Există un Dumnezeu, zise ea. Unde mă întâlnesc cu oamenii ăștia?

– Te duci la aeroportul Kozani. Te vor găsi ei.

– Îl poți trimite și pe Chang acolo? Te rog, David! Scoate-l din apartamentul familiei mele, dă-i o misiune undeva și trimite unul dintre piloții noștri să-l aducă în Grecia. Ne putem duce împreună la lucuința de refugiu.

– Ming, te rog. Trebuie să ne gândim bine. Dacă fac o astfel de ispravă, părinții tăi îi pierd urma și toate se răsfrâng asupra mea – și a ta! Sunteți *amândoi* trimiși undeva și apoi dispăreți? Gândește-te, Ming. Știu că ești disperată și că ții la el, dar lasă-mă pe mine să mă ocup de partea de logistică. Ultimul lucru de care am nevoie este să atrag atenția Comunității Globale asupra noastră.

– Știu, David. Înțeleg. Gândesc cu inima.

– Nu-i nimic grav în asta, spuse el. Până când nu vom mai gândi deloc și vom înrăutăți lucrurile.

– Am dat de belea? îl întrebă pe Buck un șef al Forțelor de Menținere a Păcii ale Comunității Globale din Grecia, de la centrul de detenție, când văzu că era însoțit de un comandant adjunct. Noi facem totul ca la carte.

– Arată ca o casă de nebuni, sincer, spuse Buck, privind la complexul format din cinci clădiri industriale obișnuite, care fuseseră cândva fabrici.

Aveau gratii la ferestre și erau înconjurate de garduri și sârmă ghimpată. Locul era înțesat de membri ai Comunității Globale, aliniați, examinând listele la lumina lanternelor, pentru a afla unde erau închiși diverși prizonieri.

– Facem tot ce putem, spuse nervos șeful, măsurându-l cu privirea pe Albie.

Buck continuă să vorbească:

– Câți prizonieri sunt aici?

– Vreo nouă sute.

– Aveți mulți membri ai Comunității Globale aici.

– Păi, nu prea, domnule.

– Ce fac? Sunt toți în misiune?

– Majoritatea lucrează în centrul de aplicare a semnului, în clădirea principală.

– În celelalte clădiri sunt prizonieri?

– Adolescenți și tineri de douăzeci și ceva de ani în prima clădire, bărbați în aripa de vest și femei în cea de est.

– Celule individuale?

– Nu. Prizonierii sunt închiși în spații largi, comune, în care se aflau liniile de producție.

– Și în celelalte clădiri?

– Femei în următoarea. Nimeni în centru. Bărbați în ultimele două.

– De ce sunt acuzați majoritatea celor de aici?

– Majoritatea de crimă, unii de furturi minore.

– Aveți delincvenți violenți?

Șeful încuviință din cap și arătă peste umăr.

– Ucigași, jefuitori armați și alții asemenea, chiar acolo.

– Prizonieri politici?

– Cei mai mulți sunt în a doua clădire, însă disidenții religioși, cel puțin bărbații, sunt tot aici. Arătă din nou spre ultima clădire.

– Ați pus în același loc disidenții cu delincvenții violenți? zise Buck, aplecându-se în față, ca să vadă mai bine ecusonul cu numele bărbatului.

– Nu este treaba mea unde sunt puși, domnule. Eu coordonez acțiunea de aplicare a semnului loialității. Și trebuie să fiu în clădirea centrală în circa cinci minute. Dacă vreți să ajutați – am o echipă de șase oameni, care trece prin toate clădirile, începând de la vest, și face o sortare preliminară.

– Ce înseamnă asta?

– Stabilesc dacă există cineva care are de gând să refuze semnul.

– Și dacă există astfel de cazuri?

– Vor fi identificate imediat. Nu o să pierdem timpul lăsând oamenii să aștepte până le vine rândul la coadă ca să se hotărască dacă vor să trăiască sau să moară.

– Și dacă unii se răzgândesc cât stau la rând?

– Adică decid în ultima clipă că nu vor să primească semnul? Nu cred că se va întâmpla asta!

– Și dacă se întâmplă?

– Rezolvăm repede. Însă, pentru majoritatea, vrem să știm dinainte ca să nu ținem lucrurile pe loc. Acum, domnilor, am niște ordine de executat. Ajutați la sortare sau nu?

– Trierea are loc simultan în toate clădirile? întrebă Buck, pentru că nu voia să-i piardă pe pastor sau pe doamna Miklos.

– Nu. Începem din clădirea de vest. Prizonierii vor fi escortați în clădirea centrală pentru prelucrare, apoi vor fi duși îndărăt, înainte să fie aduși cei din clădirea următoare. Și așa mai departe.

– Vă ajutăm, zise Buck.

Șeful strigă:

– Athenas!

Un membru al Forțelor de Menținere a Păcii, îndesat, de vârstă mijlocie, tuns scurt, cu părul negru, înaintă urmat de trei bărbați și două femei în uniformă.

– Gata, Alex?

– Gata, domnule, răspunse Alex, cu o voce ascuțită, care nu se potrivea cu înfățișarea sa.

– Ia-i pe Jensen și pe Elbaz cu tine.

– Am personal suficient, domnule.

Șeful își lăsă capul în jos și se uită fix la Athenas.

– Sunt din SUAN și, dacă nu ai observat, A. A., domnul Elbaz este co-man-dant ad-junct?

– Da, domnule. Domnul Elbaz dorește să preia comanda?

Albie își scoase în afară buza inferioară și clătină din cap.

Era ora două după-amiaza în Chicago, iar membrii Armatei Pătimirilor care rămăseseră în bază se strânseseră în jurul televizorului. La știrile locale ale Comunității Globale se anunța că în închisorile locale începuse aplicarea semnului.

Zeke se așeză, nesigur pe picioare, în fața televizorului, acoperindu-și gura cu mâinile. Rayford întrebă dacă erau gata hainele în care Chaim avea să se deghizeze la Ierusalim. Zeke nu-și dezlipi privirea de la ecran și-și luă mâinile de la gură doar cât să spună:

– A mai rămas mantia. Dar va fi gata până diseară.

Tsion se gândise să-l lase pe Zeke să-i schimbe înfățișarea lui Chaim cum voia, să-l încalțe în sandale și să-l îmbrace cu o mantie groasă, maro, cu glugă, care-i cădea pe față ascunzându-i trăsăturile. Haina avea să fie îmbrăcată pe cap, tivită la doi centimetri de pământ, iar la mijloc încinsă cu o sfoară împletită. Toată lumea fu de acord că îi dădea un aer umil, comun, dar profetic, odată ce mulțimile vor vedea în Chaim un conducător care are ceva de spus.

Chaim acceptă, în cele din urmă, ideea, cu condiția să își poată juca rolul din umbra acestor veșminte.

– Eu susțin în continuare că Tsion ar trebui să se ducă.

– O să-ți promit ceva, prietene, zise Tsion. Lasă-l pe Dumnezeu să te folosească pentru a-i duce poporul într-un loc sigur, iar eu am să vin și am să le vorbesc personal cândva.

La televizor se anunța că, deși Comunitatea Globală din zonă nu se așteptase să folosească mijloacele de impunere a loialității, un prizonier refuzase să primească semnul și fusese executat.

– Incidentul s-a petrecut la fosta închisoare DuPage County, iar execuția disidentului a avut loc în urmă cu mai puțin de nouăzeci de minute. Rebelul, care era închis pe perioadă nelimitată sub acuzația nedefinitivă de trafic cu combustibil pe piața neagră, a fost identificat ca fiind Gustav Zuckermandel, cunoscut în trecut sub numele de Des Plaines, în vârstă de cincizeci și patru de ani.

Zeke își îngropă fața în mâini și alunecă într-o parte, plângând încet. Unul câte unul, cei prezenți se apropiară, îl atinseră și plânseră împreună cu el. Tsion, Chaim, Rayford, Leah și Chloe îl înconjurară, iar Tsion se rugă.

– Tatăl nostru, încă o dată suferim pierderea dureroasă a cuiva iubit. Trimite asupra tânărului nostru frate speranța eternă și reamintește-ne tuturor că într-o bună zi îl vom revedea pe acest martir curajos.

Când Tsion termină, Zeke își șterse cu mâneca fața scăldată în lacrimi, se îndreptă, apoi se ridică stângaci.

– Ești bine, fiule? îl întrebă Rayford.

– Am de lucru, atâta doar, spuse Zeke, ferindu-și privirea. Și se întoarse în camera sa, târându-și picioarele.

Buck avea un gust neplăcut în gură. Mai trecuse prin astfel de situații și înainte, văzuse destulă depravare și urâțenie cât să-i ajungă pentru câteva vieți. Își dorea să fi adus cu ei arme automate de mare putere, ca măcar să încerce să-i salveze pe credincioși. Cât își dorea să arunce cu proiectile în soldații Comunității Globale care roiau pe acolo! Cât i-ar fi plăcut să ia cu asalt clădirile de detenție, în căutarea oamenilor cu semnul lui Hristos și să-i pună la adăpost!

Se afla într-o situație imposibilă. Profeția se împlinea din nou sub ochii lui, iar el nu putea să facă nimic pentru a o împiedica. În clădirea din vest, cei opt membri ai echipei de sortare au fost înregistrați la punctul de control de lângă gardul exterior și apoi, din nou, la intrarea principală.

Fu izbit de duhoare de îndată ce ajunseră pe coridorul principal. Într-o temniță uriașă erau închiși peste o sută de băieți, unii cu fețe dure, alții împietriți de frică. Temnița era înconjurată de gardieni, patru-cinci pe fiecare parte, cu armele în mână, fumând, citind reviste și arborând mine plictisite.

Adolescenții săriră, ovaționară și aplaudară atunci când intră echipa.

– Libertate! strigă unul, în hohotele de râs ale celorlalți. Au venit să ne elibereze! Tovarășii lui de detenție îl luară în bătaie de joc.

Athenas se desprinse din grupul de sortare și ridică mâinile, solicitând liniște. Buck se duse la un gardian, care scăpă revista din mână și luă poziție de drepți.

– Domnule, spuse acesta.

– De unde vine mirosul ăsta, soldat?

– De la bidoane, domnule. Sunt în colțuri, le vedeți?

Buck se uită în cele patru colțuri ale temniței, unde erau așezate bidoane de vreo două sute cincizeci de litri. Lângă fiecare se afla o pereche de scări de lemn improvizate și erau acoperite de un scaun de toaletă prost fixat.

– Clădirea asta nu are toalete?

– Doar pentru noi, răspunse gardianul. Sunt pe holul acela.

Buck clătină din cap.

– Și deținuții nu pot fi conduși periodic acolo?

– Nu avem personal suficient pentru a risca să facem asta.

Alex Athenas captase, în sfârșit, atenția prizonierilor.

– Aveți privilegiul de a fi printre primii care își expun loialitatea și devotamentul față de Excelența Sa, Nicolae Carpathia!

Spre uimirea lui Buck, vorbele lui Athenos fură întâmpinate cu ovații entuziaste și cu aplauze, care durară aproape un minut. Unii dintre adolescenți începură să cânte imnuri în cinstea lui Carpathia.

Athenas îi liniști din nou.

– În câteva clipe veți fi conduși în clădirea centrală, unde veți spune personalului de acolo dacă vreți semnul loialității pe frunte sau pe mâna dreaptă. Locul pe care îl alegeți va fi apoi dezinfectat cu soluție pe bază de alcool. Când vă vine rândul, intrați într-o nișă, vă așezați și vi se va injecta biocipul, odată cu tatuarea prefixului 216, care vă identifică drept cetățeni ai Statelor Unite ale lui Carpathia. Aplicarea durează doar câteva secunde. Dezinfectantul conține și un anestezic local și nu veți simți nici o durere. Orice comportament dezorganizat va fi sancționat imediat. Pe înțelesul unor analfabeți ca voi, asta înseamnă că veți muri înainte să atingeți pământul.

Aceste vorbe fură primite cu huiduieli și strigăte, dar atenția lui Buck fu atrasă de un băiat din mijlocul mulțimii. Avea părul negru, ondulat, era slab, cu tenul alb, purta ochelari strâmbi, care păreau să nu aibă o lentilă. Băiatul arăta și mai tânăr decât restul, însă ceea ce captase interesul lui David era umbra de pe fruntea lui. Era doar murdărie? Sau era semnul lui Dumnezeu?

– Scuzați-mă, domnule ofițer, spuse Buck, trecând pe lângă Athenas și uitându-se atent la încarcerați.

Huiduielile încetară, iar prizonierii se uitau la el.

– Tu de acolo! Da, tu! Pășește în față!

Tânărul își făcu drum prin mulțime, veni în față și rămase pe loc tremurând.

– Să deschidă cineva ușa! urlă Buck. Nu se clinti nimeni. Se întoarse și se uită la gardianul cu care vorbise, care își târșâi nervos picioarele, cu ochii la Athenas.

– Voi mergeți mai în spate, le ordonă Athenas celorlalți și îi făcu semn cu capul gardianului, care descuie ușa.

Buck păși înăuntru, îl prinse pe băiat de braț, iar puloverul mizerabil, gri, se strânse sub degetele lui. Îl trase afară din temniță, pe lângă Athenas și ceilalți gardieni, certându-l.

– Îți bați jos de Forțele de Menținere a Păcii ale Comunității Globale, tinere? O să înveți să fii respectuos.

– Nu, domnule, vă rog... eu...

– Taci și mișcă!

Buck îl târî pe lângă gardienii de la intrare, care strigară în urma lui:

– Stați! Cine e ăsta? Trebuie să îl înregistrăm!

– Mai târziu! spuse Buck.

– Unde mergem? întrebă, cu un accent grecesc, băiatul.

– Acasă, șopti Buck.

– Dar părinții mei sunt aici.

– Spune-mi numele lor, îi ceru Buck și apoi le notă. Nu-ți garantez că vor scăpa. Dar tu nu o să mori la noapte.

– Sunteți credincios?

Buck dădu din cap afirmativ și îi făcu semn să tacă.

Trecură de gardienii de la poartă, iar Buck îl duse la jeepul Comunității Globale parcat peste drum. Părăsind zona luminată, câteva capete se întoarseră să-i privească.

– Pe locul pasagerului din față, îi spuse Buck. Mai sunt și alți credincioși în temniță?

Băiatul clătină din cap.

– Nu am mai văzut pe nimeni.

– Spune-mi numele unui băiat din temniță, oricare.

– Al cui?

– Al oricui. Dă-mi un nume.

– Ăă, Paulo Ganter.

– Am reținut. Acum ascultă. Tu o să stai aici, chiar aici, în jeep, până când mă întorc. Ceea ce nu trebuie să faci – mă

asculți? – este să te asiguri că nu te urmărește nimeni. Pentru că dacă vei descoperi că nu te vede nimeni, s-ar putea să fii tentat să fugi și să nu te oprești decât atunci când ajungi undeva unde vei fi în siguranță. Am să mă întorc aici mai târziu și am să mă întreb ce s-a întâmplat cu prizonierul meu. Înțelegi?

– Cred că da. Nu vreți să-mi iau tălpășița?

– Bineînțeles că nu. Nu știu ce aș face cu un evadat. Tu știi?

Băiatul zâmbi timid.

– Știi ce? zise Buck. Cred că acum nu se uită nimeni. Simțindu-se ca Anis, misteriosul gardian de la graniță care îl descoperise pe Tsion sub scaunul autobuzului cu mult timp în urmă, Buck îi puse băiatului o mână pe umăr și pe cealaltă pe cap. Spuse: Și acum Dumnezeu să te binecuvânteze. Fie ca lumina sfântă să strălucească asupra ta și să-ți dea liniște! Succes, fiule.

Buck se întoarse la poartă și, când se uită peste umăr, băiatul dispăruse.

Gardianul îl lăsă pe Buck să intre, iar cei din fața clădrii îl întrebară:

– Cine a fost ăla?

– Ganter, Paulo, le răspunse el. Transferat în custodia Statelor Unite Americane de Nord.

Gardienii răsfoiră hârtiile, iar el se grăbi să intre.

Alex Athenas termina ce avea de spus:

– Sunt aici persoane care vor refuza semnul loialității?

Băieții râseră și arătară, în bătaie de joc, spre el.

– Nimeni, deci? Nici unul? E cineva?

Prizonierii se uitară unii la ceilalți și făcură liniște. Buck așteptă și se uită să vadă dacă nu cumva băiatul se înșelase. Poate mai erau și alți credincioși care s-ar putea opune.

– Și dacă am spune nu? întrebă un adolescent pe un ton dur, zâmbind afectat.

– Știți care sunt consecințele, zise Alex.

Băiatul făcu semnul decapitării, cu degetul.

– Exact, adăugă Alex. Aveți întrebări?

– Aici nu sunt rebeli! strigă cineva. Toți suntem cetățeni loiali, onești!

– Asta ne place să auzim. Nici o întrebare?

– Putem să alegem ce imagine vrem?

– Nu. Dată fiind situația voastră, vi se oferă doar cipul de bază și un tatuaj cu numărul respectiv.

Prizonierii vociferară, iar Athenas îi făcu semn echipei sale și celorlalți gardieni înarmați să fie pe poziții.

– Totul se va desfășura în deplină ordine, spuse el. Altfel vă veți dori să fi refuzat semnul.

ȘAPTESPREZECE

Rayford trecu pe la Zeke, să vadă ce mai face. Era ocupat cu roba lui Chaim.

– Am destul material. Mă gândeam să-i fac două.

– Ai auzit ce a spus Tsion despre haine?

Zeke încuviință din cap.

– S-ar putea să vrea să se schimbe, totuși. Și nu l-am auzit pe Tsion spunând ce se întâmplă dacă hainele se murdăresc.

Rayford ridică din umeri.

– L-am admirat pe tatăl tău, Zeke. Știi asta?

Zeke încuviință din cap, fără să se întrerupă din lucru.

– A fost curajos până în ultima clipă.

– Nu am fost surprins, răspunse Zeke. Ți-am spus că așa va face, nu-i așa?

– L-ai descris bine. Mă rog să fim cu toții la fel de curajoși.

Zeke ridică privirea și clătină din cap, privind în depărtare.

– Aș fi vrut să nu fi fost prins. Moment prost ales. Ar fi putut face mult mai multe pentru credincioși. Așa cum am să fac eu.

– Și pe tine te admir, Zeke. Cu toții te admirăm.

Zeke încuviință iar din cap.

– Nu uita să îl jelești. Nu este nimic greșit în asta.

– N-am ce să fac. Îmi este deja dor de el.

– Tocmai ți-am spus, nu te preface – nu trebuie să ne arăți că ești tare. Cu toții am suferit pierderi groaznice și, chiar dacă Dumnezeu ne-a ajutat să trecem peste ele, nu trebuie să ne placă. Biblia nu spune că nu trebuie să jelim. Spune doar că nu trebuie

să jelim în felul în care o fac cei lipsiți de speranță. Jelește-l cât poți, Zeke, pentru că noi *avem* speranță. Noi *știm* că îi vom revedea pe cei dragi.

Zeke se ridică deodată în picioare și întinse mâna. Rayford i-o scutură.

– Nu cred că ar trebui să încerc să-i obțin trupul.

Rayford clătină din cap.

– Primul lucru despre care te vor întreba va fi legătura dintre voi. Iar pe al doilea îl știi.

– Dacă vreau să primesc semnul.

– Deplângem pierderea tatălui tău, Zeke. Nu știu ce am face dacă te-am pierde și pe tine.

– Urăsc să mă gândesc ce vor face cu el. Încerc să nu mă gândesc la... știi... capul... știi...

– Știu. Însă, indiferent ce vor face cu trupul tatălui tău, Dumnezeu va ști. El îl are în pază pe tatăl tău. Sufletul său este în rai acum, iar trupul va ajunge și el acolo, nou și desăvârșit. Dacă Dumnezeu poate reînvia un trup incinerat... știi ce înseamnă asta?

– Ars, da.

– ... atunci poate reînvia orice trup. Amintește-ți că ne-a creat din pământ.

– Mulțumesc, căpitane Steele. În situația dată, nu aș fi preferat să fiu în alt loc la aflarea veștii. Vă iubesc pe toți.

– Și noi te iubim pe tine, Zeke.

Rayford ieși din cameră, închise ușa și-l văzu pe Tsion în apropiere, rezemat de perete, cu brațele încrucișate.

– Scuză-mă, spuse doctorul Ben-Judah. Nu am vrut să trag cu urechea. Nu am știut că ești acolo. Probabil te-ai gândit la același lucru la care m-am gândit și eu.

– Nu face nimic.

– Mă bucur că am auzit ce i-ai spus, Rayford. Dumnezeu te-a adus din nou la conducere. Ai făcut exact ceea ce știu că Dumnezeu ar fi vrut să faci și ai făcut bine.

– Mulțumesc, Tsion. Dumnezeu a fost mai răbdător cu mine decât meritam.

– Nu face așa cu fiecare dintre noi?

Se întoarseră împreună în camera comună.

– Am vorbit cu Chloe acum câteva clipe, zise Tsion. Sper că nu am fost deplasat.

– Tu nu poți fi deplasat, doctore. Știi asta. Despre ce a fost vorba?

– Voiam să văd ce mai face în privința sarcinii pe care i-ai dat-o. Interesul meu este întemeiat, știi.

– Să chemi avioane și piloți? Trebuie să recunosc că așa este! Ca să nu mai lungim vorba, spune-mi care este situația.

– De fapt, a fost chiar amuzată și nerăbdătoare să-mi spună. A lansat o cerere către membrii curajoși ai Cooperativei de bunuri, dornici să pună la dispoziție avioane, mașini, combustibil și timp pentru cauza lui Mesia în Ierusalim – și le-a spus că nu vor mai avea mult de așteptat. Mi-a comunicat că reacția a fost copleșitoare. Pericolul i-a făcut, probabil, pe acești oameni să-și unească forțele. Mi-a spus că sunt dispuși mai degrabă să participe la acest plan decât să-și execute zborurile de rutină, care fac cooperativa să funcționeze.

De după colț își făcu apariția Kenny Bruce, pufăind, urmat de Leah. Părea absorbit de jocul în care *trebuia* să fugă de ea, deși îi plăceau foarte mult îmbrățișările și gâdilăturile ei.

– Bunicu'! strigă el, întinzând mâinile spre Rayford. Dar, în ultima clipă, se răzgândi și sări în brațele rabinului. Unchiu' Zone!

Leah râse și îl prinse.

– Bătrânul ăsta nu te poate salva! îi zise, iar el își îngropă capul la pieptul lui Tsion.

– Bătrân? repetă Tsion. Domnișoară Leah, m-ați rănit!

Tsion îl duse pe Kenny înapoi la mama lui, iar Leah șovăi.

– Rayford, mă simt de folos aici, ajutând-o pe Chloe – care este incredibilă, apropo. Fata asta ar putea conduce o mare corporație. Și îmi place să o ajut cu copilul ăsta drăgălaș.

– Dar...?

– Știi ce urmează.

El încuviință din cap.

– Nu am definitivat încă sarcinile, îi spuse. Însă a ta presupune să pleci o vreme de aici.

– A, mulțumesc, Ray. Nu vreau să par egoistă, când știu că și Chloe este la fel de neliniștită ca și mine.

– Ea are responsabilități aici. Mai multe decât ai tu.

– Nu pare cinstit față de ea.

– Dar ea își ia rolul în serios și cred că s-a resemnat în această privință.

– Ei bine, spuse Leah, nu pot vorbi în numele ei, dar eu m-aș simți închisă aici.

– Închisă pentru că ești mamă?

Leah zâmbi.

– Ai vorbit ca un bărbat. Pentru că sunt aici de mai mult timp, dă-mi voie să-ți spun că, din când în când, ai nevoie de o pauză. Nu trebuie să fie lungă și oricum abia aștepți să te întorci. Dar, ei bine – nu este treaba mea. Dar, dacă găsești un loc pentru ea afară, chiar și o misiunea scurtă, aș fi bucuroasă să-i țin locul.

– Poți să faci ce face ea? Să te ocupi de cooperativă și să ai și grijă de copil?

– Desigur. Numai bărbații de pe aici nu pot face lucrurile astea. Rayford o privi surprins. Glumesc, Ray. Dar spune-mi, o să merg în Israel?

– *Vrei* să fii acolo?

– Ultima oară am pierdut vremea în Belgia. Toate lucrurile bune se petrec în Ierusalim.

– Lucrurile periculoase.

– Ce vrei să spui?

El înălță capul.

– A, da. Tu trăiești pentru chestia aia.

– Trăiesc ca să fiu de ajutor, Ray. Nu mă laud. Asta fac. Asta făceam și înainte să devin credincioasă. Vreau să fiu de folos cauzei. Nici măcar nu sunt suspectă. Nimeni de afară nu încearcă să mă vâneze. Iar dacă îmi pun aparatul ăla dentar și îl mai lași pe Zeke să-mi aranjeze părul, sunt invizibilă.

– E nevoie de mai mult decât atât pentru a te face să arăți ca o presoană din Orientul Mijlociu.

– Atunci poate tipul ăsta, David, mă poate face membru al Comunității Globale. Dă-mi un motiv pentru care să fiu acolo.

Rayford ridică din sprâncene.

– Poate, îi spuse. Nu poți să știi niciodată.

Buck și Albie se aflau, împreună cu detașamentul de selecție, în zona unde erau încarcerate adolescentele. Lui Buck nu-i venea să creadă că aveau aceleași condiții de detenție ca băieții. Gardienii erau două femei, iar restul bărbați. Fetele nu erau la fel de gălăgioase și rele ca băieții, însă componența grupului era asemănătoare. Erau fete dure, și fete care păreau victime, însă toate îl priveau curioase.

Buck analiză grupul, iar din spate, o brunetă înaltă se uita țintă la el. Era convins că-și văzuseră semnul unul celuilalt în același timp. Ochii fetei se măriră, iar el încercă să-i transmită, din priviri, că nu trebuia să-l trădeze. În timp ce Alex Athenas le dădea explicații, Buck se apropie de Albie.

– Ar fi bine să nu-mi forțez norocul. Crezi că o poți scoate pe una dintre ele de aici?

– Poate, răspunse Albie. Doar nu te gândești să folosești aceeași strategie în toate clădirile, nu?

– Urăsc să nu fac nimic.

– Și eu, însă o să fim omorâți. Și ce o să facem când vor fi mai mulți?

– Îmi pot face griji pentru ei doar pe rând.

Albie oftă.

– Unde este fata? Buck i-o arătă. Privește și învață, amice, îi spuse Albie.

Se repezi spre temniță, strigând. Alex tăcu și îl urmări alături de ceilalți, cum se agita în fața plasei de sârmă, cu ochii fixați pe pradă.

– Tu! Tu ești din Statele Americane de Nord?

Fata îngheță, și se uită la Buck, care îi făcu semn din cap, încet. Apoi ea îl privi pe Albie.

– Nu, răspunse, cu o voce ascuțită. Sunt...

– Nu mă minți, vierme! Te-aș recunoaște oriunde. Albie se răsuci furios, aproape convingându-l și pe Buck. Alex, pune pe cineva să descuie temnița. Apoi se întoarse, arătând spre fată. Treci la ușă! Imediat! Cu mâinile la ceafă!

Fata înaintă, cu picioarele țepene, tremurând, iar ușa fu încuiată în spatele ei.

Albie o prinse și îi suci mâna.

– Cătușe, ceru el, iar un gardian îi azvârli o pereche. Și cheia, spuse. O să le aduc înapoi. O lipi pe fată de grilajul temniței și îi trase mâinile să i le prindă cu cătușe. Puse cheia în buzunar și o scoase pe fată afară.

– Distracție plăcută, șopti un gardian pe lângă care trecură.

Albie se întoarse spre el, îl apucă de jachetă și îl izbi de perete.

– Repetă, soldat!

– Îmi cer scuze, domnule. Nu am vrut.

Albie îl mai îmbrânci o dată și apoi se întoarse la fată, pe care o înghionti să iasă. Reveni după câteva minute și îi restitui gardianului cătușele și cheia.

Buck fu șocat când o fată cu un accent grecesc pronunțat răspunse afirmativ la întrebarea ofițerului Athenas. Celelalte fete se întoarseră să vadă cine era, iar Buck se aplecă și încercă să detecteze un semn pe fruntea ei. Nu avea.

– Refuzi semnul loialității față de Comunitatea Globală? o întrebă Alex.

– Aș dori să mă gândesc la asta, răspunse ea. Pare o decizie drastică, nu ceva în care să intri cu ușurință.

– Înțelegi care sunt consecințele?

– Aș vrea doar să mă gândesc la asta.

– Mi se pare corect. Altcineva?

Nu mai era nimeni.

– Domnișoară, pentru că ești singura din această închisoare, în loc să fii trimisă direct la instrumentul de confirmare, ai voie să reflectezi cât stai la rând. Băieții aproape au terminat procedura și, în funcție de locul pe care îl vei ocupa în rând, vei avea mai mult sau mai puțin timp la dispoziție pentru a lua o

decizie. Când vei fi întrebată unde vrei să ți se aplice semnul, va fi ultima ta șansă de a-l refuza.

– Și apoi?

– Vei fi trimisă la instrumentul de confirm...

– Știi ce-i aia, fată? strigă o puștoaică.

– Că ești moartă!

– Ghilotină! Ți se taie capul.

Fetele se liniștiră, iar Athenas se uită la ea.

– Tot mai vrei să te gândești?

– Chiar așa e? O să-mi tăiați capul pentru că vreau să mă mai gândesc?

– Nu pentru că te mai gândești, domnișoară. Pentru că vei refuza semnul. Dacă îl accepți, va trebui să alegi doar unde să ți se aplice.

– Deci nu prea am de ales.

– Unde ai fost până acum? spuse una dintre fete, iar celelalte i se alăturară.

– Bineînțeles că ai de ales, răspunse Alex. Cred că am fost clar. Accepți semnul sau accepți alternativa.

– Semnul morții, vreți să spuneți?

– Tot mai vrei să te gândești?

Ea clătină din cap.

Una dintre fete zise:

– Dar știu că ai făcut lucrurile mai grele decât trebuiau să fie.

– Păi, n-am știut că de fapt nu avem de ales.

Înainte să treacă în temnița femeilor, Buck și Albie le urmară pe tinerele fete la cozile din clădirea centrală. Organizarea era un model de eficiență. Prizonierii înaintau cuminți. Se hotărâseră deja asupra locului unde să li se aplice semnul, iar dezinfectantul-anestezic era aplicat rapid. Injectoarele făceau un zgomot asemănător cu al capsatoarelor electrice și, deși unii tresăreau, nimeni nu părea să aibă dureri.

Aproape toți băieții vrură ca semnul să le fie aplicat pe frunte, iar unul dintre ei, întorcându-se spre cei din spate, ridică ambele brațe și strigă: „Trăiască Nicolae Carpathia!" Gestul

deveni curând un obicei, așa cum deveni o regulă ca fetele să primească semnul pe mână.

Buck privea, dorindu-și să le poată predica. Aleseseră deja, da, dar oare *chiar* știau ce aleseseră? Nu aleseseră între loialitate și moarte, ci între rai și iad, între viața veșnică și suferința etemă.

Inima îi bătea nebunește, când rândul la care stăteau adolescentele aproape se termină, iar ele fură conduse înapoi în temniță. În următoarea clădire se aștepta să o vadă pe doamna Miklos. Câte prietene de-ale ei mai erau cu ea?

Închisoarea femeilor era ceva de necrezut, pentru că nu era o temniță în adevăratul sens al cuvântului. Gardienii erau majoritatea bărbați și păreau să nu se aștepte la probleme. Femeile stăteau jos, cele mai multe pasive, pălăvrăgind încet, însă privirile lor curioase se îndreptară spre detașamentul lui Athenas.

Buck dădu ocol grupului de femei, căutând-o din priviri pe soția lui Laslos. În cele din urmă, zări, în colțul din spate, un grup de vreo douăzeci de femei îngenuncheate. În mijlocul lor, rugându-se, era doamna Miklos.

– Liniște și ascultați, zbieră un gardian, iar mai toate femeile deveniră atente. Dânsul este ofițerul Athenas care a venit cu niște anunțuri și cu instrucțiuni.

Alex începu să vorbească, dar femeile din spate – despre care Buck bănui că erau prietenele credincioase ale doamnei Miklos – nu îi acordau atenție și continuau să se roage. Unele priveau spre cer, iar Buck le văzu semnul de pe frunte. Altele se uitau peste mulțime la Alex, iar Buck observă că o parte dintre ele nu aveau nici un semn. Soția lui Laslos încercase probabil să recruteze credincioase noi.

Athenas își pierdu răbdarea cu femeile îngenuncheate din spate.

– Doamnelor, vă rog! spuse el, însă acestea îl ignorară.

Atunci el îi făcu semn uneia dintre asistentele sale, care îi dădu pușca ei. Un compatriot primi pistolul de la șold; apoi gardiana își scoase bastonul și înaintă, printre femeile cu expresii dure din față, spre cele din spate. Femeia tânără, bine făcută,

sănătoasă, le privea în ochi pe femeile sfidătoare, știind foarte bine că avea spatele asigurat de tovarășii ei.

– După cum vă spuneam..., reîncepu Alex, însă se opri când atenția femeilor se îndreptă asupra locului spre care se îndrepta femeia.

– Doamnelor, răcni gardiana. Încetați, întoarceți-vă cu fața spre ofițerul Athenas și acordați-i întreaga voastră atenție.

Multe dintre ele îi dădură ascultare. Unele se ridicară și se îndepărtară de grup. Altele rămaseră îngenuncheate, dar își ridicară privirea. Altele rămaseră cu capetele plecate, cu ochii închiși, rostind rugăciuni. Doamna Miklos, îngenuncheată cu spatele la gardiană, stătea cu mâinile împreunate, cu capul plecat, ochii închiși, rugându-se încet.

Gardiana o înghionti cu bastonul și ea aproape își pierdu echilibrul. Când doamna Miklos se întoarse să se uite, gardiana se aplecă și-i strigă:

– Mă înțelegi, doamnă?

Doamna Miklos zâmbi timid, își recăpătă echilibrul și se întoarse la rugăciunea ei. Gardiana, înfuriată, prinse bastonul de capete, își luă avânt și o lovi.

Buck abia reuși să se abțină să nu strige, iar Albie trebui să-l prindă și să-l tragă înapoi, în timp ce bastonul dur se auzi trosnind peste ceafa doamnei Miklos. Sângele stropi câteva femei, iar soția lui Laslos căzu în față, cu mâinile și picioarele smucindu-se. Câteva femei țipară. Multe dintre cele îngenuncheate, chiar și cele cu semnul pe frunte, se ridicară și se grăbiră să se alăture celorlalte femei. O femeie se lăsă în genunchi, ca să o îngrijească pe prietena ei lovită, iar gardiana o pocni în nas.

Buck auzi cum i se spărseseră dinții. Ea strigă, căzând pe podea, pe spate, și acoperindu-și fața cu mâinile.

Gardiana se întoarse cu pași mari în fața mulțimii, iar femeile îi făcură loc. În mod miraculos, doamna Miklos se ridică în mâini și în genunchi, încet, apoi își reluă poziția îngenuncheată, cu mâinile împreunate.

Pentru că stătea cu spatele la celelalte, rana deschisă, din care se scurgea sânge pe păr și pe pulover, putea fi văzută de toți.

Cele mai multe își feriră privirea, însă Buck privi fix pielea albă de deasupra locului care sângera. Îi fusese spart craniul și, cu siguranță, osul fusese împins în creier. Cu toate acestea, îngenunchease, continuându-și rugăciunea în tăcere.

Cealaltă femeie, răsucindu-se pe burtă, se ridică încet, și își scuipă dinții. Pe bărbie i se scurgea sânge; reîncepu și ea să se roage. Buck simți o furnicătură pe șira spinării, când își imagină ce dureri cumplite suferiseră.

Gardiana își recuperă armele, satisfăcută și euforică. Mulțimea adoptă o atitudine de genul „cine vrea să fie următoarea?" iar Alex spuse:

– Vom vedea cine este destul de puternic să stea la rând la mijloacele de impunere.

Buck, cu pulsul mărit și cu respirația tăiată, stătea neclintit, când Alex ajunse la întrebarea principală.

– Ca să știm, spuse acesta, câte vor refuza semnul loialității și vor alege alternativa?

Doamna Miklos se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre el. Era palidă, și clipea des. Pieptul îi sălta, în efortul de a respira. Pe spate i se scurgea sânge din rană. Tremura ca un bolnav de Parkinson în stare avansată, însă ridică mâinile, iar un zâmbet fericit îi îmblânzi chipul macabru.

– Alegi executarea cu ghilotina în loc de semnul loialității, clarifică Alex.

Femeie de lângă soția lui Laslos, cu fața umflată, nasul roșu, fără dinții de sus, se ridică în picioare și flutură și ea mâinile, rânjind cadaveric.

– Deci sunteți două.

Dar mai era și altele, mai multe, iar restul femeilor se ridicară doar ca să vadă cine își exprima opțiunea. Din grupul de femei care stătuseră în genunchi la început, se ridicară vreo șase, zâmbind, ținând mâinile sus.

– Toate vreți să muriți diseară? strigă Alex, de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care l-ar fi auzit vreodată. Sunteți opt. Voi opt – acum nouă – o să mergeți în partea dreaptă când – bine, zece acum – când veți fi conduse la centrul de prelucrare.

Bun, acum lăsați mâinile jos. Încă două. Bun, sunteți douăsprezece. Nu trebuie să mai țineți mâinile ridicate!

Vreo două femei din față se uitară una la cealaltă și porniră spre spatele grupului, iar semnul credincioșilor apăru pe fruntea lor, în timp ce ridicau mâinile.

– În regulă, spuse Alex. Cele care acceptați semnul o să stați în stânga când vom intra în centru. Sinucigașele să stea în dreapta.

Încă trei femei se mai așezară în spatele femeilor însângerate.

Buck se lupta cu lacrimile. Putea să se lase purtat de emoție și devenea martir chiar în seara aceea, iar acest lucru nu suna prea rău, sub imperiul momentului. Avea însă o soție, un copil și compatrioți care se bazau pe el. Clipea, respira greu, se străduia să se controleze. Aceste femei erau eroinele credinței. Ele aveau să se alăture marilor vărsări de sânge, trupurile lor devenind sacrificii vii, aveau să devină martiri în curând și să apară chiar pe altarul lui Dumnezeu din ceruri în mantii de un alb imaculat, semn al virtuții. Nu putea decât să le invidieze!

În timp ce femeile erau conduse afară, Alex strigă peste larma care se crease:

– Vă puteți răzgândi! Dacă ați făcut această alegere ridicolă și regretați, pur și simplu ieșiți dintr-un rând și vă așezați la celălalt!

În timp ce femeile curajoase treceau pe lângă Buck, acesta observă semnul pe fruntea fiecăreia dintre ele și știu că nici una nu se va răzgândi – nu, nici măcar una. Merse alături de gardiana care le conducea pe condamnatele la moarte prin decapitare. Celelalte se uitau la ele cu fascinație, în timp ce așteptau la rândul loialității, hotărând unde să poarte semnul lui Nicolae.

Când gardiana ajunse în capătul rândului și se duse să vorbească cu cei doi bărbați care aveau să manevreze mașina morții, Buck se apropie de doamna Miklos și încercă să lase impresia că o interoghează.

– Laslos îți transmite că te iubește din toată inima și că o să vă revedeți în ceruri.

Ea se întoarse spre el, tresărind, iar sângele continua să i se scurgă pe spate. Îi privi uniforma și fruntea. Apoi chipul.

– Știu, spuse ea.

El încuviință din cap.

– Nu cred că ai cunoscut-o pe doamna Demeter, zise ea.

Buck tresări. Cea care primise lovitura în față era soția pastorului.

– Aș da mâna cu dumneata, șopti doamna Demeter. Dar atunci o să ajungi în rând, cu noi.

Doamna Miklos se aplecă spre Buck.

– Spune-i lui Laslos că-i mulțumesc pentru că mi l-a arătat pe Isus. Îl văd. Îl văd. Îl văd pe Mântuitorul meu și abia aștept să fiu alături de el!

Genunchii i se îndoiră, iar Buck o prinse. Reapăru gardiana și o apucă.

– Nu, doamnă! zise ea. Ai ales asta și vei primi ce meriți în picioare.

Buck se abținea cu greu să nu o lovească pe femeie peste față. Aceasta se întoarse către el și îl întrebă:

– Ce-o să facem cu toate trupurile astea? Nu am fost pregătiți pentru așa ceva.

Buck se îndreptă spre spatele incintei, unde gardienii erau aliniați de-a lungul peretelui. Era prima oară când aveau să vadă niște execuții și era clar că nu aveau de gând să le rateze. Albie i se alătură lui Buck, copleșit.

– Cea de lângă doamna Miklos era soția pastorului D.

Albie clătină din cap.

– Sunt eroine, Buck. Nu știu dacă pot privi așa ceva.

– Hai să ieșim de aici.

– Poate ar trebui să stăm cu ele, aici.

– Vom începe execuția, anunță Alex Athenas. Cine dorește să schimbe rândul la care stă o poate face oricând. Doamnelor, odată ce ați fost așezate în fața aparatului, nu vă mai puteți răzgândi. Anunțați pe cineva înainte să ajungeți acolo, altfel veți suporta consecințele.

Buck era paralizat, în timp ce doamna Miklos era condusă spre mașinăria cea hidoasă.

– Asta a fost testată? strigă Athenas. Nu vreau să avem probleme de funcționare.

– Da! răspunse asistentul, care ar fi luat locul călăului oricând.

– Continuați!

De la aproape zece metri distanță, Buck putea citi pe buzele călăului:

– Ultima șansă, doamnă.

Soția lui Laslos îngenunche, iar asistentul o așeză.

– Întoarce-o! strigă cineva. Vrem să vedem cum se face!

Albie se întoarse către cel care strigase.

– Liniște! Nu este pentru amuzamentul vostru!

În sală se lăsă liniștea. În această tăcere, Buck auzi vocea delicată a doamnei Miklos:

– Isuse, te iubesc, știu că ești alături de mine.

Un suspin i se opri în gât. Parcă dintr-o singură mișcare, asistentul strânse șurubul de prindere, se ridică repede, cu mâinile ridicate, semn că nu intervenea în traseul lamei, iar celălalt smulse firul cel scurt. Lama grea căzu la baza stâlpului. Buck trecu pe lângă ceilalți și ieși în aerul nopții, dezgustat de veselia provocată de bufnitura înfiorătoare.

Se bucură că putu să vomite și să plângă. Lacrimile îi curgeau șiroaie, în timp ce se gândea la echipele entuziaste care tăiau capete și trupuri pentru a face loc următoarelor.

Stând în iarba rece, zguduit de convulsii, își acoperi urechile, în încercarea zadarnică de a înăbuși zgomotul căderii lamei și ovaționările repetate. Ieși și Albie și îi puse mâna pe spate. Vocea îi era mai groasă, atunci când se aplecă și, cu blândețe, îi îndepărtă lui Buck mâinile de pe urechi, șoptindu-i:

– Când voi ajunge în rai, după Isus, primii oameni pe care o să vreau să-i văd vor fi femeile astea.

OPTSPREZECE

Chaim înconjură Clădirea Strong, repetând versete. De obicei, avea cu el o Biblie, observase Rayford, însă, uneori, avea un comentariu sau propriile notițe.

Lui Rayford nu i se părea elocvent, convingător sau încrezător discursul lui. Lăsa impresia că tot ce încercă să facă era să puncteze lucrurile de bază și să știe, în linii mari, despre ce vorbește. Arăta nefericit, iar Rayford simți impulsul să-l sfătuiască din nou în privința relației lui cu Dumnezeu, însă nu se simțea în măsură să-l facă pe Chaim să se simtă mai bine cu propria persoană. Pentru Chaim, Tsion nu era un mentor, ci doar un profesor și un factor de motivație neobosit.

Rayford își dădu seama că toți trecuseră prin aceleași îndoieli și temeri când deveniseră credincioși. Nu cunoscuseră adevărul, apoi se temuseră că îmbrățișaseră credința doar ca un ultim efort de a evita iadul. Era adevărat? Biblia spunea că erau creaturi noi, că lucrurile vechi pieriseră și că totul se înnoise. Rayford se străduise din greu să accepte adevărul că Dumnezeu îl vedea acum, în esență, *prin* Fiul său neprihănit, Hristos.

Îi fusese aproape imposibil. Era nou în interior, da. Din punct de vedere spiritual știa că era adevărat. Dar, în multe feluri, se lupta cu vechiul său sine. Deși adevărul lui Dumnezeu despre sine ar fi trebuit să cântărească mai mult decât emoțiile sale mărginite, acestea erau în prim-planul conștiinței sale, în fiecare zi. Cu ce drept să-i spună lui Chaim Rosenzweig să aibă încredere

că Dumnezeu îl cunoștea și îl înțelegea mai bine decât ar fi putut Chaim însuși vreodată?

Dar, dacă era cineva care părea să se fi vindecat mai repede decât majoritatea, aceasta era Hattie. Lui Rayford nu-i scăpă această ironie a sorții. Cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte să devină credincioasă, fusese sinucigașă. Cu câteva luni înainte, recunoscuse în fața tuturor membrilor Armatei Pătimirilor, care avuseseră răbdarea de a discuta cu ea, că înțelesese și credea întregul adevăr despre Evanghelia mântuirii a lui Hristos. Pur și simplu hotărâse să o respingă de bunăvoie, deoarece, chiar dacă lui Dumnezeu nu părea să-i pese că ea nu merita, ei îi păsa. În consecință, spunea că Dumnezeu îi putea oferi iertarea păcatelor fără rezerve, dar ea nu era obligată să o accepte.

Însă, odată ce primise darul, rezistența ei cedase. În multe feluri, era aceeași femeie directă care fusese și înainte, aproape la fel de nesuferită ca nou-credincioasă precum fusese când refuza credința. Dar, desigur, se bucurau cu toții că ea se număra, în sfârșit, printre ei.

Chaim – dacă Rayford putea să judece după expresia chipului – era cel puțin uimit de ea. El era următorul nou-credincios, așa că poate se identifica de fapt cu ea. Cu toate astea, Chaim nu avea aceeași reacție ca ea. Oare invidia sănătoasă îl făcea să pară intrigat de sporovăiala ei? Se întreba de ce el nu fusese dăruit cu o astfel de abandonare în fața de adevărului?

Rayford nu voia să se întreacă pe sine, nu voia să ia în sens propriu complimentele lui Tsion despre revenirea sa la conducere. Dar, uneori, mișcarea surpriză, contrară rutinei, era efi-cientă. Ar trebui – ar fi bine să îndrăznească – să comploteze cu Hattie și să o convingă să-i dea un nou impuls doctorului Rosenzweig? Tsion era convins că Chaim era omul ales de Dumnezeu pentru acest moment, iar Rayford învățase să aibă încredere în intuiția rabinului. Dar Chaim trebuia să progreseze mult într-un timp scurt, dacă avea să devină cel pe care îl aștepta Tsion.

Hattie îi dăduse de mâncare lui Kenny, iar acum, când Rayford o abordă, îl schimba. Ce bine îi prindea lui Kenny să

aibă atâtea figuri părintești alături! Bărbații îl iubeau la nebunie și chiar Zeke, deși ușor intimidat, era foarte blând și iubitor cu el. Femeile păreau să știe, intuitiv, când să se înlocuiască una pe cealaltă, să facă pe mama pentru el, dar, desigur, cea mai mare parte a responsabilității îi revenea lui Chloe.

– Ai o clipă? o întrebă Rayford pe Hattie, care îl așeza pe umărul ei pe micuțul pe care tocmai îl pudrase, îl îmbrăcase, iar acum îl legăna.

– Dacă ăstuia mic îi este somn, am tot timpul din lume, care – conform rabinului nostru preferat – este ceva mai scurt de trei ani și jumătate.

„Hattie nu este atât de amuzantă pe cât își imaginează, își spuse Rayford, dar se poate spune ceva mai mult despre coerență."

– Poți să-mi faci o favoare? o întrebă Rayford.

– Orice.

– Nu te grăbi să răspunzi așa, Hattie.

– Vorbesc serios. Orice. Dacă te ajută, cu plăcere.

– Ei bine, dacă reușești, ajută cauzei.

– Nu mai e nevoie să insiști. Accept.

– Este vorba despre Chaim.

– Nu este el cel mai bun?

– Este grozav, Hattie. Dar are nevoie de ceva ce eu și Tsion părem să nu-i putem oferi.

– Rayford! Este de două ori mai în vârstă decât mine!

Ca să nu atragă atenția, Buck îi propuse și lui Albie să o ia înaintea grupului următor, îndreptându-se direct spre clădirea situată la est de centrul de prelucrare. Imobilul găzduia mai puțini pușcăriași, conform ofițerului responsabil cu organizarea. Acesta amintise și faptul că dizidenții religioși erau închiși alături de cei mai răi criminali, în corpul cel mai îndepărtat.

Cei doi se apropiară de gardienii din Clădirea 4.

– Sunteți pregătiți pentru noi? zise unul.

– În curând, spuse Buck. Voi urmați.

– Am auzit strigăte și urlete. A ales cineva lama?

Buck încuviință din cap, încercând să facă clar faptul că nu voia să discute despre asta.

– Mai multe de una? adăugă bărbatul.

Buck încuviință din nou.

– Nu a fost plăcut.

– Da? Îmi pare rău că n-am văzut. Nu am mai văzut pe nimeni care să facă până acum cunoștință cu ea. V-ați uitat?

– Ți-am zis că nu a fost plăcut. Altminteri, de unde să știu?

– Scuze! Întrebam și eu. Deci câte ați văzut?

– Doar una.

– Dar au fost mai multe? Dar dumneavoastră, domnule comandant? Stați la tot spectacolul?

– Las-o baltă, caporale, i-o tăie Albie. Câteva femei au ales lama și s-au dovedit mai curajoase decât orice bărbat pe care l-am văzut vreodată.

– Corect. Dar nu i-au fost loiale Potentatului, nu-i așa?

– Au rămas loiale convingerilor lor, afirmă Albie.

– Convingeri și sentințe, mi se pare mie, amice.

– Tu ai alege să mori dacă ai avea simțăminte atât de profunde?

– Chiar am simțăminte atât de profunde, domnilor. Doar că eu sunt de cealaltă parte, nu-i așa? Eu aleg ce are sens. Omul s-a ridicat din morți – primește votul meu.

Gărzile înarmate le conduseră pe supraviețuitoarele posomorâte înapoi în clădirea femeilor, în timp ce echipa lui Athenas îi prinse din urmă pe Buck și pe Albie. Buck observă că oamenii lui Alex păreau la fel de triști ca și pușcăriașele. Însă gardienii păreau energizați.

– Hai să terminăm treaba asta, spuse Athenas, deschizând drumul.

În această clădire erau infractori din înalta societate sau niște pungași ordinari. Nici o bravadă, nici o amenințare, nici un zgomot. Au ascultat, nu a ales nimeni ghilotina și s-au aliniat în liniște ca să fie prelucrați. Buck simți repulsie la mirosul de sânge care persista în clădirea centrală. Printre bărbați se

răspândi repede vestea că unele femei fuseseră decapitate chiar în sala aceea, iar acest lucru nu făcu decât să-i liniștească și mai mult. Muncitorii de la ghilotină se bucurau de o pauză.

Buck urmări desfășurarea procesului, deznădăjduit la vederea atâtor oameni care își pecetluiau, fără să știe, soarta. Muncitorii câștigaseră experiență și operația se desfășura din ce în ce mai repede. Alinierea, decizia, tamponul, așezarea, injectarea, revenirea la rând, plecarea. În mod ironic, viața înflorea pe locul morții sângeroase. Bărbați primind ceea ce părea un semn injectat care, credeau ei, îi ține în viață, dar care, de fapt, le pecetluia sentința la moarte. Din moarte, viață. Din viață, moarte.

Buck era nerăbdător să-l întâlnească pe pastorul Demeter, despre care Rayford îi vorbise atât de mult. Dar se temea de confruntarea cu cei mai răi dintre cei mai răi criminali din Clădirea 5, știind că mulți credincioși vor alege soarta cea dreaptă, dar urâtă.

Telefonul îi vibră. Pe ecran apăru mesajul: „Prioritate absolută. Întâlnire la Kozani nu mai devreme de ora 1.00 cu ofițerul din Serviciul penal al Comunității Globale, redistribuit de la Buffer la SUAN. Urgent. Actele ei specifică destinația. Are spre treizeci de ani, brunetă, Ming Toy. Ștampilat".

– Vom avea companie diseară, îi comunică lui Albie. Va fi reconfortant să avem la bord o soră care nu-mi va aminti de locul ăsta de câte ori mă voi uita la ea.

– Înțeleg, spuse Albie. Aș fi putut trăi o viață fără să văd asta și nu aș fi simțit că am ratat ceva.

După-amiaza târziu, la locuința de refugiu, toată lumea era ocupată, mai puțin Rayford. Zeke cosea. Tsion scria. Chloe lucra la calculator. Leah copia. Chaim învăța. Kenny dormea. Iar Hattie, făcându-i cu ochiul lui Rayford, se apropie de Chaim.

Bătrânul, așezat pe canapea, ridică privirea spre ea, parcă intrigat. Rayford stătea în apropiere, lăsând impresia că era adâncit în lectura unei cărți.

– Ești pregătit pentru o întrerupere? spuse ea. Pentru că nu pot fi convinsă să renunț.

Se așeză pe podea, lângă picioarele lui.

– Pentru că se pare că nu am de ales, domnișoară Durham, aș putea folosi o diversiune. Vă gândiți la ceva anume?

– Și dumneavoastră sunteți nou în asta, zise ea, însă am observat că nu sunteți extrem de încântat să vorbiți despre acest subiect.

– Eu am o misiune. Am mult de învățat. Poate că vă amintiți din colegiu?

– Nu l-am terminat. Am vrut să văd lumea. Dar, hei, doar n-o să lăsați studiul să stea în calea emoției, nu-i așa? Ar trebui să fie ceva mai mult decât o lecție, altfel nu va fi deloc distractiv.

– Nu asociez distracția cu asta. Am devenit credincios, ca și dumneata, în cel mai nefericit moment al istoriei, ca să mă bucur de asta. Acum este vorba de supraviețuire. Bucuria vine mai târziu. Sau, dacă am fi devenit credincioși înainte de Înălțarea la Cer, aș înțelege să mă fi bucurat mai mult.

Ea se încruntă.

– Nu mă refer la distracția distracție, cum e distracția ha-ha. Dar putem lăsa bucuria să ne cuprindă, nu-i așa? Înăuntrul nostru? Să ajungă la noi?

El clătină din cap.

– Bănuiesc că da.

– Da? Ochii și limbajul trupului dumneavoastră îmi spun că încă nu sunteți convins de asta.

– Vai, nu vă lăsați înșelată. Sunt convins. Cred. Am credința.

– Dar nu aveți și bucuria.

– V-am spus cum este cu bucuria.

– Nu mă pot pune cu o minte ca a dumneavoastră, dar nu renunț la ideea mea. Nu-mi pasă dacă sunteți de zece ori mai educat – vreau să înțelegeți asta.

– Voi încerca, zise el. Cu ce vreți să fiu de acord?

– Doar cu faptul că avem atât de multe pentru care să fim recunoscători.

– A, cu asta sunt de acord.

– Dar trebuie să vă entuziasmeze!

– Într-un fel aparte, mă entuziasmează. Sau, ar trebui să spun, în felul meu.

Hattie cedă și oftă.

– Asta mă depășește. Nu vă pot convinge. Dar eu sunt atât de entuziasmată că sunteți fratele meu și mă aprind cu totul gândindu-mă la misiunea pe care v-a încredințat-o Dumnezeu.

– Acum, domnișoară Durham, despre asta cred că avem opinii diferite. Am ajuns să înțeleg că Tsion are dreptate, că mă aflu pe poziția unică de a fi implicat într-o strategie. Am acceptat că este inevitabil și că trebuie să fac asta. Dar nu mă entuziasmez, nu tânjesc după asta, nu aștept cu nerăbdare să se petreacă.

– Eu da!

– Acum ascultați-mă, domnișoară Durham.

– Scuzați-mă.

– Accept această sarcină cu gravitate și cu inima grea. Încerc să nu fiu laș, șovăielnic și să nu mă împotrivesc. Nu este un lucru pe care să-l primești cu înflăcărare, ca pe o onoare sau o realizare. Înțelegeți?

Ea încuviință din cap.

– Aveți dreptate; sunt sigură că aveți. Dar faptul că Dumnezeu v-a ales pentru așa ceva vă face să vă simțiți și umil?

– Daa, așa este, de acord. Dar sunt clipe când mă asemăn lui Mesia însuși când s-a rugat și a cerut, dacă se putea, ca Dumnezeu să depărteze paharul acela de la sine.

Hattie încuviință.

– Dar a mai și adăugat: „Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești".

– Într-adevăr, afirmă Chaim. Rugați-vă pentru mine să ajung la aceeași stare de frământare și la același efort de voință.

– Ei bine, zise ea, ridicându-se în picioare, vreau să vă spun doar că știu că Dumnezeu va face lucruri mari prin dumneavoastră. Am să mă rog pentru dumneavoastră tot timpul.

Chaim părea incapabil să mai scoată o vorbă. În cele din urmă, ochii i se umplură de lacrimi și reuși să articuleze:

– Vă mulțumesc foarte mult, soră. Pentru mine, acest lucru înseamnă mai mult decât pot spune.

Pe când Buck se îndrepta obosit către ultima clădire, se trezi lângă Alex Athenas, care își verifica notițele.

– Urâtă treabă, zise Buck.

Alex mormăi:

– Mai urâtă decât mi-am imaginat. Cine s-ar fi gândit că femeile alea vor fi atât de hotărâte? Acum o să dăm de soții unora dintre ele. O să aflăm cine este mai tare.

– Mi-e greu să cred că aveți disidenți religioși la un loc cu criminali atroce.

– Nu e treaba mea. Eu am o singură sarcină aici.

– Nu aș vrea să fie a mea.

– Nu eu am cerut-o.

– Nu sunteți de acord că amestecul din această clădire este neobișnuit?

Ceilalți trecură, în timp ce Alex se opri și-l privi pe Buck drept în față, făcându-l să se simtă inconfortabil.

– Dă-mi voie să te întreb ceva, Jensen. Ai vorbit vreodată cu Nicolae Carpathia?

Buck îngheță. Cum de se gândise la așa ceva?

– De mult, zise Buck.

– Ei bine, eu am vorbit. Și el consideră disidenții la fel de periculoși ca niște criminali. Și unii, și ceilalți sunt infractori.

– Criminalii și credincioșii?

– Cei care au o credință greșită, credința disidentă, credința intolerantă.

Buck se aproapie mai mult.

– Alex, ascultă-te ce spui. Tocmai ai condamnat la moarte douăsprezece femei pentru că nu împărtășesc credința lui Nicolae Carpathia. Și pe ele le numești intolerante?

Alex îl privi iar.

– Mă gândesc să te predau. Mă faci să mă îndoiesc de loialitatea ta.

– Poate că și eu mă îndoiesc de ea. Ce s-a întâmplat cu libertatea?

– Suntem încă liberi, Jack, zise Alex. Oamenii ăștia pot decide singuri dacă vor să trăiască sau să moară.

Buck îl urmă înăuntru. Aceasta era, de departe, cea mai spațioasă sală, și adăpostea bărbați de toate vârstele, care se învârteau pe acolo și vorbeau. Buck observă cel puțin douăzeci de bărbați care purtau semnul lui Dumnezeu pe frunte și cu toții păreau să-i învețe pe alții, în grupuri mici. În mod ciudat, ceilalți păreau să asculte.

Buck prinse privirea lui Albie.

– Îi vezi pe toți? grăi el.

Albie încuviință trist. Era grozav să vadă atât de mulți credincioși, însă acest lucru însemna că avea să se petreacă un carnagiu și mai mare. Buck se întrebă cum l-ar putea identifica pe pastorul Demeter, fără să-l strige pe nume.

Întrebă un gardian:

– Cine este liderul disidenților?

– Al celor din seminția lui Iuda?

Buck ridică din umeri.

– Așa își spun aici?

Gardianul încuviință din cap și arătă spre un bărbat înalt, brunet, înconjurat de cel puțin alți doisprezece. Vorbea repede, gesticulând. Rayford spusese că acesta bărbat avea darul predicii și probabil că făcea uz de el cu disperare. Buck se mută într-un loc de unde putea auzi.

– Dar Dumnezeu își arată dragostea lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când eram încă păcătoși. Adică pentru voi și pentru mine, domnilor. Insist să nu acceptați acel semn. Primiți-l pe Hristos, păcatele vi se vor ierta, fiți alături de Dumnezeul universului.

– Ne-ar putea costa viața, zise cineva.

– Vă va costa viața, prietene. Crezi că nu știu că este un lucru greu? Dar întreabă-te: vreau să fiu cu Dumnezeu în ceruri în seara asta sau vreau să-mi pecetluiesc loialitatea față de Satana și să nu mă mai pot răzgândi vreodată? În seara asta veți fi morți pentru o clipă, iar apoi veți fi cu Dumnezeu. Sau mai puteți trăi

câțiva ani în plus și apoi vă veți petrece eternitatea în iad. Alegerea vă aparține.

– Eu îl vreau pe Dumnezeu, spuse cineva.

– Cunoști consecințele?

– Da, grăbește-te!

– Roagă-te cu mine. Îngenunchează.

– Toată lumea în picioare! strigă Alex.

– Dumnezeule, știu că sunt un păcătos, începu pastorul D., iar bărbatul repetă după el.

– Am spus în picioare!

– Iartă-mi păcatele, vino în viața mea și mântuiește-mă.

– Nu mă faceți să trimit un gardian acolo ca să vă spargă capul!

– Îți mulțumesc că l-ai trimis pe Fiul tău să moară pe cruce pentru mine.

– Bun, du-te acolo!

– Accept darul tău și te primesc pe tine acum.

– Să nu spuneți că nu v-am avertizat!

Buck observă că și alți bărbați repetau rugăciunea, deși ochii lor erau deschiși și stăteau în picioare, cu fața spre ușă.

– Amin.

Tocmai când gardianul ajunse la pastorul D., acesta se ridică în picioare și îl trase în sus și pe celălalt bărbat.

– Voi doi, ascultați acum!

Când gardianul plecă, Buck auzi un bărbat șoptind:

– Mai spuneți o dată rugăciunea asta.

Pastorul D. reîncepu, încet, părând să fie în continuare atent până când Alex termină de transmis informațiile. Prin toată temnița, se rugau și alți bărbați și îi îndemnau și pe alții să facă la fel. Murmurul ajungea până la gardieni, dar era greu să învinovățești pe cineva anume.

– Vreau să știu dacă este cineva aici care va refuza semnul loialității, ca să vă așezăm în rândul care trebuie de-acum!

– Pe mine puneți-mă pe celălalt rând, strigă pastorul D.

– Refuzi?

– Da, domnule!

– Ai înțeles care sunt consecințele?

– Da. Refuz autoritatea conducătorului acestei lumi și vreau să...

– Nu te-am întrebat care este filozofia ta, domnule. Treci în rândul de la dreapta mea...

– Vreau să-mi declar credința față de Dumnezeu cel adevărat și față de Fiul lui, Isus Hristos!

– Am spus să taci!

– El este cel care oferă fără nici o plată darul mântuirii oricui crede!

– Faceți-l pe bărbatul acela să tacă!

– Ce o să-mi faceți? O să mă ucideți de două ori? Vai, dacă aș putea muri de două ori pentru Dumnezeul meu!

– Altcineva?

– Eu!

– Și eu!

– Socotiți-mă și pe mine!

– Puneți-mă și pe mine!

Unul după celălalt, după ce își alegeau moartea, bărbații începeau să strige motivele pentru care au hotărât astfel.

– Tocmai am devenit credincios în seara aceasta, chiar aici. Faceți-o și voi, oameni buni! Este adevărat! Dumnezeu vă iubește!

– Liniște!

– Am fost arestat pentru că mă închinam lui Dumnezeu, alături de alți credincioși! Dumnezeu nu vă va părăsi niciodată!

– Gardieni!

Aceștia îi urmară pe oamenii lui Alex în temniță, trântind bărbații la pământ, lovindu-i cu picioarele.

– Nu opuneți rezistență! strigă pastorul D. Vom scăpa de suferința noastră în curând! Fie ca toți cei care ne bat să asculte ce spunem înainte să fie prea târziu!

Fu lovit în creștetul capului cu un baston și căzu la pământ. Un infractor care, după cum observă Buck, nu avea semnul lui Dumnezeu pe frunte, îl prinse pe gardian de gât, pe la spate, și îl puse la pământ, iar alții se urcară pe el.

– Nu opuneți rezistență, fraților! strigă un credincios. Spuneți doar adevărul!

Însă necredincioșii se dezlănțuiau.

– Eu primesc semnul lui Carpathia! strigă unul. Dar nu-i mai loviți pe oamenii ăștia! Eu sunt un laș, dar ei sunt curajoși! Fie că sunteți de acord cu ei, fie că nu, au mai mult curaj decât oricare dintre noi!

Un gardian sări la el, îl prinse cu o mână pe după cap, și cu cealaltă de bărbie. Răsuci brusc făcându-i gâtul să trozncască, iar bărbatul căzu mort.

Alex, care rămăsese în afara temniței, supraveghind armele oamenilor săi, luă una și trase un foc în aer, punând astfel capăt bravadei celor mai mulți necredincioși.

– Am să le dau voie oamenilor mei să vă împuște! îi avertiză el. Acum treceți la stânga mea dacă primiți semnul loialității față de Comunitatea Globală și față de Potentatul nostru înviat. Și treceți la dreapta dacă...

– Există un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Hristos!

– Faceți-l pe bărbatul ăla să tacă!

Credincioșii îl ajutară pe pastorul D. să se ridice, pentru că nu se putea ține singur pe picioare. Îl sprijiniră până în fața rândului de la dreapta lui Alex, iar alte zeci de bărbați se aliniară în spatele lui. Începură, dintr-odată, să cânte: „Ce mă poate curăți de păcatele mele? Numai sângele lui Isus! Ce mă poate vindeca? Numai sângele lui Isus!"

– Conduceți-i afară! Făceți-i să tacă! Mai întâi rândul pentru ghilotină! Mișcă! Mișcă!

– „O, scump este izvorul care mă face alb ca neaua! Alt izvor nu mai cunosc! Numai sângele lui Isus!"

În timp ce condamnații la moarte treceau pe lângă Buck, acesta îl prinse pe pastorul D. de cămașă, îl trase în sus, ca și cum l-ar fi forțat să meargă. Îi șopti la ureche:

– Isus a înviat!

Demetrius Demeter, cel cu darul propovăduirii, cu ochii dați peste cap, limba umflată, picioarele înmuiate, mormăi:

– Adevărat a înviat!

Buck urmări grupul care se împleticea, fiecare purtând semnul lui Dumnezeu pe frunte, mergând spre sala morții, cântând despre sângele lui Isus și acceptând loviturile. Nu putea să meargă după ei, știa că nu putea suporta să fie martor la morțile acestor sfinți, vechi și noi. Cu ochii plini de lacrimi, îl localiză pe Albie în mulțime și îi făcu semn să-l urmeze. O luară repede spre jeep, însă tot auziră prima lovitură a ghilotinei, zgomotul produs de ea și ovaționările mulțimii însetate de sânge.

Buck porni motorul, pentru a acoperi sunetele și demară în noapte. Nu schimbară nici un cuvânt, în timp ce mergeau spre sud, cu patruzeci de kilometri pe oră, către aeroportul din Kozani. Buck opri lângă parcul de vehicule, coborâră din mașină și se grăbiră spre poartă.

– Cheia e acolo? strigă cineva, iar Buck încuviință din cap, neavând încredere în vocea sa.

Traversând pista, spre hangar, unde îi aștepta avionul cu rezervorul plin, Buck zări o asiatică mărunțică, stând lângă un geamantan uriaș și o geantă mai mică, pe o bancă, sub un felinar. Felul în care lumina cădea pe uniforma roșie a celor care lucrau în cadrul sistemului de închisori al Comunității Globale o făcea să arate angelică.

Păru nesigură, când îi văzu, și se ridică în picioare, scoțându-și ordinele din buzunar. Era o frântură de realitate, o legătură cu viața, cu siguranța, o picătură de apă rece într-un deșert de disperare.

– Spune-mi că ești Ming Toy, zise Buck răstit.

– Eu sunt. Domnul Williams?

Buck încuviință din cap.

– Și domnul Albie?

– Jensen și Elbaz până ne îmbarcăm, doamnă, vă rog, răspunse Albie, iar Buck ar fi spus că era și el la fel de tulburat.

– Să vă văd actele, zise Buck, ridicându-i geamantanul, în timp ce Albie îi luă cealaltă geantă.

– Lăsați-mă și pe mine să duc ceva, domnilor. Nici nu știți cât de recunoscătoare sunt pentru asta.

– Până urcăm în avion, domnișoară Toy, spuse Albie, doar respectăm ordinele și transportăm un angajat de la o misiune la alta.

– Înțeleg.

– Odată îmbarcați, putem să fim amabili.

Buck îi aruncă geamantanul după scaunul din spate, apoi o ajută să urce în avion și îi indică un scaun. În timp ce ea se urca, Albie se așeză la panoul de bord. Buck luă loc alături, dar nu își prinse centura. Se răsuci până când genunchii îi ajunseră între scaunul său și al lui Albie, și luă o mapă.

Se întoarse cu fața spre femeia tăcută din spatele lui.

– Domnișoară Toy, spuse el și oftă. Trebuie să facem o verificare premergătoare zborului și să primim permisiunea de decolare.

Ea îl privi neîncrezătoare, așa cum, bănui el, îi tratase pe prizonierii de la Buffer. Probabil că se întreba ce era în neregulă cu acest bărbat.

– Însă, odată ce vom fi în aer, zise printre suspine, îți vom spune ce minune ești și de ce aveam atâta nevoie să fii în acest avion în seara asta. Își trase sufletul și adăugă: Și o să-ți spunem și o poveste pe care nu-ți va veni să o crezi.

NOUĂSPREZECE

David se trezea din oră în oră și se uita la ceas. În cele din urmă, la ora șase, se ridică din pat, alergă aproape opt kilometri, mâncă, făcu duș și se îmbrăcă. Înainte de șapte și jumătate era deja în birou.

– Ați schimbat dumneavoastră această programare? îl întrebă secretara.

– Da, scuze, Tiff. Vreo problemă?

– Nu, eram doar curioasă.

David sună la 4054, ca să se asigure că Chang era încă acolo și că avea de gând să vină la ora nouă. Când se prezentă la telefon, doamna Wong spuse:

– Domnu' Wong nu aici acum. Eu spun lui să vă sune, bine?

– Chang este acolo?

– Nu. Chang cu tata.

– Știți unde sunt?

– Văd domnu' Moon.

– Sunt la domnul Moon acum?

– Eu spun lui să vă sune.

– Doamnă Wong, soțul și fiul dumneavoastră sunt la domnul Moon acum?

– Nu înțeleg. Sună domnu' Moon.

David sună la biroul lui Moon și i se spuse că Walter era la Personal. Fu înștiințat că directorii erau într-o ședință.

– Îmi puteți spune dacă au început să aplice semnul noilor angajați?

– Din câte știu eu, nu, dar aplicarea ar trebui să aibă loc astăzi și despre asta se discută și în ședință.

– Îmi puteți spune dacă unul dintre candidații mei se află acolo, Chang Wong?

– Cred că l-am văzut împreună cu tatăl său, azi-dimineață, la domnul Moon.

– Acum unde sunt?

– N-am nici o idee. Vreți să vă dau numărul camerei lor? Stau la...

– Nu, mulțumesc. Trebuie să vorbesc neapărat cu Moon.

– V-am spus, domnule, este într-o ședință cu directorii de la Personal.

– Este o urgență.

– Așa spuneți dumneavoastră.

– Doamnă, și eu sunt director. Vreți, vă rog, să întrerupeți ședința și să-i spuneți domnului Moon că trebuie să vorbesc cu el imediat?

– Nu.

– Poftim?

– Am avut probleme pentru astfel de intervenții înainte. Dacă este ceva urgent, puteți să întrerupeți personal ședința.

David trânti telefonul și o porni în fugă spre Personal. Găsi sala de ședințe goală, apoi o găsi pe secretară. Aceasta îl opri, ridicând mâna, pentru că tocmai răspundea la un alt telefon.

– Spuneți-le să aștepte o clipă, îi ceru el. Este ceva important.

– Un moment, vă rog.

– *Mulțumesc!* Acum, eu...

– Nu am pus acest apel în așteptare ca să vă ajut. Ci ca să vă cer să așteptați.

– Dar eu...

Femeia ridică o mână și reveni la telefon. Primi un alt apel, în timp ce termina cu primul și duse mâna să răspundă. David se aplecă peste biroul și apăsă furca.

– Domnule director Hassid! Am să vă reclam pentru asta!

– Ai face bine le spui să mă concedieze înainte să te concediez eu pe dumneata, îi zise. Acum spune-mi unde se ține ședința.

– Nu știu.

– Aici nu e nimeni; unde s-au dus?

– În altă parte, evident.

– Unde?

– Sincer, nu știu, dar cred că la subsolul Corpului D.

– E la aproape o jumătate de kilometru de aici! De ce nu mi-ai spus că este acolo când m-ai invitat să o întrerup eu însumi?

– Nu știam că o s-o întrerupeți.

Telefonul sună iar.

– Nu răspunde.

– Este slujba mea.

– Răspunde la întrebare și va fi slujba dumitale. De ce se ține ședința în Corpul D?

– Nu știu dacă acolo se ține. Bănuiesc că în Corpul D.

– De ce *ar fi posibil* să fie acolo?

– Pentru că acolo stabilesc centrul de aplicare a semnului loialității. Și răspunse la telefon.

David lovi biroul cu palmele, femeia se sperie și apoi își ceru scuze la telefon. În timp ce ieșea pe ușă, secretara strigă în urma lui:

– Domnule director Hassid! S-ar putea să vă intereseze această convorbire telefonică. Este asistenta dumneavoastră.

Se întoarse repede din drum, însă nu primi decât o privire condescendentă.

– Doar nu credeați că o să vă las să folosiți telefonul meu. Îi arătă un telefon de pe masa din zona de așteptare.

– Sunt David.

– Bună. Tocmai am primit un telefon de la Walter Moon.

– Unde este?

– Îmi pare rău. Nu mi-a spus, iar eu nu m-am gândit să întreb. Vreți să-l găsesc?

– Ce voia?

– Mi-a spus că-l va conduce personal la dumneavoastră pe cel cu care aveți întâlnire la ora 9, că el și tatăl candidatului sunt foarte încântați de interesul manifestat de dumneavoastră.

– Ce căuta la Moon în dimineața asta?

– Habar nu am, domnule, dar am să aflu, dacă doriți.

– Găsește-l pe Moon și sună-mă înapoi pe mobil.

David porni în grabă spre Corpul D și descoperi că în subsol accesul era interzis, prin încercuirea lui cu un cordon. Fu nevoit să apeleze la toate argumentele posibile ca să poată trece de Securitate. Când, în cele din urmă, reuși să tragă cu ochiul prin niște uși duble care dădeau într-o sală uriașă de ședințe, zări aranjamentele făcute pentru aplicarea semnului. Baricade de control al mulțimii erau amplasate pentru a-i dirija pe oameni spre punctele de prelucrare și apoi spre firidele în care ultimele aplicatoare de injecții erau conectate și testate.

– La ce servesc toate astea? o întrebă David pe o femeie care aranja niște scaune.

– Ei, haideți, doar știți la ce.

– Dar de ce atât de mare? Am crezut că îi vor lua mai întâi pe noii angajați.

Femeia ridică din umeri.

– Apoi urmăm noi, ceilalți. Poate că au aranjat și au testat totul. De-abia aștept. Este visul vieții mele.

– L-ați văzut pe șeful Securității, pe domnul Moon, în dimineața asta?

– De fapt, chiar *a fost* aici cu puțin timp în urmă.

– Era cu cineva?

– N-aș putea să vă spun cu cine. Niște tipi de la Personal, din câte știu.

– Altcineva?

Ea clătină din cap.

– Nu am fost prea atentă.

– Aveți idee unde este acum?

Femeia clătină iarăși din cap.

– Cred totuși că ați auzit ce se zvonește.

– Spuneți-mi.

Zâmbi.

– Săracii de voi, directorii, nu sunteți la curent cu bârfa, nu-i așa?

– Adeseori suntem.

– Cred că voi o stârniți de cele mai multe ori, sau, cel puțin, deciziile voastre.

– Garantat. Ce se zvonește în dimineața asta?

– Că Moon este candidat la funcția de Comandant Suprem.

– Nu mai spuneți!

– Mie îmi place. Cred că ar fi bun în funcția asta.

Lui David îi vibră telefonul mobil și se scuză.

– Oamenii lui Moon spun că acum este la Carpathia, îl anunță Tiffany.

– Singur?

– Îmi pare rău. Nu am întrebat. Pot să aflu tot ce vreți, dar trebuie să știu dinainte ce caut.

– E vina mea. Ți-au spus cumva dacă Walter îl mai aduce pe Chang la ora nouă?

– Asta știu! Da.

– Chiar așa?

– Serios.

– Chang este cu el și cu Carpathia acum?

– Îmi pare rău. Nu știu.

– Mă întorc la birou acum.

Pe drum, David sună de pe mobil la apartamentul lui Chang. De data aceasta răspunse domnul Wong. Încurajat, David întrebă de Chang.

– El nu disponibil acum. El vede pe tine la nouă, da?

– Exact. Este bine?

– Mai bine decât bine! Foarte emoționat. Domnu' Moon vine ne ia ne aduce vedem pe tine.

– Veniți și dumneavoastră?

– Dacă bine. Pot?

David oftă.

– De ce nu?

– Nu?

– Da, desigur.

Ajuns în birou, având doar cincisprezece minute la dispoziție, trase cu urechea la ce se petrecea în biroul lui Carpathia. Prima oară auzi vocea lui Nicolae.

– Hickman era un bufon! Bine c-am scăpat de el. Nu știu la ce s-o fi gândit Leon.

– Probabil că el urma să ocupe postul dumneavoastră, iar Jim era ușor de manevrat.

Carpathia râse.

– Judeci bine oamenii, Walter. Am de ales între tine și Suhail. El are un CV impresionant, dar este destul de nou în funcția sa.

– Și puteți avea încredere într-un pakistanez? Eu nu-i înțeleg pe tipii ăia.

– În cine poți avea încredere în vremurile astea, Walter? Ascultă, nu știu dacă ții la protocol și convenții, dar eu nu vreau să fac mare caz cu asta. Vei avea un birou corespunzător, pe care nu va trebui să-l împărți cu nimeni, dar vreau doar să anunț numirea ta în funcție, fără vreo ceremonie.

– Perfect, spuse Walter. Nu vreau să distrag atenția de la dumneavoastră, domnule.

David se gândi că Walter nu fusese deloc inspirat cu afirmația asta. Părea dezamăgit. Avea dreptate totuși să gâdile orgoliul lui Carpathia. Oricum, nimeni nu avea să i-o ia înainte.

– Walter, zise Carpathia, cum stăm cu MMCG?

Moon păru surprins.

– Domnule, Forțele de Monitorizare Morală au fost trimise pe poziții de mult timp. Îmi trimit zilnic note informative și știu că Suhail se bazează pe rapoartele lor.

Era clar că Nicolae era nerăbdător.

– Domnule Moon, sigur ai înțeles ce am vrut să spun, când am vorbit despre mobilizarea unei mulțimi uriașe de soldați din fiecare națiune sau neam care ar...

– Desigur, domnule Potentat. Lucrez acum cu șeful Akbar la...

– Nu cred! Nu ai înțeles! Walter, sunt hotărât să mă înconjor de oameni care intuiesc ce vreau!

– Îmi cer scuze, Excelență. Eu...

– În ciuda tuturor cusururilor și ciudățeniilor lui, Leon este omul care mă urmează, îmi anticipează nevoile, dorințele și strategiile. Șt...

– Un astfel de subordonat aș vrea și eu să f...

– Nu mă întrerupe, te rog!

– Îmi cer scuze.

– Știi unde este Leon acum?

– Am auzit că a plecat spre Statele Unite Euro...

– Este la Vatican, Walter! I-a convocat pe cei zece potentați regionali și i-a cerut fiecăruia să aducă la reuniune pe cel mai de încredere și mai loial lider spiritual din zonă, pentru a li se alătura în acel fost mare bastion al creștinătății.

– Nu înțe...

– Bineînțeles că nu! Gândește-te, omule! Chiar în acest moment mi-l imaginez pe reverendul Fortunato îngenunchind în Capela Sixtină, pe subpotentați și pe liderii spirituali ai tuturor regiunilor, care vor reprezenta carpathianismul în întreaga lume, investindu-l și încredințându-i marea sarcină care îi revine.

– Mi-ar fi plăcut să fiu acolo, Excelență.

– Ești șeful Securității și nici măcar nu aveai habar de asta! O să te fac comandant suprem, dar va trebui să ții pasul!

– Am să fac tot ce-mi stă în putință.

– Leon m-a sunat în zori și mi-a spus, satisfăcut, că a ordonat distrugerea relicvelor Vaticanului, a icoanelor, a operelor de artă care au adus omagiu Dumnezeului neputincios din Biblie. Printre potentați și chiar printre carpathianiști au fost unii care au propus ca aceste comori așa-zis neprețuite să fie cel puțin mutate aici, la palat, pentru a-și păstra valoarea și a ne aminti de istorie. Istorie! Nu știu dacă am fost vreodată mai mândru de Leon. Înainte să se întoarcă el aici, din Vatican nu va mai rămâne nici o amintire, a nici unui fel de tribut adus vreunui dumnezeu, ci doar aceluia pe care poporul meu îl poate auzi, atinge și vedea.

– Amin, Înălțimea Voastră. Adevărat ați înviat.

– Bineînțeles, iar toată lumea se uita! Când am vorbit zilele trecute despre o mulțime de soldați, voiam să strângi cele mai

loiale trupe ale mele, MMCG. Sunt deja înarmate. Vreau să fie sprijinite! Complet echipate! Vreau să le dai muniția noastră, pentru ca monitorizarea lor să aibă dinți. Ar trebui să fie respectați, să stârnească teamă.

– Vreți să le fie frică cetățenilor, domnule?

– Walter! Cei care mă iubesc și mi se închină nu au de ce se teme. Știi asta.

– Da, domnule.

– Dacă vreun bărbat, vreo femeie, vreun tânăr sau vreun copil are motive să se simtă vinovat când întâlnește un membru al Forțelor de Monitorizare Morală ale Comunității Globale, atunci da, vreau să tremure din toate mădularele!

– Înțeleg, Excelență.

– Înțelegi, Walter? Chiar vreau să știu.

– Sigur că înțeleg, domnule.

– Nu-mi pasă pe cine pui în locul tău, în funcția de șef al Securității. Tot ce vreau să știi este că tu vei fi responsabil pentru a-mi îndeplini această dorință.

– De a da mai multă putere celor din MMCG?

– Afirmația secolului.

– Vreun buget pentru asta?

– Walter, tu îmi raportezi mie direct. Eu controlez globul la nivel politic, militar, spiritual și economic. Am un rezervor nesecat de resurse. Nu cruța nici un *nick* în efortul de a face din MMCG cea mai puternică forță de impunere pe care a cunoscut-o omenirea.

– Da, domnule!

– Distrează-te! Bucură-te de ea! Dar nu pierde vremea. Vreau un contingent întreg, cel puțin o sută de mii de soldați complet echipați, în Israel, pentru când mă voi întoarce acolo în triumf.

– Domnule, dar nu mai sunt decât câteva zile până atunci.

– Nu avem personalul?

– Ba da.

– Nu avem armamentul?

– Ba da. Ridicați embargoul împotriva prezentării forței de tip militar sub forma tancurilor, a avioanelor de luptă, a bombardierelor și a altora de felul acesta?

– Faci progrese, Walter. Vreau să zdrobesc rezistența în Israel, înainte ca ea să se manifeste. De la cine să mă aștept la opoziție?

– De la cei din seminția lui Iuda și...

– Mi-ai spus deja că probabil nu-și vor arăta fețele. Ei atacă pe la spate, pe internet. De la cine să mă aștept la opoziție în carne și oase, să zicem, în Ierusalim? Îmi cunoști planurile.

– Nu în întregime, domnule.

– Știi destul cât să știi cine va fi ofensat.

– Ortodocșii, domnule. Evreii pioși.

David auzi scaune scârțâind; Carpathia se ridicase, iar Moon îl urmase.

– Acum, Walter. Te întreb. Cât de periculoși vor fi pentru mine niște bărbați caraghioși, cu cozi și tichii atunci când vor vedea o sută de mii de soldați înarmați veniți acolo să ne protejeze pe mine și pe cei care mi se închină?

– Nu foarte periculoși, Excelență.

– Într-adevăr, nu foarte periculoși, Walter. Îți doresc o zi bună.

David bănui că Walter mai avea timp să ajungă la întâlnirea lor. Scopul lui era să aibă o conversație neprotocolară cu Walter, să-l flateze pe domnul Wong și să scape cumva de ei, ca să poată plănui cu Chang cum să evadeze de acolo, împreună cu ceilalți patru credincioși. Se așează, având căștile încă pe urechi, pregătit să închidă calculatorul. Dar atunci îl auzi pe Carpathia fredonând, apoi cântând, de parcă ar fi scris un cântec, încercând o linie melodică, îmbunătățind-o, luând-o de la capăt. David ascultă, încremenit.

Definitivând-o, în sfârșit, Carpathia cântă încet pe acorduri militare:

> Trăiască Nicolae Carpathia, domnul nostru și regele înviat;
> Trăiască Nicolae Carpathia, care domnește peste toate.
> Lui ne vom închina până la moarte;

El este Nicolae cel iubit.
Trăiască Nicolae Carpathia, domnul nostru și regele înviat.

Cu puțin înainte de miezul nopții, în Chicago, doar Rayford și Tsion erau încă treji. Erau cu toții emoționați de întoarcerea lui Buck, Albie și a noii membre, Ming Toy. Chloe și Leah ceruseră să fie trezite imediat ce ajungea elicopterul.

Tsion lucrase toată ziua la un mesaj nou, scurt de data asta.

– Sunt gata să-l transmit, îi spuse lui Rayford. Dar ți-aș fi recunoscător dacă te-ai uita peste el. Este un studiu interesant, dar nu pentru începători. Sunt sute de mii de credincioși noi care ni se alătură în fiecare zi, dar trebuie să mă gândesc și la cei mai avansați, să-i trec de la lapte la carne. Probabil va veni și ziua când cineva precum Chaim va putea prelua învățarea novicilor.

Rayford luă cu nerăbdare exemplarul oferit de Tsion, simțindu-se privilegiat pentru că era printre primii care aveau acces la ceva de pe urma căruia urmau să beneficieze miliarde de oameni.

Dragi frați întru Hristos,

În scrisorile și în mesajele voastre, am identificat câteva întrebări referitoare la anumite pasaje și doctrine, și la una dintre acestea am să fac referire în mesajul meu de astăzi. Mă încurajează foarte mult faptul că voi citiți, studiați, curioși fiind, și că vreți să învățați și să creșteți credincioși în Mesia. Dacă v-ați pus nădejdea în Hristos ca unic mântuitor, prin iertare prin credință, sunteți cu adevărat sfinți ai pătimirilor.

În timp ce ne bucurăm cu toții de noile noastre locuri în fața lui Dumnezeu – am trecut de la vechi la nou, de la moarte la viață, de la întuneric la lumină – nu există nici o îndoială că realitatea pe care o trăim acum, când zilele noastre sunt numărate, ne face să fim mai cumpătați ca oricând.

Am înțeles de la mai mulți dintre voi că unul dintre țelurile voastre cele mai înalte este să supraviețuiți până la Apariția glorioasă. Împărtășesc această dorință, dar vreau să vă amintesc că nu acesta este țelul nostru suprem. Apostolul Pavel a spus că viața este Hristos, iar moartea este câștig. Deși ar fi profund

emoționant să vedem întoarcerea glorioasă a lui Hristos pe pământ și instaurarea împărăției sale de o mie de ani, cred că aș putea învăța să mă bucur de ea și dacă aș fi chemat în ceruri înainte și aș vedea-o din această perspectivă.

Dragii mei, prioritatea noastră absolută acum nu este nici măcar să contracarăm răutățile Antihristului, deși lupt cu această tentație în fiecare zi. Vreau să îl blestem, să îl ocărăsc, să-l înfurii, să-l nemulțumesc și să mă pun de-a curmezișul planurilor sale în toate felurile în care mă pricep. Principalul lui scop este creșterea influenței sale, să-i facă pe oameni să i se închine, să-i omoare și să-i distrugă pe cei care altfel ar deveni sfinți ai pătimirilor.

Deci, oricât de îndreptățit și oricât de nobil ar fi scopul de a porni ofensiva împotriva celui rău, cred că putem face acest lucru în cel mai practic mod, încercând să-i convingem pe cei nehotărâți să devină credincioși. Știind că fiecare zi poate fi ultima, că am putea fi descoperiți și târâți la un centru de aplicare a semnului, unde să luăm decizia de a muri de dragul lui Hristos, trebuie să ne concentrăm asupra acestei misiuni, acum mai mult decât niciodată.

Mulți au scris cu teamă, mărturisind că nu cred că vor avea curajul de a alege moartea atunci când vor fi amenințați cu ghilotina. În calitate de tovarăș pe acest drum al credinței, dați-mi voie să recunosc că nici eu nu înțeleg acest lucru. În trup sunt slab. Vreau să trăiesc. Mi-e frică de moarte și, chiar mai mult, de a muri. Numai gândul de a mi se despărți capul de trup îmi repugnă, la fel de mult ca fiecăruia dintre voi. În cel mai negru coșmar al meu, mă văd stând în fața echipei Comunității Globale, lipsit de putere, tremurând, fără să pot face nimic altceva decât să pledez pentru viața mea. Mă văd frângându-i inima lui Dumnezeu lepădându-mă de Domnul meu. Vai, ce imagine îngrozitoare!

În închipuirile cele mai groaznice, mă prăbușesc în momentul testării și accept semnul loialității, despre care știm cu toții că este semnul blestemat al fiarei; mă gândesc la toate lucrurile astea pentru că îmi prețuiesc viața atât de mult.

Aceasta este și teama voastră astăzi, prieteni? Vă simțiți bine atât timp cât vă ascundeți și reușiți cumva să supraviețuiți?

Dar aveți o presimțire legată de ziua în care veți fi obligați să vă declarați în mod public credința sau să vă lepădați de Mântuitorul vostru?

Am vești bune pentru voi; eu am recunoscut deja că este greu de înțeles, chiar și pentru mine, care am fost chemat să vă păstoresc și să vă prezint Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ne spune că, în momentul în care cineva este pecetluit de Dumnezeu drept credincios sau acceptă semnul loialității față de Antihrist, alegerea este definitivă. Cu alte cuvinte, dacă l-ați ales pe Hristos și pecetea sa este vizibilă pe fruntea voastră, nu vă puteți răzgândi!

Acest lucru îmi spune că, într-un fel, atunci când vom fi supuși la testul final, în mod miraculos, Dumnezeu va înfrânge carnea noastră rea, egoistă, ne va ierta și ne va da curajul de a lua decizia corectă. Eu interpretez lucrul ăsta în felul următor: vom fi incapabili să ne lepădăm de Isus, incapabili chiar să alegem semnul care ne va salva temporar viețile.

Nu este o binecuvântare? Trupul meu nu mai poate să mă trădeze. Am auzit povești cu credincioși din trecut, cărora li s-a cerut, sub amenințarea cu arma, să renunțe la credință, iar ei au rămas neclintiți și au murit pentru asta. Nu m-am imaginat niciodată că aș putea da dovadă de un asemenea curaj.

De la ultimul mesaj pe care vi l-am scris, am auzit o poveste despre cineva care a fost printre primii care au fost supuși la acest test. Nu dispunem de relatarea unui martor ocular, nu este nimeni care să ne spună cum s-a desfășurat scena. Totuși, știm că, dintre toți oamenii care au fost conduși la operația de aplicare a semnului din acel loc (pe care, evident, trebuie să-l păstrez secret), doar un bărbat a refuzat semnul. Cunoscând consecințele, el a ales să moară, în loc să se lepede de Isus Hristos.

Sufăr alături de cei dragi lui. Ce imagine groaznică pe care să o asociezi cu pierderea cuiva! Și totuși, cât de înfiorător să știi că Dumnezeu a fost cu ei! El a fost acolo la ora cea mai neagră. Iar acest sfânt iubit este unul dintre martirii de pe altarul lui Dumnezeu, iar hainele sale sunt albe ca neaua.

În timp ce Antihristul și profetul cel înșelător își răspândesc mesajul mincinos și plin de ură în toată lumea, obligând

milioane de oameni să i se închine lui Satana, amenințându-i cu decapitarea pe cei care refuză, ar fi bine pentru noi dacă am ține minte un verset din Apocalipsa după Ioan. În capitolul 20, versetul 4, el scrie, parte a viziunii pe care i-a dat-o Dumnezeu:

„Și am văzut sufletele celor tăiați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, și nu au primit semnul ei pe fruntea și pe mâna lor. Și ei au înviat și au împărățit cu Hristos mii de ani."

Cei dragi vouă, care au fost chemați la ceea ce lumea ar numi un sfârșit rușinos și crud, se vor întoarce cu Hristos la Apariția sa glorioasă! Vor trăi și vor împărăți cu el mii de ani! Slavă lui Dumnezeu Tatăl și Fiului său, Isus Hristos!

În ceea ce ne privește pe noi, prieteni: putem fi și noi printre aceștia? Vai, ce privilegiu!

Apocalipsa 14:12–13: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Și am auzit un glas din cer zicând: Scrie: Fericiți cei morți, cei ce de acum mor întru Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei."

Dar ce se întâmplă cu cei care se bucură pentru o vreme de bunăvoința conducătorului acestei lumi? Ce se întâmplă cu cei care scapă de ghilotină și par să prospere? Pe cât de încurajatoare este Scriptura în privința celor care se spală în sângele Mielului, pe atât de groaznică este pentru cei care își aleg calea lor, diferită. În Apocalipsa 14:9–11, Ioan citează un înger, „strigând cu glas puternic: Cine se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui va bea și el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale, și se va chinui în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei."

Nu trebuie să fiți doctori într-ale Bibliei ca să înțelegeți acestea.

Acum, dragi frați și surori, dați-mi voie să încerc să clarific unele pasaje care au dat naștere la întrebări din partea multora

dintre voi. În Psalmul 68: 32, psalmistul insistă pe lângă Dumnezeu în privința dușmanilor săi: „Șterși să fie din cartea celor vii și cu cei drepți să nu se scrie".

În Ieșirea 32: 33 scrie: „Zis-a Domnul către Moise: «Pe acel ce a greșit înaintea Mea îl voi șterge din cartea Mea.»"

Cum era de așteptat, aceste referințe i-au făcut pe unii să se teamă că nu vor fi mântuiți. Dur, argumentul meu este că acea carte la care se face referire este cartea lui Dumnezeu Tatăl, în care sunt scrise numele fiecărei persoane create de el.

Noul Testament face referire la Cartea Vieții Mielului și știm că Mielul este Hristos, pentru că el este cel la care se referă Ioan Botezătorul (Ioan 1: 29), când spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii!"

Isus Hristos a venit în lume să-i mântuiască pe păcătoși, de aceea Cartea Vieții Mielului este cea în care sunt scrise numele celor care au primit darul vieții eterne.

Marea diferență dintre aceste două cărți este că unei persoane i se poate șterge numele din cartea celor vii. Însă, în Apocalipsa 3: 5, Isus însuși promite: „Cel ce biruiește va fi astfel îmbrăcat în veșminte albe și nu voi șterge deloc numele lui din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu și înaintea îngerilor Lui".

Biruitorii la care se referă sunt cei îmbrăcați în veșmintele albe ale lui Isus, garantând astfel că numele lor nu pot fi șterse din cartea vieții Mielului.

Pentru mine, Cartea Vieții este o imagine a milosteniei lui Dumnezeu. Este ca și cum în anticiparea iubitoare a mântuirii noastre, el scrie numele fiecărei persoane în acea carte. Dacă un om moare fără să merite mântuirea lui Hristos, numele lui este șters, pentru că el nu mai este printre cei vii. Dar cei care au avut încredere în Hristos au fost scrișI în Cartea Vieții Mielului, astfel încât, atunci când vor muri fizic, ei vor rămâne vii spiritual și nu vor fi șterși niciodată.

Rayford trebui să recunoască faptul că și el își făcuse griji în privința răspunsului său, dacă ar fi trebuit să înfrunte ghilotina. Voia să fie devotat celui care a murit pentru el, voia să-și revadă

familia. Dar dacă eșua și se dovedea un laș, se întrebase dacă și-ar pierde locul în fața lui Dumnezeu.

– Tsion, zise el, n-aș modifica nici măcar un cuvânt. Mesajul ăsta va ridica moralul multora și-i va mângâia. Pe mine sigur m-a ajutat!

DOUĂZECI

David nu-și găsea locul. Cum avea să rezolve problema? Poate trebuia să lase impresia că nu este interesat de Chang ca angajat. Oare va păcăli pe cineva cu asta? Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin birou, aranjându-și cravata și încheindu-și nasturii de la uniformă.

Când sosiră Moon, domnul Wong și Chang, David fu tulburat de înfățișarea acestuia din urmă. Subțirel, cu tenul deschis la culoare, în jur de șaptesprezece ani, purta uniformă kaki, o cămașă simplă, o jachetă ușoară încheiată până la gât și o șapcă roșie de baseball, îndesată pe ochi. Era evident că era supărat și evită să se uite la David.

Moon și domnul Wong erau veseli, râdeau, vorbeau tare.

– Ai văzut vreodată un băiat așa fricos? întrebă domnul Wong.

– Nu aș putea spune că am văzut!

Tiffany îi conduse înăuntru, iar David dădu mâna cu ei, mai întâi cu Walter, apoi cu domnul Wong, care zise:

– Pălăria jos pentru întâlnire, Chang.

Pentru prima dată de când îi văzuse interacționând la funeraliile lui Carpathia, David îl văzu pe Chang ignorându-și tatăl. Acesta din urmă se înroși, zâmbetul îi pieri, apoi mimă unul, trăgându-l pe David de mână.

– Făcut pălăria iese pentru poză!

Moon râse amintindu-și micul incident.

David îi întinse mâna lui Chang, iar acesta o refuză. Privea în pământ. Tatăl său aproape că explodă.

– Dă mână cu şef, Chang!

Băiatul întinse mâna, leneş, dar nu o strânse odată cu David, care avu impresia că ţinea un peşte în mână. David crezu că vede o lacrimă prelingându-se pe faţa băiatului. Poate era de bine. Dacă David avea să încerce să-l scoată din palat în câteva zile, era mai bine dacă nu se comportau politicos unul cu celălalt.

Walter Moon spuse:

– El a înviat.

Domnul Wong şi David răspunseră:

– Adevărat a înviat.

David tresări când îl auzi pe Chang mormăind:

– Hristos a înviat cu adevărat.

Poate pentru Chang era un act de curaj, dar pentru David era doar nechibzuinţă adolescentină. Nimeni altcineva nu părea să-l fi auzit.

– Luaţi loc, domnilor, îi invită David. Aş dori să petrec ceva timp doar cu candidatul, dar poate că este la fel de bine că sunteţi şi dumneavoastră aici, domnule ofiţer Moon şi domnule Wong. Am studiat manualul personalului şi, sincer, nu văd cum ne putem descurca în problema vârstei.

– Problema vârstei? întrebă Wong, părând surprins. Ce este aceasta?

– Bun, spuse Chang şi se ridică să plece.

– Stai! Atenţie purtare! Tu oaspete aici şi interviu pentru loc de muncă!

Chang se aşeză încet la loc, trăgându-şi picioarele şi punându-le unul peste altul.

Moon îl linişti pe David cu un gest.

– Excelenţa Sa a trecut deja peste asta şi...

– Politica nu permite nici o excepţie, insistă David.

– David, spuse Walter încet, amintindu-i de felul în care tocmai îl auzise pe Carpathia adresându-i-se lui Moon, Potentatul *este* politica. Dacă el hotărăşte că tânărul acesta, inteligenţa sa ieşită din comun şi competenţa sa în domeniul calculatoarelor vor fi de folos Comunităţii Globale, atunci treaba este aranjată.

David trase aer în piept, hotărât să continue ofensiva.

Dar Moon nu terminase.

– Știi că Potentatul Carpathia i-a permis deja lui Chang să-și termine ultimul an de liceu aici și, bineînțeles, noi îi oferim și ore la colegiu.

– Aveam impresia că școala de aici este pentru *copiii* angajaților, încercă David.

– Nu cred că profesorilor le pasă cine sunt părinții elevilor. Spune-i domnului Wong ce plănuiești în legătură cu Chang, David.

Domnul Wong, rânjind, se aplecă în față ca să-i soarbă cuvintele.

„Nu ține nimic", își spuse David în gând.

– Plănuiesc să-și termine liceul în China și, cel puțin, să-și înceapă cariera în altă parte, nu aici.

Zâmbetul domnului Wong pieri.

– Ce? spuse acesta, întorcându-se spre Moon.

– David! zise Moon. Ce...

– Uitați-vă la el, răspunse David. Amândoi bărbații se întoarseră și-l văzură pe Chang cu ochii în pământ și mâinile în buzunare.

– Stai frumos, băiete. Știi cum. Mă faci de rușine.

Fără tragere de inimă, Chang făcu efortul de a-și corecta poziția, își ridică puțin bărbia, dar rămase într-o postură impertinentă. Tatăl său întinse mâna să-l tragă de umărul jachetei, dar Chang se feri. Domnul Wong se uită urât la el.

– Nu vrea să lucreze aici, spuse David. Este tânăr, imatur, pur și simplu nu este pregătit. Nu îi pun la îndoială recomandările și potențialul, dar să-l lăsăm să-i treacă toanele pe banii altcuiva.

– Să nu ne grăbim, David, interveni Moon. Băiatul tocmai a trecut printr-o mică traumă. A fost speriat, dar a depășit-o și, evident, încă mai este puțin afectat.

David înălță capul, parcă dispus să accepte scuza.

– Deci așa?

– Da, spuse domnul Wong. El supărat. El speriat de ac. Nu a vrut injecție. Țipă. Plânge. Încearcă să scape, dar noi îl ținem. El mulțumește mie într-o zi. Poate mâine.

– Și de ce a fost nevoie să i se facă o injecție?

– Biocip! anunță mândru domnul Wong. Unul dintre primii a primit! Vezi?

Întinse mâna spre șapca băiatului, însă Chang se ridică și se întoarse cu spatele la tatăl său. David se strădui să-și păstreze stăpânirea de sine. Acum ce mai era de făcut? *Cum* de lăsase să se întâmple așa ceva?

– Când? izbucni el. Cum?

– Azi-dimineață, răspunse Walter. Speram că vor fi pregătiți pentru el. Să facă o poză și tot restul. Dar nu erau pregătiți. Urma să așteptăm până mai târziu, dar atunci când prima unitate a fost conectată și gata de lucru, au testat-o și apoi l-am făcut pe Chang primul care l-a primit aici. Nu sunt sigur că imaginea este prea bună, totuși. Băiatul nu a fost mai fericit acolo decât aici.

David zise:

– Păi, asta este... ăă... asta este...

– Ceva, nu? spuse Walter. Cred că băiatul se bucură să îl aibă și, dacă este cinstit, va recunoaște că nu a durut deloc.

– Eu mândru! Fiul va fi în curând, veți vedea. Dar el gata de lucru acum. Nici o problemă cu vârsta. Nici o problemă cu școala. Acesta este loc pentru el.

– Comunitatea Globală poate, zise David, cu vocea slabă. Cum o să-i explice oare lui Ming? Dar nu în departamentul meu.

– Nu fi ridicol, David. Tocmai ți-am explicat de ce se poartă așa. Amândoi știm că nu există un loc mai bun pentru el.

– Atunci ia-l tu. Eu nu-l vreau. Nu am puterea să încerc să-l câștig, în timp ce-l pregătesc.

– O să-l iau, David. O să facă pe cineva să pară un geniu. Ar putea fi vorba chiar de mine.

David se ridică și întinse mâinile, cu palmele în sus.

– Mă bucur că v-am revăzut pe toți.

Chang se ridică, însă tatăl său îl opri, cu o mână. Se uită la Walter.

– David, stai jos, spuse Moon. Să te lăsăm câteva minute cu Chang, dă-i voie să te cucerească.

– Nu sunt destule flori sau cutii de bomboane în Statele Unite Asiatice.

– Află ce-l preocupă. Dacă este vorba doar de trauma procedurii, merită să-l mai analizezi o dată. Ce spui?

– Cred că o să dai fuga la Potentat, dacă nu sunt de acord.

Moon se ridică şi-i făcu semn lui David să facă la fel. Se întinse spre el, peste birou îl prinse de cap pe David şi-i spuse la ureche:

– Nu aşa trebuie să ne comportăm în faţa cuiva dinafară, mai ales a unui susţinător patriot al Comunităţii Globale, cum este domnul Wong. Ai mare dreptate că voi merge cu asta direct la vârf. Acum ştii că Nic... Excelenţa Sa vrea ca acest băiat să facă parte din personal, aşa că intră în joc. Îi dădu drumul lui David şi se întoarse spre domnul Wong. Haideţi să îi lăsăm câteva minute să se cunoască.

Domnul Wong se aplecă spre fiul său, la plecare.

– Tu faci mândru şi vorbesc serios.

Dar Chang privi în altă parte.

De îndată ce uşa se închise, Chang se ridică şi se mută pe scaunul din mijloc, faţa în faţă cu David. Îşi reluă poziţia sfidătoare. David se aşeză şi-şi rezemă un cot pe birou, bărbia în mână, se uită la Chang, care îi evită privirea.

– Transperantele din spatele meu sunt deschise? mormăi puştiul, ferindu-şi în continuare privirea.

– Da.

– Închideţi-le.

– Asta ar transmite un mesaj greşit, Chang. Dacă ne privesc, vreau să vadă că nu te plac prea mult, ceea ce şi simt în acest moment.

– Încă mai sunt acolo?

– Da.

– Atunci fie închideţi transperantele, fie îmi spuneţi când pleacă.

– Pleacă.

– Bun, atunci așteptați până nu se mai văd, ca să puteți închide transperantele fără să le trimiteți un mesaj greșit, dar eu tot nu trebuie să-mi fac griji că mai vine cineva și trage cu ochiul. Sau secretara dumitale.

– Asistenta.

– Nu contează. Tiffany, nu?

– Ai fost atent.

– Nu-mi scapă nimic, de pildă nici faptul că nu e credincioasă.

– Încerc să găsesc o cale să rezolv problema.

Îl înnebunea că Chang stătea tot gârbovit și privea în pământ.

– Nu puteți să vă destăinuiți ei de teamă că vă va turna.

– Desigur.

– Puteți să închideți transperantele, vă rog?

– Nu până nu-mi spui ce ai de gând să faci.

– Am să aștept, spuse Chang.

David se ridică și închise transperantele.

– Ce era să fac, fiule? Nu știam...

Când David reveni la birou, Chang se îndreptă.

– Nu-mi spuneți fiule. Urăsc asta. Își smulse pălăria. Uitați-vă la mine! Uitați-vă ce mi-au făcut!

David se aplecă peste birou ca să analizeze semnul loialității lui Chang. Era primul pe care îl vedea în realitate.

– Este ciudat, spuse el.

– Asta este o veste pentru mine?

– Nu, vreau să spun, evident că arată diferit pentru mine și așa va arăta pentru orice credincios. Noi vedem ambele semne. Pecetea lui Dumnezeu este încă acolo, Chang.

David nu-și putea dezlipi privirea de la micul tatuaj negru care reprezenta numărul *30* și era urmat de o cicatrice puțin mai mare de un centimetru, care avea să se transforme într-o linie mai închisă la culoare în câteva zile.

– Încă nu mi-am dat seama ce semnificație au prefixele, adăugă David.

– Vorbiți serios?

– Întotdeauna.

– Nu-mi spuneți că nu știți nici de ce este Carpathia atât de obsedat de 216.

– Binențeles că știau, zise David. E evident. Ușor.

– Aceeași logică simplă și aici. Zece regiuni diferite sau subpotentate, cum îi place lui Carpathia să le numească. Noi le știm sub numele de regate. Zece prefixe diferite, toate având legătură cu Carpathia. Vreau să spun, faptul că unul dintre ele este 216 ar fi trebuit să fie primul dumneavoastră indiciu.

– Nu-mi spune. Am să mă prind.

– Trebuia să o faceți până acum.

– Mă poți lumina. Nu știu cum aș fi putut preveni aplicarea semnului. Mica ta șaradă nu a fost de nici un folos. Sora ta o să mă omoare. Și, presupunând că tu vrei să pleci de aici la fel de mult pe cât vrea Ming și ceilalți patru credincioși, la ce a ajutat să te împotrivești?

– Vă vine să credeți că tata și Moon au crezut că am avut o ieșire pentru că îmi este frică de ace?

– Mă bucur că nu ai strigat în gura mare că ești credincios.

– Ei bine, și acum ce mai sunt, Hassid?

– Nu îți place să ți se spună fiule – nu-mi spune nici tu mie Hassid.

– Scuze. Cum să vă spun?

– Domnule Hassid sau domnule director Hassid, atât timp cât ne aflăm aici. Odată plecați, „domnul" sau „frate".

– Vorbiți ca un om bătrân.

– Asta pentru că tu ești un om tânăr. În privința întrebării tale, ce ești acum, când porți ambele semne, cu siguranță te încadrezi într-o categorie aparte.

– Dar cum rămâne cu toate lucrurile pe care le scrie doctorul Ben-Judah despre alegerea între pecetea lui Dumnezeu și semnul fiarei? Eu am ales și le am pe amândouă. Acum ce urmează?

David clătină din cap. Chang își înălță fruntea și-și strânse buzele.

– Să nu vă imaginați că nu știu, *domnule* Hassid. Continui doar să vă testez. Nu sunteți atât de strălucit pe cât vă consideră

ei, sau sunteți obosit? Nu vă dați seama de semnificația prefixelor, nu vă dați seama de...

– În primul rând, *nu* sunt atât de strălucit pe cât mă cred ei, dar s-ar putea să *te* surprind.

– Nu încerc să fiu nepoliticos, domnule. Chiar nu sunt. Dar m-a surprins cât de mult vă ia să înțelegeți.

– De asemenea, sunt supus unei tensiuni neobișnuite de câteva luni de zile, care a crescut în ultimele două săptămâni.

– Da. Îmi pare rău pentru, ăă, erați logodiți? Era logodnica dumneavoastră?

– În secret, da. Mulțumesc.

– Asta ar scoate din minți pe oricine pentru o vreme. Este de înțeles.

– Deci ești furios pentru că ai primit semnul, dar ai înțeles deja semnificația?

Chang se rezemă și-și puse un picior peste celălalt.

– Îl cunoașteți personal pe Ben-Judah?

– Nu l-am întâlnit, dar lucrăm împreună.

– Aveți numărul lui de telefon?

– Desigur.

– Poate vreți să-l sunați să confirme sau dați-mi numărul lui și voi vorbi eu personal cu el...

– Nu prea cred.

– Bine. Atunci sunați-l dumneavoastră și verificați dacă am dreptate. Sunt credincios. Asta nu s-a schimbat. Biblia spune că nimic nu ne poate separa de iubirea lui Hristos, iar asta trebuie să includă și propriul sine. Iar Dumnezeu spune că suntem ascunși în căușul palmei sale și că nimeni nu ne poate smulge de acolo. Eu nu am ales semnul. Mi s-a pus cu forța. Nu văd decât avantaje în asta.

– Și atunci pentru ce ai făcut toată scena asta?

– Nu-mi dau seama de *tot*. Cu siguranță nu am vrut semnul. Încercam să găsesc o cale să scap de el până când mi l-au pus. Nu trebuie să-mi placă, dar ce s-a făcut nu mai poate fi schimbat, iar un tip deștept ca dumneavoastră trebuie să fie capabil să vadă și partea bună a acestui lucru.

– Spune-mi tu, cap luminat.

– Deci râdeți de mine. Lăsați-o baltă. Oricum n-ar trebui să vă spun.

David se ridică și se așează în fața biroului, cu genunchii la câțiva centimetri de ai lui Chang.

– Bine, ascultă. Este clar că ai o minte extraordinară, ca o capcană de oțel. Am auzit că ai memorat Biblia, ceea ce spune ceva când nu poți risca să fii prins deținând una. Și doar citind-o pe internet?

Chang încuviință din cap.

David continuă:

– Nu țin să fiu cel mai deștept tip din încăpere, indiferent unde mă aflu. Înainte nu era așa, mai ales când eram de vârsta ta. Îmi plăcea nu doar să-i copleșesc pe oamenii mai în vârstă cu inteligența mea, dar și să-i fac să știe că toți știam cine era regele. Vrei să mă las pe podea, să-ți sărut picioarele? Bine. Tu ești cel mai bun. Ești mai deștept decât mine. Eu sunt doar un tocilar în comparație cu tine. Asta vrei să auzi? Nu mă deranjează că ești cu câțiva pași înaintea mea – chiar nu mă deranjează. Ceea ce mă deranjează este că tu presupui că mă deranjează, pentru că te-ar deranja pe tine dacă ar fi invers. Atunci trec în defensivă, încercând să dovedesc că nu mă deranjează, ceea ce face să pară că mă deranjează. Mă urmărești?

Chang zâmbi.

– Da, am înțeles.

– Deci luminează-mă și încearcă să nu mai insiști pe chestiunea asta. Ce ai de gând să faci cu acest „avantaj", cum îi spui tu, de a fi biloial, în lipsă de un termen mai bun? Și cum ajută cauzei tale, oricare ar fi aceasta, purtarea ta mânioasă față de mine?

– Mă bucur că ați întrebat. Pot să răspund în ordinea întrebărilor?

David încuviință.

– În primul rând, îmi place termenul. Biloial. Așa pare. Fruntea asta îi va deranja pe frații credincioși. Ei pot doar să presupună faptul că pecetea este falsă, pentru că nimeni nu ar

falsifica semnul fiarei. Va trebui să-i conving și, dacă aș fi în locul lor, nu aș avea niciodată încredere în mine.

Dar loialiștii lui Carpathia... ei nu pot vedea semnul lui Dumnezeu, iar ei nu au nici un motiv să creadă că semnul loialității este altceva decât pare. De aceea, sunt liber să trăiesc printre ei – să cumpăr și să vând, să vin și să plec, chiar să lucrez aici – fără să trezesc suspiciuni – și, dacă sunt atent, fără să risc.

– Ești bun, Chang. Dar ultima parte este specifică gândirii adolescentine.

Chang păru să analizeze, apoi încuviință din cap, în semn de concesie.

– Poate că așa este. Păcat că nu voi avea un tip mai bătrân, așa ca dumneavoastră, pe lângă mine, care să îmi mai domolească impetuozitatea și impulsivitatea.

– Încep să mă simt un moșneag.

– Sunteți, domnule director. Gândiți-vă că v-au mai rămas puțini ani pe acest pământ, așa cum îl știm noi.

– Amuzant.

– Întrebarea este cum veți scăpa de aici dumneavoastră și cei trei prieteni credincioși și cum o să capăt eu slujba dumneavoastră?

– Nu o să capeți slujba mea.

– Aș putea să o fac.

– Poate, dar nici măcar Carpathia nu este atât de nesăbuit să riște asta. Va trebui să muncești ca să ajungi sus și am o idee cine ar putea să-mi ia locul. Ai putea să lucrezi pentru el.

– Mare păcat; dacă aveți dreptate.

– Am dreptate. Ești foarte deștept, ai o judecată sănătoasă. Dar nu vor pune un adolescent într-un scaun de director. Pur și simplu nu vor face asta. Eu sunt acum cel mai tânăr director, cu opt ani mai mic decât ceilalți.

– Felicitări.

– Nu asta am vrut să spun. Dacă o să stai aici și o să fii un spion mai bun decât mine – pentru că semnul îți acordă o credibilitate neîndoielnică – va trebui să gândești strategic. Alege-ți locurile. Fă ce poți.

– Care înseamnă ce, după părerea dumneavoastră?

– Te pot învăța tot ce știu, înainte să plec.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Chang.

– Ce este? întrebă David. Știu că mori să spui ceva.

– Doar că a mă învăța tot ce știți va trebui să nu dureze mult. Este o glumă. Haideți.

– Un adevărat comic. Ei bine, la cât de limitat sunt, mi-ar plăcea să cred că vei fi uimit de ce am realizat. Îngrijorarea mea cea mai mare este că accesul la distanță este bun doar atât timp cât vor păstra sistemul curent.

– Nu mai trebuie să vă faceți griji pentru asta, spuse Chang.

– De ce?

– Voi fi eu aici.

– Dar tu nu vei fi director. Nu va fi treaba ta ce sistem folosesc.

– Dar pot adapta ceea ce ați făcut, ca să funcționeze, indiferent ce vor alege.

– Probabil ai putea.

– Știu că aș putea.

David își duse o mână la gură, gândindu-se. El de ce nu întrevăzuse imediat posibilitățile?

– O parte din încrederea ta este agreabilă. Altă parte surprinde neplăcut.

– În mare parte este teatru, domnule.

– Chiar așa?

– Sigur. Toată chestia de aici a fost teatru. Incitarea dumneavoastră a fost doar de amuzament. Vă arăt doar cum m-aș potrivi aici. Fii puțin sarcastic, puțin condescendent. Pișcă oamenii. Credeți că vor bănui că sunt un disident?

– Mă întreb doar ce este în sufletul tău, Chang.

– Ce vreți să spuneți?

– Din punct de vedere spiritual. Sora ta este un gardian de pușcărie dur.

– Ar putea să-mi rupă spinarea.

– Dar este un exemplu de spiritualitate, de umilință. Este o creștină adevărată.

– Nu și printre pușcăriași.

– Bănuiesc că nu. Dar tu, Chang? Știi cine ești și cine nu ești? Înțelegi cât de grav este viciul tău și-ți dai seama că Dumnezeu te-a mântuit când erai mort în păcatele tale?

Chang încuviință din cap, uitându-se în ochii lui David.

– Știu că aș putea să fac uz de mai multă introspecție, dar da, știu. Și vă sunt recunoscător că îmi reamintiți.

– Bun, am un plan, Chang.

– Asta este încurajator. Și eu am unul. Dar eu am avut ceva mai mult timp să mă gândesc la el, așa că spuneți dumneavoastră primul.

– Am să încep eu pentru că sunt mai bătrân, mai mare în rang și eu sunt cel care te intervievez. Tu nu ești nici măcar un angajat, deocamdată.

– Mă supun. Oricum al meu va fi mai bun, așa că începeți... Glumeam!

– Eu zic să-ți menții atitudinea în fața oamenilor de aici și în fața tatălui tău, dar mai slăbește-l puțin înainte să plece. Trebuie să creadă că nu te deranjează atât de mult dacă stai aici. Nu te preface impresionat de mine.

– Asta nu va fi greu.

– În regulă!

– Ascult.

– Sunt convins. Ajungi, fără tragere de inimă, la concluzia că vrei să lucrezi aici și că tu consideri că cel mai potrivit departament în care să lucrezi este acesta, deși nu ți se pare cine știe ce. Nu vrei să pari prea nerăbdător. Sunt cu toții încântați de tine, așa că lasă-i să rămână așa. Fă un pic pe durul. În ceea ce mă privește, nu mă voi arăta mult mai încântat decât am fost în fața lui Moon și am să te repartizez tipului care cred că mă va înlocui. După câteva ore, vom lua legătura – în principal, prin telefon sau pe e-mail – și îți voi arăta ce am făcut aici. În timpul zilei vei lucra cu el. Nu ți-l înstrăina; pentru că, foarte repede, vei deveni secundul lui. Chiar ar trebui să te mai stăpânești, ca să nu devii prea vizibil. Lasă-l să uite de tine, acordându-ți

încredere. În felul ăsta vei fi de mare ajutor cauzei noastre. Cum ți se pare?

– V-ați gândit la asta chiar acum?

– Nu începe.

– Vorbesc serios. Exact la asta m-am gândit și eu. Și nu vreau nimic mai mult decât să-mi folosesc fiecare dar de la Dumnezeu ca să fiu, așa cum ați spus, de mare ajutor cauzei. Voi fi membru al Armatei Pătimirilor? Sau va trebui să locuiesc în locuința de refugiu pentru a fi acceptat?

– Pe mine mă consideră membru. Desigur, aceasta este precum centrul nervos, iar ei depind de ceea ce facem noi aici, ca să-i ajutăm să vină, să plece și să se infiltreze.

– Deci va trebui să mă primească destul de curând.

– Bănuiesc că da.

– Pot să vă strâng mâna, cât timp nu se uită nimeni?

David îi întinse mâna, iar Chang i-o strânse cu putere.

– Nu mă luați prea în serios. Îmi place să zăpăcesc oamenii.

– Și bănuiesc că doar câțiva pot concura cu tine, zise David.

– Ei bine, dumneavoastră sigur puteți.

– Am să te las să pleci, dar să nu spui sau să nu faci nimic. Lasă-i pe ei să întrebe ce am decis. Atunci am să spun, fără mare entuziasm, că aș putea să te folosesc, dacă așa vor ei. În felul ăsta putem să păstrăm distanța.

– Deci atunci când veți fugi, nu se vor gândi că eu am avut ceva de-a face cu asta.

– Cam așa. Dar de fapt...

– Scuzați-mă, domnule Hassid, dar v-ați gândit că ați putea face astfel încât dispariția dumneavoastră să pară altceva decât o fugă?

David clătină din cap.

– Mai ai câteva minute, Chang?

DOUĂZECI ŞI UNU

Cu o săptămână înainte de întoarcerea triumfală şi mult anunţată a lui Nicolae Carpathia cel înviat la Ierusalim, Rayford Steele convocă, la ora opt dimineaţa, o întâlnire a membrilor Armatei Pătimirilor din America în sala comună, de lângă lifturi, în Clădirea Strong.

Mâhnit din cauza morţii pastorului grec pe care îl văzuse doar pentru scurt timp şi a soţiei lui Laslos, Rayford era neliniştit şi încerca să nu lase să se vadă acest lucru. Dumnezeu îl repusese iar la conducere şi era decis să-şi îndeplinească datoria. Pe când ceilalţi se aşezau la locurile lor, Rayford se mai uită o dată peste paginile îndoite din carneţel şi-şi drese glasul. Nu se aşteptase să aibă trac şi se îngrijoră că acest lucru ar putea să-i scadă încrederea în capacitatea sa de comandă. Dar nu-şi putu controla vocea tremurată atunci când rosti primul cuvânt.

Erau unsprezece, inclusiv Rayford, Buck, Chloe – cei trei membri supravieţuitori de la înfiinţarea Armatei Pătimirilor – şi Kenny Bruce. În ordinea în care aderaseră, mai erau Tsion, Leah, Albie, Chaim, Zeke, Hattie şi Ming.

– Este important, spuse Rayford, să ne aducem tot timpul aminte de familia noastră extinsă. În Grecia, rămâne doar Laslos. În Noul Babilon îi avem pe David, Mac, Abdullah, Hannah Palemoon şi Chang Wong. Poate că vom fi cu toţii împreună mai devreme decât credem. Până atunci, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare membru al acestei echipei.

Rayford îi ceru lui Tsion să spună o rugăciune și toată lumea din sală, în mod spontan, fie se ridică în picioare, fie îngenunche, când acesta începu:

– Dumnezeule Tată, venim către tine slabi și răniți. Mulți dintre cei prezenți au pierdut atât de multe; dar cu toate astea, îți suntem recunoscători pentru îndurarea și mila ta. Pentru că tu ești un Dumnezeu bun și iubitor. Ne rugăm pentru toți membrii familiei noastre și, în special, pentru planurile pe care le ai cu noi peste doar șapte zile.

Ne alină gândul că ție îți pasă mai mult decât nouă de cei care ne sunt dragi. Așteptăm clipa în care te vom vedea și ne rugăm să ne lași bucuria de a aduce mult mai mulți cu noi. În numele lui Isus Hristos. Amin.

Când se așezară la locurile lor, Rayford luă din nou cuvântul.

– Am sarcini pentru toată lumea. Următoarele persoane vor rămâne aici în timpul a ceea ce numim Operațiunea Vulturul: Chloe și Kenny, Ming, Zeke și Tsion. Cred că o vom folosi mai mult pe Ming, dar, pentru moment, absența ei nemotivat din sistemul penal al Comunității Globale o face prea vulnerabilă. A-i schimba înfățișarea va fi un adevărat test pentru Zeke. Între timp, el a creat noi personaje, noi înfățișări, noi nume și documente pentru toți cei care au nevoie de ele.

Eu și cu Albie vom zbura cu avionul de vânătoare și cu aparatul Gulfstream la Mizpe Ramon, în Negev, mâine, pentru a supraveghea finalizarea unui aeroport și a unui centru de realimentare pentru transportul aerian. Buck și Chaim vor zbura cu un avion comercial până la Ierusalim, deghizați, cu nume false. Chaim se va caza la hotelul King David, reconstruit, și va aștepta confruntarea cu Carpathia, la intrarea acestuia în Ierusalim. Buck va merge până la Tel Aviv și va reveni la Ierusalim la timp pentru întoarcerea lui Carpathia.

Hattie și Leah vor zbura cu un avion comercial până la Tel Aviv, unde vor pregăti mașinile și șoferii care s-au oferit să ajute la evacuarea credincioșilor din Ierusalim, la călăuzirea lor spre avioanele din Negev, atunci când va fi nevoie. Ele vor monitoriza și sosirea lui Carpathia și, împreună cu Buck, Hattie

se va alătura mulțimii care va privi spectacolul aerian pe care frații și sora noastră din Noul Babilon îl plănuiesc pentru Potentat și îi vor urma pe cei din anturajul lui Carpathia la Ierusalim.

Leah va folosi un vehicul închiriat pentru a se întâlni cu cei patru fugari din Noul Babilon în Iordania, la fostul Aeroport Internațional Queen Alia, cunoscut acum sub numele de Aeroportul Internațional Învierea. Ea va aduce contingentul din Noul Babilon la locul de îmbarcare și vor zbura înapoi în State, alături de mine și de Albie, la încheierea transportului aerian. Întrebări?

Chaim ridică o mână.

– Am doar o mie de întrebări. Dar nu a venit oare timpul ca profesorul meu, care ar trebui să aibă respect pentru cei mai vârstnici, să ne dezvăluie orașul de refugiu?

Tsion zâmbi și se uită la Rayford.

– În curând fiecare va trebui să știe încotro se vor îndrepta sfinții fugari după ce ajung la punctul de zbor din Negev. Da, Chaim, tu te-ai dedicat studiului și meriți să știi unde îi vei conduce pe oameni. Este vorba despre un oraș despre care ai știut toată viața ta. Fără îndoială că ai auzit multe povești despre el și nu m-ar surprinde să aflu că l-ai și vizitat, ca turist. Este unul dintre cele mai renumite orașe antice din Orientul Mijlociu. Unii îl numesc Orașul Trandafiriu.

Ochii lui Chaim prinseră viață.

– Petra! spuse el. Pe pământul străvechi al lui Edom!

– Unul și același, zise Tsion.

– Trebuia să știu! *Nouă* ne va fi greu să pătrundem acolo, darămite unei armate în misiune de urmărire.

– De fapt, Chaim, Dumnezeu va avea grijă ca ei să nu poată pătrunde acolo. El a pregătit anumite obstacole, asemănătoare celor din zilele primei Ieșiri. Spune-mi, ai fost vreodată la Petra?

– De două ori în tinerețe. Nu-l pot uita vreodată. Oh, Tsion, este o dovadă de geniu.

– Ar trebui să fie. Sunt de acord cu nenumăraţi savanţi care spun că Dumnezeu a pregătit asta pentru acest scop, încă de la început.

Cel mai greu lucru pentru David era să pregătească evadarea celor patru credincioşi fără să se poată întâlni cu Hannah. Era explicabil să se întâlnească cu Mac şi cu Abdullah, care îi dădeau lui raportul, la cel mai înalt nivel. Şi, deşi David trebuia să fie prudent şi să nu atragă atenţia, petrecu ceva timp cu Chang, fără să trezească suspiciuni. Ceea ce-şi dorea cu adevărat era să se întâlnească toţi patru pentru a pune la punct, cu grijă, întregul plan. Realiză acest lucru cu ajutorul convorbirilor telefonice şi a e-mailurilor sigure.

Chang se descurcă mai bine decât sperase David. Deşi tânăr şi impulsiv, era mai mult decât un geniu în calculatoare. Era şi un bun actor şi îşi puse talentele în slujba departamentului, impresionându-l pe superiorul său imediat cu sârguinţa sa. După ce părinţii săi se întoarseră în China, el primi o locuinţă permanentă; împreună cu David, proiectă şi instală un calculator cu un sistem de protecţie invincibil, care era la fel de bun ca al lui David.

Armata Pătimirilor din toată lumea urma să aibă acces la tot ce realizase David în sistemul din palat. Dar, cel mai important, Chang urma să monitorizeze evadarea şi să rămână conectat la calculatoarele din locuinţa de refugiu din Chicago. Toţi aveau să ştie unde se află ceilalţi şi cum evoluează misiunea.

Sugestiile practice ale lui Hannah se dovediră valoroase. Ea spusese că nici unul dintre cei patru nu trebuia să-şi facă multe bagaje sau să se încurce cu lucruri pe care nu le-ar lua într-o călătorie reală, de aceeaşi durată.

– Rezistaţi tentaţiei, îi sfătuise ea, de a lua tot ce vă va trebui pentru restul vieţii.

Felul în care îşi lăsau camerele şi birourile nu trebuia să sugereze în nici un fel o plecare definitivă. Dintre multele sale calculatoare, era normal ca David să-şi ia doar laptopul.

Fiecare dintre cei patru plănui să lase mărunţiş pe măsuţa de toaletă, lucruri pe jumătate făcute, tablouri pe pereţi, obiecte

personale aruncate la întâmplare. Erau hotărâți să lase acolo orice ar fi rămas dacă ar fi crezut că se vor întoarce peste câteva zile. Poate chiar și un bec aprins într-o chicinetă, un radio deschis, hainele sau pantofii preferați. O listă cu lucruri de făcut, mâncare în frigider, corespondență nedeschisă.

Mac își făcu o programare la doctor pentru a doua zi dimineața după data planificată pentru întoarcere. Abdullah trimise două uniforme la curățătoria palatului, pe care avea să le ridice în după-amiaza zilei de întoarcere. David programă ședințe cu personalul și rapoarte cu membrii de bază ai personalului pentru toată săptămâna de după data întoarcerii. Trimise note colegilor, menționând probleme pe care ar fi dorit să le discute, „cândva, cât mai curând, după ce programele noastre nebunești se vor mai liniști puțin".

Anunțul despre avansarea lui Walter Moon în postul de Comandant Suprem fu făcut fără mare zgomot și trecu aproape neobservat. David, raportându-i oficial pentru prima oară, îl întrebă, ca din întâmplare, dacă planurile sale legate de Israel ar trebui să fie anulate din cauza schimbării de personal la nivel superior.

– Și care sunt acele planuri, domnule director Hassid?

– Mac și Abdullah urmează să piloteze avionul Phoenix 216 până la Tel Aviv, unde Potentatul Carpathia și anturajul său vor inaugura primul centru de aplicare a semnului loialității deschis pentru public. Înțelegem că are două zile de întâlniri acolo, mai întâi.

– Exact. El și reverendul Fortunato au ședințe prelungite cu subpotentații și cu reprezentanții lor religioși.

– Mac și Abdullah vor reveni în Noul Babilon într-un Quasi Two, aducând-o cu ei pe tânăra de la Departamentul de servicii medicale, care are experiență în injectarea biocipurilor.

– Îți pot spune pe loc, David, că nu aș vrea să schimb acest plan. Excelența Sa este mândru de acel avion și îi place să fie prezentat cetățenilor.

– Noi ne gândeam ca Mac să facă un mic spectacol aerian, ca să vadă oamenii de ce e în stare acest avion.

– Potentatului i-ar plăcea foarte mult asta, zise Walter.

– Și mie mi-ar plăcea, dacă nu găsiți prea extravagant să-mi dați voie să merg și eu.

– Deloc. Mergi și tu.

– Mac poate face minuni cu aparatul. Împreună cu primul său ofițer, poate să-l piloteze având la bord doi pasageri și echipamentul de aplicare. Apoi, la aterizare, o poate prezenta pe asistenta medicală și echipamentul, în timp ce lumea se așază la rând.

– Perfect. Excelența Sa va pune treburile pe roate acolo, iar noi mergem mai departe în Israel, unde are planificat altceva.

Când ziua cea mare veni, Mac și Abdullah se treziră înainte de zori, iar David supraveghe încărcarea avionului Phoenix 216 pentru zborul la Tel Aviv al Potentatului și al grupului său. Cea mai grea sarcină pentru operatorii cargoului care îșI pierduseră de curând șeful era încărcarea unui porc uriaș, care fusese adus cu o noapte înainte de la Bagdad.

– În Țara Sfântă nu erau porci? vru să știe Comandantul Suprem Moon.

Un tânăr rus, care se autonumise provizoriu responsabil cu încărcarea avionului, având acordul lui David, spuse:

– Domnul Hickman, odihnească-se în pace, a insistat să fie porcul cel mai mare, cel mai gras existent, și iată-l. Sau iat-o.

Lui David îi plăcea rusul, pentru că făcea totul ca la carte, iar acest lucru fu util mai târziu, în aceeași zi, când Hannah fu trimisă la hangar pentru a coordona încărcarea mărfii în Quasi Two. În sfârșit, pentru că fusese desemnată să participe la misiunea lui David în Ierusalim, se puteau întâlni în biroul lui fără a trezi suspiciuni.

– A mers ca uns, spuse ea. Uită-te la asta.

Îi întinse peste birou copia actului de încărcare emis de Departamentul de comandă. Era scrisă de mână, ca o notă specială:

> Ca urmare a eforturilor repetate ale responsabilului cu încărcarea de a o convinge pe domnișoara Palemoon, și a insistenței sale ca aprobarea să vină direct de la directorul Hassid, acest avion a fost, în opinia numitului ofițer,

supraîncărcat cu 20%. Dacă acest act de încărcare nu este contrasemnat de numitul director, operatorii nu vor fi răspunzători de capacitatea de zbor a acestui avion.

– Îmi place, spuse David, semnând. Când ne vom prăbuşi cu toţii, investigaţia va începe şi se va termina cu prietenul rus. El va fi eroul îndurerat, care-şi va dori ca noi să-l fi ascultat, probabil va fi promovat în funcţia pe care şi-o doreşte, iar cazul nostru – împreună cu un avion şi o încărcătură de milioane de *nicks* – va fi explicat ca o simplă eroare umană. A mea.

– Sunt aşa de mândră de tine, zise Hannah, scuturându-i mâna. Mă omori în prima misiune pe care o fac pentru tine.

Apoi păru surprinsă de lipsa de umor a celor spuse, dată fiind pierderea recent suferită de David.

– Nu este nimic, Hannah, spuse el. Mă surprind şi eu aducând vorba despre moarte tot timpul, de parcă nu-mi amintesc prea bine de ea.

Ea oftă.

– Este un plan ingenios. Pot spune asta, pentru că am avut atât de puţine de-a face cu el.

– Şi eu, recunoscu David. Dacă reuşeşte, le datorăm totul lui Mac şi lui Abdullah. Mac a recunoscut în faţa mea, dacă nu şi în faţa lui Smitty, că partea cea mai bună a fost ideea lui Abdullah.

Două zile mai târziu, de dimineaţă, Mac şi Abdullah îndeplinirăformalităţile premergătoare zborului, în timp ce David şi Hannah se îmbarcau în Quasi. Rusul nu era mulţumit şi clătină din cap, încercând să-i atragă pe piloţi de partea sa. Mac îi spuse:

– El este şeful. Poţi face doar ce îţi stă în putinţă; în rest, trebuie să-ţi aminteşti că eşti subordonat.

– Să-ţi spui asta, când avionul o să se prăbuşească, zise rusul.

– Dacă aş crede că este vorba de viaţă şi de moarte, l-aş înfrunta, răspunse Mac.

– Eu m-am spălat pe mâini, spuse ofiţerul. Treaba voastră.

De fapt, Hannah exagerase greutatea fiecărei bucăţi de echipament pe care o încărcase în avion. Încărcătura era mare,

voluminoasă, dar centrul de greutate era perfect echilibrat și avea să-i permită lui Mac să piloteze fără dificultate nava.

Singura încărcătură mai grea decât lăsa impresia erau piloții și pasagerii. Hannah le reamintise că, dacă ceva va pluti la suprafață după prăbușire, trebuiau să fie doar valizele lor cu haine, pantofii, și obiectele de toaletă. Fiecare mai avea o valiză în plus, ca să lase dovezi în apă, dar și ca să rămână cu lucrurile personale de strictă necesitate.

– Fiți atenți, spuse Mac, în timp ce scotea avionul lustruit din hangar și-l conducea spre pista de decolare. Când făcu primul viraj, crescu viteza atât cât să facă avionul să devieze de la curs. Asta trebuie să-l fi făcut pe responsabilul cu încărcătura să clatine dezaprobator din cap.

Cum era de așteptat, înainte de a primi permisiunea de decolare, Mac fu întrebat dacă știa că responsabilul cu încărcarea scrisese o notă referitoare la depășirea capacității avionului.

– Nu mă surprinde, zise Mac. O să ne asumăm riscul.

– Știți că trebuie să renunțați dacă nu accelerează.

– Recepționat.

Mac făcu avionul să-și miște încet coada într-o parte și în cealaltă, în timp ce accelera pe pistă și mai auzi un avertisment din partea turnului, când se ridică de la sol.

– Am înțeles, spuse Mac.

Stabili traseul spre Tel Aviv, dar, când ajunse la jumătatea drumului dintre Tel Aviv și Aeroportul Internațional Învierea din Iordania, informă turnurile din ambele aeroporturi că va ateriza în Iordania, ca măsură de precauție.

– Pentru a fi în siguranță, am aranjat ca o parte din încărcătură să fie transportată cu mașina la Tel Aviv.

Folosind ordinul tipărit, trimis de David, Leah ajunsese până la pista de aterizare, cu o mașină de transport mare. Opri lângă stația de marfă din stânga, unde piloții și pasagerii ajutară la încărcarea în mașină a două ghilotine și a unor injectoare. Mac fixă frânele automate și pilotul automat, iar cei patru ocupanți ai

avionului se strecurară în mașină și se întinseră pe podea. Leah conduse încet printre două hangare, de unde Mac putea trage cu ochiul pe fereastră și putea vedea avionul.

Luă legătura cu turnul prin radioul portabil și controlă de la distanță decolarea avionului. În timp ce Quasi dispărea la orizont, Mac îi transmise turnului, printr-o legătură intenționat distorsionată, că avea impresia că legătura se va întrerupe. Întrebă dacă puteau să-i informeze pe cei de la turnul Ben Gurion că el își respecta programul, va da spectacolul aerian și că le va fi recunoscător dacă li se va da permisiunea de aterizare imediat după aceea. Le mai sugeră și că îi părea rău că nu descărcase mai mult din încărcătură, însă avea încredere că se va descurca pe parcursul călătoriei rămase.

– Vă sfătuim să renunțați la spectacol. Mai gândiți-vă, spuse turnul Învierea.

– Repetați?

– Luați în calcul renunțarea la spectacolul aerian și efectuați aterizarea convențională imediat.

– Nu aud, turn.

Cei din turn repetară sfatul, însă Mac închise radioul. Leah părăsi aeroportul și, împreună cu cele patru victime fictive, se îndreptă spre Mizpe Ramon.

– Putem să ținem pumnii strânși, spuse Mac. Am văzut avioanele Quasi făcând lucruri uimitoare urmând doar comenzile sistemului de bord. Dar ăsta este un zbor lung și i-am cerut să facă niște chestii interesante, cu excepția turbulențelor.

– Să ținem pumnii strânși? întrebă Hannah. Numai Dumnezeu poate duce treaba asta la bun sfârșit. Tu ești expertul, căpitane McCullum, dar dacă avionul se prăbușește altundeva decât în adâncurile Mediteranei, nu va dura mult până când cineva va descoperi că nu era nimeni la bord.

Buck și Chaim intraseră cu o zi înainte în Israel fără probleme și se cazaseră la hotelul King David. Chaim părea, în

continuare, a nu fi în apele lui, având două comentarii ascunse în servietă. Lui Buck i se părea că arată ca un călugăr bătrân şi înţelept, în costumaţia sa, însă, în sinea lui, se întreba dacă bătrânul putea stăpâni udienţă.

De când îl întâlnise prima oară pe doctorul Rosenzweig pentru a-i lua un interviu în calitate de omul anului desemnat de revista *Global Weekly,* Buck fusese impresionat de felul blând de a vorbi al acestuia. Avea un puternic accent israelian, deşi stăpânea foarte bine limba engleză. Însă inteligenţa sa prodigioasă, pofta sa de viaţă şi entuziasmul său erau transmise într-un mod intens, distinct şi liniştit. Oare acest mod de a vorbi impunea autoritatea şi respectul de care avea nevoie pentru a acţiona ca un Moise al zilelor modeme? Putea acest om mic de statură, cu acest comportament liniştit, să conducă ceea ce mai rămăsese din Israel şi pe ceilalţi sfinţi ai Pătimirilor spre tărâmul promis al siguranţei?

Va trebui să-l provoace pe conducătorul lumii, să înfrunte armatele Antihristului, să se afle în primele rânduri împotriva Satanei. Da, Chaim avusese curajul să ducă la capăt complotul având ca scop uciderea lui Carpathia, dar, după cum recunoscuse el însuşi, nu ştia, la acea vreme, cu cine avea de-a face.

Buck păstră pentru sine îndoielile pe care le avea şi continuă să se roage. Fusese în atâtea locuri periculoase din acest oraş, că, într-un fel, perspectiva de a avea un loc în rândul din faţă la această profeţie părea să compenseze lucrurile.

Părea că întreaga naţiune îşi făcuse apariţia pentru a-l întâmpina pe Potentat la Aeroportul Ben Gurion. Discursul său de a doua zi era aşteptat cu răbdare. Deschiderea primului centru public de aplicare a semnului era una, însă să-l vezi pe conducătorul naţiunilor înviat şi întorcându-se în oraşul morţii sale – ei bine, asta aştepta, de fapt, toată ţara.

Circulau numeroase zvonuri că Excelenţa Sa îi va batjocori pe cei din seminţia lui Iuda, într-unul dintre cele mai sacre locuri tradiţionale, însăşi Via Dolorosa. Nimeni nu-şi putea imagina o

astfel de scenă. Oare i se va opune cineva? Vor fi proteste? Majoritatea populației își va întâmpina idolul și-i va admira îndrăzneala. Va putea Carpathia să ia locul obiectului de închinăciune al atâtor credincioși devotați, care îi aduc omagiul lor umil lui Isus, pe care mulți îl consideră acum predecesorul său?

Și planul său de a se adresa lumii din templul reconstruit din Ierusalim... putea el să riște să jignească două grupuri majoritare în aceeași zi? Nu era nici un secret că evreii mesianici și evreii ortodocși creștini erau ultimii opozanți ai carpathianismului. Dar nu dovediseră însuși Carpathia și reverendul Fortunato ascendența celui dintâi prin înviere și prin miracolele mortale? Una era să citești mituri și legende și poate și povestiri ale martorilor oculari despre o înviere petrecută acum câteva secole. Dar să vezi cu propriii ochi cum un om învie din morți și să-l vezi pe cel care era mâna sa dreaptă înzestrat cu puteri supranaturale – ei bine, era o religie pentru zilele acelea.

Reportajele revistei *The Truth* despre unele dintre cele mai dramatice incidente ale momentului găsise cititori atât printre cei din seminția lui Iuda, cât și printre carpathianiști. Astfel, Buck declanșase o reacție globală prin relatările despre primele întrebuințări ale mijloacelor de impunere a loialității. El atribui această povestire martorilor oculari, fără să amintească faptul că fusese unul dintre aceștia, așa că nimeni nu știa cum se produsese scurgerea de informații. Putea doar să spere că până și simpatizanții lui Carpathia vor fi șocați de aceste dovezi de lipsă de umanitate.

Părea că întreaga lume era pe drumul spre Țara Sfântă. Tsion îi îndemnase pe credincioși să vină. Chloe, prin intermediul Cooperativei Internaționale de Bunuri, recrutase piloți, avioane, șoferi și vehicule. Între timp, Fortunato concentrase carpathianiști de pe tot globul să sărbătorească întoarcerea curajoasă a idolului lor la locul morții sale.

Liderii civili din Ierusalim reușiseră să găsească fondurile și personalul necesare pentru a înfrumuseța orașul. Panouri și

aranjamente apăruseră peste noapte. În vreme ce 10% din oraș, care suferise de pe urma recentului cutremur, zăcea încă în ruine, ochii vizitatorilor erau îndreptați spre ce era nou. Dacă nu te uitai prea atent, semăna din nou cu locul festiv unde se desfășurase Gala Globală.

Comercianții stradali și cei de la chioșcuri vindeau ramuri de palmier, perfecte pentru a fi fluturate sau depuse în calea Potentatului, doar un *nick* bucata. Pălării, sandale, ochelari de soare, nasturi cu poza lui Nicolae – orice doreai – puteai cumpăra.

Orașul Tel Aviv era sufocat de traficul pietonal și auto, care se îndrepta spre țărmul mării și spre marele amfiteatru recent amenajat, ce avea să găzduiască echipamentul de aplicare a semnului. Totul era aranjat, inclusiv zone acoperite, ferite de arșița soarelui. Tot ce mai rămăsese de instalat erau injectoarele, mijloacele de impunere și personalul care să mențină ordinea. Oamenii erau deja aliniați, nerăbdători să fie printre primii care își manifestau loialitatea față de Nicolae. O parte din Buck voia să fie Moise, Ilie, sau chiar Chaim, dacă ar fi putut s-o scoată la capăt. După ce-și parcă mașina închiriată la câteva străzi distanță, Buck se imagină abandonând rațiunea și strigând la cei neinformați: „Nu faceți asta! Vă vindeți sufletele diavolului!"

Se uită la ceas și mări pasul. Voia să aibă parte de cea mai bună perspectivă asupra spectacolului aerian, pentru că știa ce fel de spectacol va fi. În timp ce se îndrepta spre țărm, îl sună pe Rayford.

– Sunt la doar patru minute de amfiteatru, spuse el. Am calculat cu precizie timpul necesar și ar trebui să mă plasez într-un loc de unde să văd perfect.

– Nu uita nici un detaliu.

– Nu mă insulta, tată. Cum aș putea să uit așa ceva? Ceilalți sunt în grafic?

– Sunt pe drum. Manevra de la aeroport a reușit. Sunt îngrijorați în privința sistemului de bord, de vreme ce nu este

monitorizat de cineva. O defecțiune ar putea ucide oameni nevinovați.

– Eu aș fi unul dintre ei.

– Tocmai. Mac a comunicat telefonic cu oamenii lui Moon și le-a spus când să-l aștepte și că nu le funcționează radioul.

– Cum merg lucrurile la Vulturul central?

– Uimitor. Străinii ăștia virtuali își aduc contribuția la planul de construcție și nu există nimeni care să supravegheze treaba deocamdată, dar ei cooperează, se înțeleg și lucrurile funcționează. S-au înțeles mai bine decât ne-am așteptat eu și Albie, și suntem chiar înaintea planificării. Zeci de elicoptere sunt deja aici. Se vor ocupa de transportarea infirmilor la Petra, fără să străbată pe jos defileul. Nu cred că am fost detectați, dar nu va mai dura mult până atunci.

Zeke lucrase atât de meticulos la noua înfățișare a lui Buck, că acesta se speria de câte ori se vedea. Stând lângă un chioșc, se simțea la fel de invizibil pe cât fusese în tufișul de lângă locul în care înviaseră Moise și Ilie. Mulțimile păreau să vină în valuri din toate părțile, în așteptarea apariției lui Nicolae Carpathia. Iar acesta nu-i dezamăgi.

Vreo șase mașini SUV își făcură apariția cu zgomot și din ele coborî elita puterii mondiale care se îndreptă spre scenă, în aplauze frenetice. Carpathia își juca rolul perfect, mulțumind umil tuturor că au venit și că i-au primit atât de bine pe el, pe reverendul Fortunato, pe cei zece subpotentați și pe reprezentanții carpathianismului. Și ținu discursul obișnuit despre îmbunătățirea condițiilor de viață în lume, despre puterea sa reînnoită „după trei zile în care am dormit mai bine ca niciodată" și despre faptul că aștepta cu nerăbdare să petreacă restul timpului pe care îl avea la dispoziție în Tel Aviv și în Ierusalim.

– Iar acum, spuse el, înaintea unei surprize minunate pentru voi, îi dau cuvântul noului conducător al religiei noastre perfecționate, Înălțimea Sa Reverendul Leon Fortunato.

Imediat Leon se lăsă într-un genunchi, prinse mâna dreaptă a lui Nicolae în mâinile sale și o sărută. Când ajunse la pupitru, spuse:

– Dați-mi voie să vă învăț un nou imn în cinstea celui care a murit pentru noi și care acum trăiește pentru noi.

Cu o voce baritonală care nu era deloc stridentă, Leon cântă o versiune sinceră și energică a imnului *Trăiască Nicolae Carpathia, Domnul Nostru și Regele Înviat.*

Buck se cutremură. Simți furnicătura familiară a așteptării atunci când zări Quasi-ul în depărtare și auzi sunetul motoarelor. Mulțimea prinse repede versurile și melodia simplă, mișcătoare și, după ce o interpretară de două ori, Carpathia reveni la pupitru pentru a lăuda tehnologia care crease noul Quasi Two, care venea „nu doar cu echipamentul necesar la fața locului, dar și cu o prezentare a capacităților sale, demonstrate cu abilitate de pilotul de pe avionul meu, Phoenix 216, căpitanul Mac McCullum. Bucurați-vă de spectacol!"

Mulțimea exultă când impresionantul avion se apropie zgomotos, survolă orașul, îndreptându-se spre țărm. Buck fu surprins de cât de jos zbura, însă oamenii își exprimau încântarea, convinși că asta făcea parte din spectacol. Buck își făcu griji ca programul calculatorului să n-o fi luat razna și să provoace o tragedie.

Avionul urmări linia coastei; Mediterana strălucea în soare. Aeronava prinse, brusc, viteză și se roti pe o parte, reveni, apoi se roti pe partea cealaltă și coborî din nou. Lui Buck i se păru că era aproape la trei metri deasupra apei și nu-și putea imagina că Mac programase o marjă de eroare atât de mică.

O răsucire lungă, la joasă altitudine, aduse aeronava zburdalnică chiar deasupra oficialităților, care încercară să-și păstreze demnitatea în timp ce priveau chiorâș spre cer, dorindu-și să nu cedeze tentației de a se lăsa în jos, în timp ce cravatele le fluturau în aer. Quasi mai făcu o rotire spre Mediterana,

merse paralel cu apa vreo patru sute de metri, apoi o luă direct în sus.

Mulțimea murmură, în timp ce avionul se înălța ca o rachetă, și se întrebară, cum făcea și Buck, deși el știa că avionul era gol, cum era să fii la bord. Un spectator isteț își putea da seama că avionul avea probleme înainte ca acest lucru să devină evident. Încetinindu-și ascensiunea, începu să coboare, plonjă spre apă, cu burta spre țărm.

Oamenii vorbeau emoționați și râdeau, anticipând o înălțare care să îndrepte avionul în ultima clipă. Exact în momentul în care deveni clar că acest lucru nu mai era posibil, crezură că va zbura paralel, va ieși din mare și apoi va reveni spre Ben Gurion pentru mai multe aplauze.

Quasi însă nu se mai înălță. Avionul nu cădea liber în Mediterana. Nu, această minune a tehnologiei moderne, care costase milioane de *nicks,* accelera, cu motoarele încinse la maximum, lăsând în urmă o trenă de aburi sclipitori. Poziția și unghiul neobișnuite proiectară avionul înclinat într-o parte, spre țărm, la aproape un kilometru de locul unde se afla mulțimea.

Quasi, în care se aflau cei doi membri ai echipajului, precum și cei doi pasageri, lovi plaja perfect perpendicular, aproape cu viteza sunetului. Prima impresie a mulțimii reduse la tăcere de șoc fusese probabil aceeași ca a lui Buck. Motoarele urlătoare ale avionului se mai auziră chiar și după ce avionul se dezintegră într-un talaz de flăcări mânioase, negre și portocalii. Se lasă o tăcere sinistră, urmată, la mai puțin de o jumătate de secundă, de zgomotul neplăcut al impactului, o explozie însoțită de urletul și de șuieratul focului dezlănțuit.

Întâi începu să plângă un spectator, apoi altul. Nimeni nu se mișcă. Nu era nevoie să fugă, nici să se îndepărteze, nici să se apropie de locul prăbușirii. Avionul fusese acolo în toată splendoarea sa, provocându-le așteptările înainte să le adeverească cele mai mari temeri, iar acum nu mai rămăseseră din el decât bucăți care ardeau, restul vaporizându-se într-un crater de nisip.

Altă tragedie într-o lume a durerii.

Stupefiați, oamenii se întoarseră spre sunetul unui difuzor. Carpathia revenise și vorbea cu atâta compasiune și atât de încet, că fură nevoiți să fie foarte atenți, pentru a auzi fiecare cuvânt.

– Pacea fie cu voi. Vă dau vouă pacea mea. Nu așa cum o dă lumea. Vă rog să vă îndepărtați în liniște de acest loc, acordându-i cinstea unui loc sacru în care și-au pierdut viața patru angajați curajoși. Voi solicita reamplasarea corespunzătoare a locului de aplicare a semnului loialității și vă mulțumesc pentru respectul manifestat în timpul acestei tragedii.

Se întoarse și-i șopti ceva lui Leon, care păși la microfon și întinse larg mâinile, iar faldurile mânecilor mantiei sale semănau cu niște aripi mari.

– Dragi frați, cu aceasta, activitățile de astăzi din Tel Aviv se încheie în mod trist; agenda de mâine rămâne neschimbată. Vă așteptăm în Ierusalim.

Buck se grăbi la mașină și-l sună pe Rayford.

– Nava a căzut pe țărm. Nimeni nu putea să supraviețuiască. Mă întorc la vocea care va striga în pustiu.

Buck fu cuprins de o emoție neobișnuită, în timp ce intră în traficul care se îndrepta spre orașul vechi. Parcă și-ar fi văzut tovarășii prăbușindu-se în acel avion. Știa că era gol și totuși această înscenare avusese un final atât de dramatic. Ar fi vrut să știe dacă era sfârșitul sau începutul unei perioade. Putea să spere că erau cei din Comunitatea Globală atât de corupți, încât nu aveau să facă o anchetă completă a accidentului? Șansele erau destul de mari.

Tot ce știa Buck era că ceea ce îndurase el în cei trei ani și jumătate era floare la ureche în comparație cu ce urma. Pe drumul de întoarcere se rugă în tăcere pentru toți cei dragi și pentru toți membrii Armatei Pătimirilor. Buck avea puține îndoieli în privința faptului că Antihristul nu va ezita să-și folosească fiecare resursă pentru a înăbuși rezistența programată să i se opună a doua zi.

Buck nu se temuse și nu dăduse niciodată înapoi în fața pericolului mortal. Însă Nicolae Carpathia era răul întrupat, iar a doua zi Buck avea să fie în prima linie atunci când va izbucni, din cer, bătălia secolelor între bine și rău, pentru fiecare suflet de bărbat și de femeie, iar tot iadul se va dezlănțui pe pământ.

EPILOG

Şi am auzit glas mare, din templu, zicând celor şapte îngeri: Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.

Şi s-a dus cel dintâi şi a vărsat cupa lui pe pământ. Şi o bubă rea şi ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau chipului fiarei.

Apocalipsa 16: 1–2.

RAO vă oferă

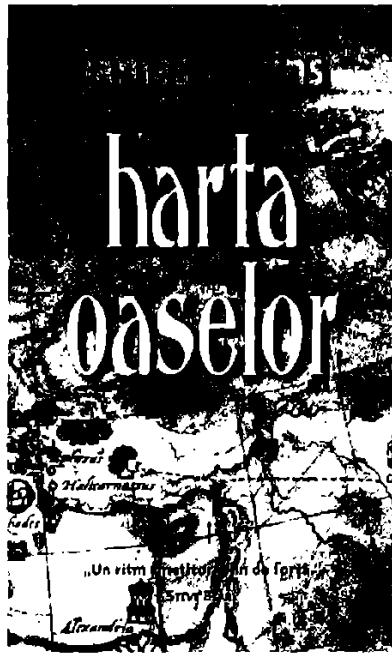

JAMES ROLLINS

Harta oaselor

În timpul unei slujbe la catedrala din Köln, în Germania, un grup de intruși înarmați, deghizați în călugări, dezlănțuie un adevărat carnagiu, omorându-i fără milă pe toți participanții la ceremonia religioasă. Ucigașii au venit după o neprețuită comoară ce poate schimba lumea: moaștele celor trei Magi de la Răsărit. O societate străveche de alchimiști și de asasini, Curtea Dragonului, intenționează să folosească moaștele sfinte pentru a îngenunchea lumea după bunul lor plac. Agentul Pierce de la Departamentul Apărării, locotenentul Rachel Verona și echipa SIGMA merg pe urma oaselor, ajungând până la suprema confruntare dintre întuneric și lumină – un loc pierdut al istoriei, unde știința se întâlnește cu religia pentru a dezlănțui o forță nemaivăzută de la începutul timpurilor.

În seria „Supraviețuitorii"
de Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins

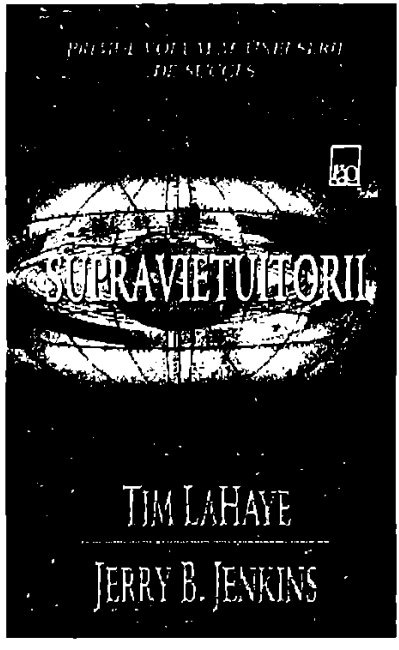

Supraviețuitorii

„Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului Omului. [...]Atunci, din doi care vor fi în țărână, unul se va lua și altul se va lăsa." Pornind de la această profeție tulburătoare, Tim LaHaye și J.B. Jenkins au scris unul dintre cele mai celebre romane cu tema biblică. Într-un moment înfricoșător, milioane de oameni dispar. Rayford Steele încearcă să-și găsească familia și să-și salveze sufletul. Cel mai îngrozitor lucru însă pentru toți supraviețuitorii este gândul că tot ce-i mai rău abia începe, căci vor veni ultimii șapte ani ai Pamântului, anii Antihristului.

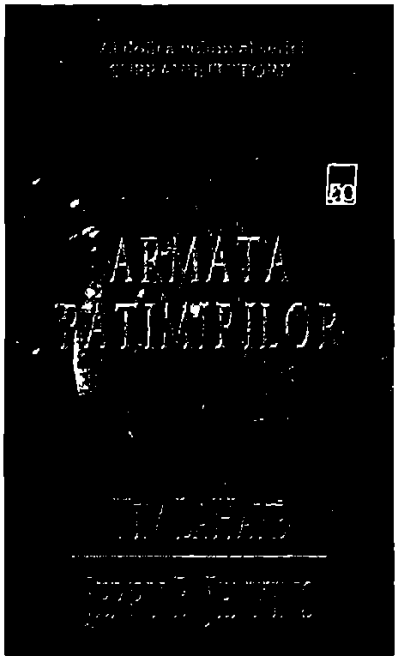

Armata Pătimirilor

Buck și prietenul sau Rayford Steele, împreună cu alți creștini, organizează o adevărată forță de rezistență pentru a i se opune președintelui Națiunilor Unite, Nicolae Carpathia, care este, într-adevăr, Antihristul. Cutremurătoarele profeții biblice privitoare la anii apocaliptici devin realitate. Omenirea traversează acum perioada deschiderii celei de-a doua peceți a cărții, când apare calul roșu, ce simbolizează Războiul.

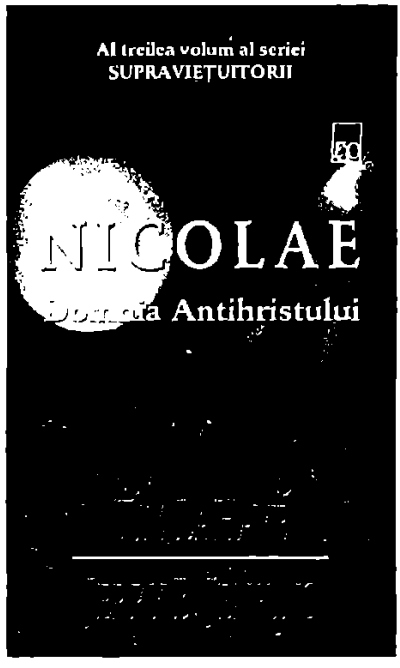

Nicolae
Domnia Antihristului

După moartea prietenului și sfătuitorului lor, Bruce Barnes, membrii Armatei Pătimirilor - Rayford Steele, fiica sa, Chloe, și soțul ei, Buck Williams, împreună cu noua soție a lui Rayford, Amanda - trebuie să se confrunte cu Calul Roșu al Apocalipsei, Războiul. Ei luptă într-o adevărată cruciadă pentru salvarea cât mai multor suflete. Rayford, care lucrează pentru noul lider al Comunității Globale, Nicolae Carpathia, îl spionează pe acesta pentru a-i preveni pe sfinții Bisericii de intențiile Antihristului. Căci nu mai este mult și asupra acestuia se va dezlănțui mânia de nedescris a lui Hristos.

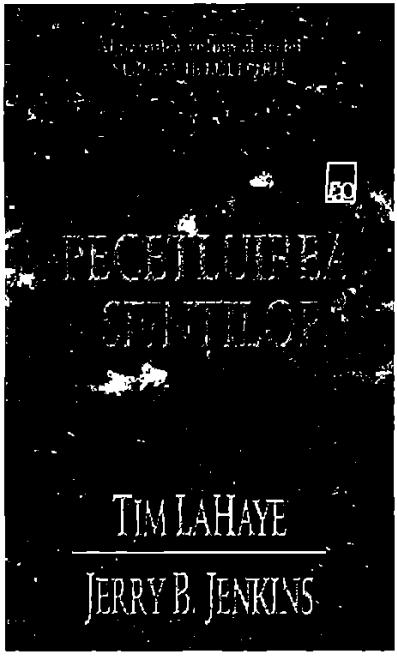

Pecetluirea sfinților

Membrii Armatei Pătimirilor înfruntă din nou vremuri apocaliptice. Acțiunea descrisă în același ritm alert specific romanelor lui Tom Clancy și John Grisham îl poartă pe cititor din Irak în America, din întinderile deșertului până în adâncul apelor, urmând personajele în lupta lor împotriva Antihristului. Pentru mulți credincioși creștini, această serie, în care profețiile biblice devin realitate, a ajuns să fie considerată un testament tangibil și înspăimântător al Apocalipsei Sfântului Ioan.

Apollyon

Cronica plină de neprevăzut a dramei supraviețuitorilor continuă în *Apollyon*, când lumea este lovită fără milă de cea de-a patra Judecată a Trâmbițelor, care răpește o treime din lumina Pământului, și de cea de-a cincea o invazie de lăcuste monstruoase conduse de Apollyon, demonul abisurilor. Romanul a ajuns în topul bestsellerurilor întocmit de numeroase publicații americane și nu numai, criticii americani considerând că „LaHaye și Jenkins au făcut pentru romanul de inspirație religioasă ceea ce a reușit John Grisham în cazul thrillerului juridic".

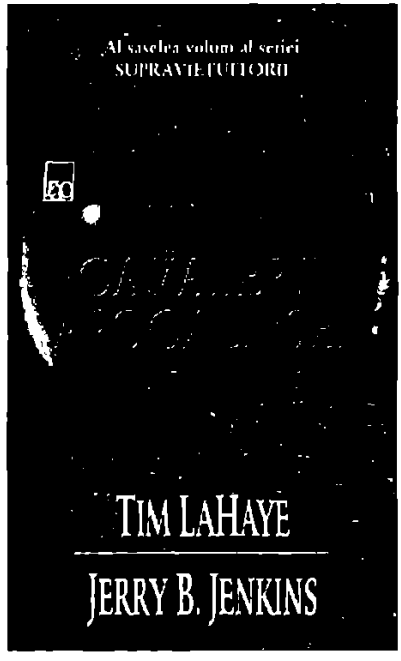

Cavalerii Apocalipsei

În lupta permanentă pentru supraviețuire dusă de membrii Armatei Pătimirilor în perioada ce a urmat Înălțării la Cer, evenimentele se precipită: Rayford Steele și Buck Williams pun la cale un plan prin care să-l detroneze pe Nicolae Carpathia și să-l demaște ca fiind Antihristul. În același timp, o hoardă supranaturală de 200 de călăreți demonici măcelărește o treime din populația Pamântului; Rayford și cel mai nou membru al Armatei sunt atacați de forțele Comunității Globale în America, Mac și noul lui copilot sunt surprinși de un asalt asupra Condorului în Africa, Hattie este prizonieră în Belgia... iar omenirea se îndreaptă rapid spre deznodamânt.

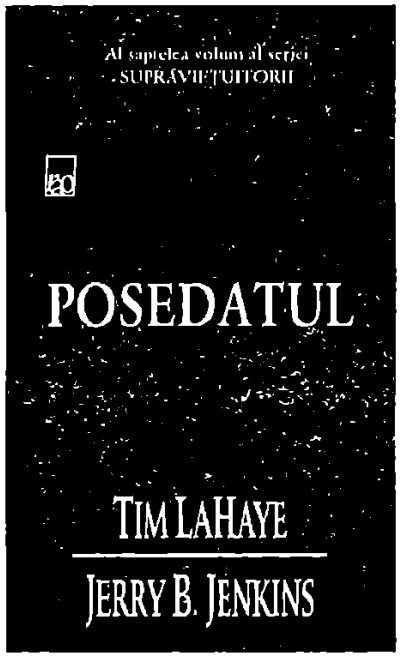

Posedatul

Mijlocul perioadei Patimirilor găsește omenirea în doliu. Liderul mondial, Nicolae Carpathia, spre care se îndreptaseră speranțele de pace și de bunăstare, este mort și un lucru este sigur: creștinii, și în special Armata Patimirilor, sunt blamați pentru această moarte. Ca fugari din fața unei vânători umane nemaiîntâlnite, membrii Armatei se confruntă, printre altele, cu mai multe întrebări: locuința de refugiu mai este sigură? Este unul dintre ei responsabil de crimă? Pe care dintre ei îl așteaptă moartea? Și, mai ales, cine îi va ajuta în continuare?

Profanarea

Nicolae Carpathia, Potentatul Comunității Globale, renunță la masca de pacifist și își înarmează oamenii, dorind să intre în Templul de la Ierusalim unde slujitorii lui au aranjat o surpriză profanatoare. Tsion Ben-Judah se pregătește pentru întâlnirea cu adepții creștinismului la Petra, iar Rayford se gândește să folosească armele pentru a-i apăra pe credincioși de soldații Comunității Globale. El și rebelii veniți cu sutele din toată lumea sunt gata să salveze poporul ales.

Ziua Judecății Cupelor a venit, iar Dumnezeu trage o linie între bine și rău, revărsându-și mânia asupra celor care au primit semnul fiarei. Apa se transformă în sânge, iar cei loiali lui Carpathia sunt afectați de o plagă ucigătoare. Astfel, în zorii Aramgedonului, credincioșii se văd nevoiți să ia calea pustiului.

CLUBUL CĂRȚII

Rao clasic

- HARRIET BEECHER-STOWE — *Coliba unchiului Tom*
- HENRYCK SIENKIEWICZ — *Prin foc și sabie* (2 vol.)
- HERMAN MELVILLE — *Moby Dick*
- LAURENCE STERNE — *O călătorie sentimentală / Jurnalul pentru Eliza*
- LEV TOLSTOI — *Sonata Kreutzer*
- SEI SHŌNAGON — *Însemnări de căpătâi*
- THOMAS HARDY — *Doi ochi albaștri*
- WILLIAM THACKEREY — *Bâlciul deșertăciunilor* (2 vol.)

Opere XX / Clasici contemporani

- ALBERT CAMUS — *Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara* ✸ *Străinul / Ciuma / Căderea / Exilul și împărăția*
- ANDRÉ MALRAUX — *Antimemorii*, vol. 1 – *Oglinda limburilor* ✸ *Condiția umană*
- ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY — *Citadela*
- ERNESTO SÁBATO — *Înainte de tăcere*
- FRANZ KAFKA — *America* ✸ *Castelul* ✸ *Procesul*
- HENRY DE MONTHERLANT — *Fetele* ✸ *Îndurare pentru femei* ✸ *Demonul binelui* ✸ *Leproasele* ✸ *Visul*
- HERMANN HESSE — *Gertrude/ Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
- JEAN-PAUL SARTRE — *Teatru (Muștele / Cu ușile închise / Morți fără îngropăciune / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona)*
- JUAN RULFO — *Pedro Páramo* ✸ *Câmpia în flăcări*
- LOUIS GUILLOUX — *Sângele negru*
- MARIO VARGAS LLOSA — *Conversație la Catedrala* ✸ *Războiul sfârșitului lumii*
- MIGUEL DELIBES — *Doamna în roșu pe fundal cenușiu*
- VIRGINIA WOOLF — *Jurnalul unei scriitoare* ✸ *Doamna Dalloway* ✸ *Camera lui Jacob* ✸ *Anii* ✸ *Eseuri alese. Arta lecturii* ✸ *Între acte*

Rao contemporan

- ALI SMITH — *Accidental*
- ANGELÁ VALLVEY — *Micile neajunsuri ale fericirii*
- ANDRZEJ STASIUK — *Călătorind spre Babadag*
- ANTONIO SKÁRMETA — *Poștașul lui Neruda* ✸ *Neruda văzut de Skármeta*
- BANANA YOSHIMOTO — *N.P.*
- CARLOS MARÍA DOMINGUEZ — *Casa de hârtie*
- DIMITRÉ DINEV — *O lumină deasupra capului*
- DOMINIQUE FERNANDEZ — *Îngerul destinului*
- DON DELILLO — *Mao II*
- E.L. DOCTOROW — *Labirintul apelor*
- ENRIQUE VILA-MATAS — *Bartleby & Co* ✸ *Parisul nu are sfârșit*
- FEDERICO ANDAHAZI — *Secretul culorii pure* ✸ *Anatomistul* ✸ *Mironosițele*
- JAVIER MARIAS — *Inimă atât de albă*

JEAN-DANIEL BALTASSAT	*Tainele donei Isabel*
JOSEPH HELLER	*Catch-22* ✱ *Ora închiderii*
JUAN CARLOS SOMOZA	*Peștera ideilor* ✱ *Clara și penumbra*
JULIA KRISTEVA	*Samuraii* ✱ *Moarte la Bizanț*
JULIAN BARNES	*O istorie a lumii în 10 capitole și jumătate* ✱ *Privind în soare*
KAZUO ISHIGURO	*Nemângâiații*
KENZABURŌ ŌE	*O experiență personală*
LUIS GARCÍA JAMBRINA	*Vise paralele*
M. VAZQUEZ MONTALBAN	*Pianistul*
MARGARET DRABBLE	*Drumul strălucitor*
MARGUERITE DURAS	*Amanta engleză* ✱ *Hiroshima dragostea mea* ✱ *India Song*
PATRICK MODIANO	*Dora Bruder*
PHILIPPE SOLLERS	*Steaua amanților*
REGIS JAUFFRET	*Case de nebuni*
ROBERT FINLEY	*Indiile accidentale*
ROSA MONTERO	*Ziua Inocenților* ✱ *Stăpân iubit*
ROSE TREMAIN	*Restaurația*
SANDRO VERONESI	*Haos calm*

Autori români contemporani

ALEX MIHAI STOENESCU	*Misiunea Dominicană*
ANA CALINA GARAȘ	*Masca norocului* ✱ *Jocul de-a viața* ✱ *Taina* ✱ *Broderii în vid*
NICOLAE ROTARU	*Îngeri de oțel* ✱ *Trilogia de lut* ✱ *Trilogia de apă*

Thriller, aventuri, acțiune

AGATHA CHRISTIE	*Crăciunul lui Poirot* ✱ *Întâlnire cu moartea* ✱ *O crimă anunțată* ✱ *Ucigașul ABC* ✱ *Mâna ascunsă* ✱ *Cei cinci purceluși* ✱ *Crimă la vicariat* ✱ *Moarte pe Nil*
ANNE RICE	*Interviu cu un vampir* (vol. 1 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Vampirul Lestat* (vol. 2 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Regina damnaților* (vol. 3 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Ora vrăjitoarelor* (vol. 1 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Vampirul Vittorio* ✱ *Povestea hoțului de trupuri* (vol. 4 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Lasher* (vol. 2 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Mumia*
ANTOINE B. DANIEL	*Prințesa soarelui* (vol. 1 – „Inca") ✱ *Aurul din Cuzco* (vol. 2 – „Inca") ✱ *Machu Picchu, Cetatea Secretă* (vol. 3 – „Inca") ✱ *Dansul zeilor* (vol. 1 – „Regina din Palmyra") ✱ *Lanțurile de aur*
ANTONY HOROWITZ	*Un banc criminal*
BARBARA VICTOR	*Coriander*
BEN ELTON	*Popcorn* ✱ *Crimă în direct*
BERNARD KNIGHT	*Dincolo de liman* ✱ *Potirul otrăvit* ✱ *Căutările coronerului John* ✱ *Înfricoșătoarea taină*
BRIAN LOWRY	*Nu vă încredeți*
CANDANCE BUSTINELI	*Totul despre sex*
CHRIS CARTER	*Francezul* ✱ *Gheena* ✱ *Înfruntă viitorul*
CHRISTIAN JACQ	*Nefer cel Tăcut* (vol. 1 – „Piatra luminii") ✱ *Femeia înțeleaptă* (vol. 2 – „Piatra luminii") ✱ *Paneb cel Zelos* (vol. 3 – „Piatra luminii") ✱ *Locașul Adevărului* (vol. 4 – „Piatra luminii") ✱ *Arborele Vieții* (vol. 1 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Uneltirile Răului* (vol. 2 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Calea de Foc* (vol. 3 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Marele Secret* (vol. 4 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Afacerea Tutankhamon* ✱ *Ce dulce e viața la umbra palmierilor!* ✱ *Marele Magician* (vol. 1 – „Mozart"), *Fiul Luminii* (vol. 2 – „Mozart")
CHUCK HOGAN	*Încercuirea*

CLIVE BARKER	*Cabal* ✱ *Everville*
CLIVE CUSSLER	*Sahara* ✱ *Aurul incașilor*
COLIN FORBES	*Fără cruțare* ✱ *Furia sângelui* ✱ *Rinocerul* ✱ *Înfruntarea* ✱ *Pe muchie de cuțit*
DAN BROWN	*Fortăreața digitală* ✱ *Conspirația* ✱ *Codul lui da Vinci*
DANIEL EASTERMAN	*Ziua mâniei*
DAPHNÉ DU MAURIER	*Rebecca* ✱ *Verișoara mea Rachel*
DAVID BALDACCI	*Ultima secundă* ✱ *Ultimul supraviețuitor* ✱ *Putere absolută*
DAVID COPPERFIELD	*La limita imposibilului*
DAVID GIBBINS	*Atlantida*
DEAN KOONTZ	*Unicul supraviețuitor*
DIDIER CONVARD	*Triunghiul secret*
DOMINICK DUNNE	*Un anotimp în purgatoriu*
DOUGLAS PRESTON	*Codicele*
EMILI ROSALES	*Orașul invizibil*
FRANCISCO MUNOZ GUERRERO	*Colinele Edenului*
FREDERICK FORSYTH	*Fantoma din Manhattan* ✱ *Dosarul Odessa* ✱ *Răzbunătorul* ✱ *Alternativa diavolului*
GIORGIO FALETTI	*Eu ucid*
IAN CALDWELL & DUSTIN THOMASON	*Misterul manuscrisului*
IAN FLEMING	*Bărbatul cu pistolul de aur* ✱ *Doar pentru ochii tăi* ✱ *Operațiunea Thunderball* ✱ *În Serviciul Secret al Majestății Sale* ✱ *Spionul care m-a iubit* ✱ *Trăiești numai de două ori* ✱ *Caracatița și alte povestiri*
IGNACIO GARCÍA-VALIÑO	*Cele două morți ale lui Socrate*
JAMES PATTERSON	*1-ul pe lista morții* ✱ *A 2-a șansă* ✱ *Al 3-lea caz* ✱ *4 Iulie*
JAMES TWINING	*Vulturul cu două capete*
JANET FITCH	*Leandrul alb*
JEFFREY ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ✱ *O duzină de tertipuri* ✱ *O chestiune de onoare* ✱ *În linie dreaptă*
JOHN CASE	*Întâiul călăreț al Apocalipsei* ✱ *A opta zi*
JOHN BRUNNER	*Rețelele infinitului*
JOHN GRISHAM	*Ultimul jurat* ✱ *Moștenitorii* ✱ *Mediatorul* ✱ *Partenerul* ✱ *Avocatul străzii* ✱ *Maestrul* ✱ *... Și vreme e ca să nu fie* ✱ *Firma* ✱ *Cazul Pelican* ✱ *Clientul* ✱ *Maestrul*
JOHN KATZENBACH	*Omul din umbră* ✱ *Războiul lui Hart* ✱ *Ziua răfuielii* ✱ *Analistul* ✱ *Povestea unui nebun*
JOHN LE CARRÉ	*Experiment secret* ✱ *Omul nostru din Panama* ✱ *Spionul care a ieșit din joc* ✱ *Casa Rusia* ✱ *Cărțița*
JOHN LESCROART	*Audierea* ✱ *Justiție exemplară* ✱ *Vinovăția*
JOHN SAUL	*Umbra* ✱ *Creatura* ✱ *Mâna dreaptă a diavolului* ✱ *Prezența* ✱ *Chinuiește-i pe copii*
JOHN TRENHAILE	*Legile sângelui* ✱ *Unealta răului*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepționale*
JORGE MOLIST	*Inelul*
KATHERINE NEVILLE	*Opt*
KENNETH ROYCE	*Președintele a murit*
KEVIN J. ANDERSON	*Anticorpii*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
LINO ALDANI	*Crucea de gheață*
MARCIA MULLER	*Trofee și lucruri moarte*
MARGARET MITCHELL	*Insula pierdută*
MAX GALLO	*Întru acest semn vei învinge* (vol. 1 – „Crucea Occidentului") ✱ *Parisul în rugăciune* (vol. 2 – „Crucea Occidentului")
MICHAEL BADEN & LINDA KENNEY	*Tăcerea*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*

MICHAEL TEITELBAUM	*Bărbații în negru II* ✱ *Aventurile Omului-Pătianjen*
MICHAEL TOLKIN	*Printre morți*
MIREILLE CALMEL	*Camera blestemată* (vol. 1 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Răzbunarea lui Isabeau* (vol. 2 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Slujitorii regelui* (vol. 1 – „Femeia pirat") ✱ *Jocul umbrelor* (vol. 2 – „Femeia pirat")
MIKE HORN	*Luptând cu imposibilul*
MISHA DEFONSECA	*Printre lupi*
NELSON DEMILLE	*Plum Island* ✱ *Fabrica de spioni* ✱ *Spencerville* ✱ *Fica generalului* ✱ *Coasta de aur* ✱ *Căderea nopții*
NICHOLAS SPARKS	*Nopți în Rodanthe* ✱ *Nunta* ✱ *O plimbare de neuitat* ✱ *Miracolul*
NOEL BARBER	*Plâns și râs* ✱ *Tăcerea*
PAUL ERDMAN	*Panica din '89* ✱ *Planuri și dorințe*
PAUL LEVINE	*Solomon vs. Lord*
P.D. JAMES	*Fiul omului* ✱ *Moarte în Sfântul Ordin* ✱ *Gustul morții* ✱ *Păcatul originar*
PETER MAYLE	*Viață de câine* ✱ *Un an în Provence* ✱ *Din nou în Provence*
RALPH PETERS	*Flăcări din cer*
RAY BRADBURY	*Fahrenheit 451*
RAYMOND BENSON	*Să nu mori azi*
RICHARD DOETSCH	*Hoții paradisului*
ROBERT FINN	*Inițiatul*
ROBERT JORDAN	*Ochiul lumii* ✱ *În căutarea cornului*
ROBERT ROSENBERG	*Camera de montaj*
ROBIN COOK	*Răpirea* ✱ *Risc asumat*
SCOTT SMITH	*Un plan simplu*
SCOTT TUROW	*Erori judiciare*
STEPHEN BOOTH	*Sălașul morții*
SUE GRAFTON	*A de la alibi* ✱ *B de la bandit*
SUE MONK KIDD	*Viața secretă a albinelor* ✱ *Jilțul sirenei*
TED ALLBEURY	*De o parte și de alta a frontierei*
THOMAS GIFFORD	*Puterea destinului* ✱ *Assassini*
THOMAS HARRIS	*Hannibal în spatele măștii*
TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS	*Supraviețuitorii* (vol. 1 – „Supraviețuitorii") ✱ *Armata pătimirilor* (vol. 2 – „Supraviețuitorii") ✱ *Nicolae* (vol. 3 – „Supraviețuitorii") ✱ *Pecetluirea sfinților* (vol. 4 – „Supraviețuitorii") ✱ *Apollyon* (vol. 5 – „Supraviețuitorii") ✱ *Cavalerii Apocalipsei* (vol. 6 – „Supraviețuitorii") ✱ *Posedatul* (vol. 7 – „Supraviețuitorii")
TOM CLANCY	*Centrul de comandă V – Echilibru de forțe* ✱ *Furtuna roșie* ✱ *Ordine prezidențiale* (2 vol.) ✱ *Vânătoarea lui Octombrie Roșu* ✱ *Centrul de comandă VI – Stare de asediu* ✱ *Dezbină și cucerește*
TONY PARSONS	*Copil și bărbat* ✱ *Bărbat și soție* ✱ *Spiritul familiei* ✱ *Lecții de viață*
WALTER M. MILLER JR.	*Cantică pentru Leibowitz*
WILBUR SMITH	*Festinul leilor* ✱ *Sunetul tunetului* ✱ *Sanctuarul* ✱ *Războinicii Nilului* ✱ *Țărmul în flăcări*
WILLIAM DIEHL	*Domnie în iad* ✱ *Eureka*
WILLIAM GIBSON	*Chrome* ✱ *Contele Zero*
WILLIAM KOTZWINKLE	*E.T. Extraterestrul*

Istorie, sociologie, filozofie, politică, religie

ALEX M. STOENESCU	*Revoluție și francmasonerie (Istoria loviturilor de stat în România, I)* ✱ *Eșecul democrației române (Istoria loviturilor de stat în România, II)* ✱ *Cele trei dictaturi (Istoria loviturilor de stat în România, III)*

CARLOS CASTANEDA	*Călătorie la Ixtlan* ✸ *Învățăturile lui Don Juan* ✸ *Povestiri despre putere* ✸ *Cealaltă realitate* ✸ *Al doilea cerc de putere*
CATHERINE DEVRYE	*Ceai fierbinte cu lămâie și miere*
ERNEST VOLKMAN	*Spionaj*
J.F. FOGEL, B. ROSENTHAL	*Sfârșit de secol la Havana*
JOSE FRECHES	*Eu, Buddha*
LYNN PICKNET, CLIVE PRINCE	*Conspirația Stargate*
MARIE-FRANCE ETCHEGOIN & FREDERIC LENOIR	*Ancheta*
MIHAI RETEGAN	*1968 - Din primăvară până în toamnă*
VARTAN ARACHELIAN	*Toamna pătimirii noastre*
YEHUDA BERG	*Puterea Kabbalei*

Memorii, jurnale, biografii

FARAH PAHLAVI	*Memorii*
FRANZ KAFKA	*Jurnalul*
HILLARY RODHAM CLINTON	*Istorie trăită*
ILIE NĂSTASE	*Mr Năstase*
LEILA	*Măritată cu forța*
ZLATA FILIPOVIC	*Jurnalul Zlatei*

CLUBUL CĂRȚII

RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CPCE-CP 23
București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com / www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Zorii Pătimirilor – cea mai sângeroasă perioadă a istoriei omenirii – s-au ivit. După trei zile în care supușii s-au perindat pe la catafalcul său, Nicolae Carpathia s-a ridicat din morți. În vreme ce lumea privește plină de venerație această minune, în fiecare oraș important de pe glob sunt înălțate statui ale Potentatului, „carpathianismul" fiind în plin avânt. Adepții Antihristului au acum însemnul loialității pe frunte sau pe mâna dreaptă și, implantat, un biocip conținând informațiile personale. Pe cei care refuză să poarte semnul îi așteaptă drumul fără întoarcere spre ghilotină. Până la a doua venire a lui Hristos mai sunt doar trei ani și jumătate. Dar poate Armata Pătimirilor să reziste până atunci?

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-430-0

9 789731 034300

www.rao.ro
www.raobooks.com